Ponson du Terrail

Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”
MOŞTENIREA MISTERIOASĂ
Volumul 2

CAPITOLUL XXIX.

Să ne întoarcem cu puţin în urmă şi s-o lăsăm pe domnişoara de Balder să citească şi să recitească, uimită, ciudata scrisoare găsită pe gheridonul din camera necunoscută în care se afla.

Armand, dacă ne amintim, îl luase cu sine pe Bastien în strada Culture-Sainte-Catherine.

— Bătrânul meu prieten, îi spuse el, cei ce iubesc sunt egoişti şi, ca atare, uituci. Dacă te-aş fi lăsat în strada Meslay, ne-am fi petrecut scara la domnişoara de Balder şi ceasurile s-ar fi scurs atât de repede, încât ne-am fi pomenit, ca şi ieri, auzind clopotele de la miezul nopţii. Or, când trebuie să te afli a doua zi, la ora şapte dimineaţa, în Bois de Boulogne pentru a-ţi apăra viaţa, o noapte de somn este neapărat necesară.

— E! domnule Armand, răspunse Bastien, toate astea le ştiu eu bine. Pe vremea mea, în bătrâna gardă, ne băteam în fiecare dimineaţă, ceea ce nu ne împiedica să chefuim până la miezul nopţii în fiecare seară când eram în bani.

— Dar sunt treizeci de ani de atunci!

— Ba poate chiar treizeci şi cinci.

— Pe vremea aceea erai un bărbat tânăr.

— Haida, de, sunt încă destul de solid.

Armand clătină din cap şi spuse cu melancolie:

— Mânuiai bine spada?

— Nu cine ştie ce, ca să vă spun adevărul. Vedeţi, pe vremea împăratului eram în fiecare zi pe câmpul de bătaie şi nu aveam timp să mergem în sala de arme; dar când îţi mânuieşti spada cu ajutorul inimii…

— Pam, pam, pam!… exclamă Armand gânditor.

După care adăugă, mai mult pentru sine:

— Englezii, în general, se bat puţin, ei urăsc şi dispreţuiesc duelul; dar cei care fac excepţie de la această regulă, şi toate excepţiile devin o ciudăţenie, trebuie să aibă pentru duel un cult ieşit din comun, cu atât mai mult cu cât compatrioţii lor îl urăsc. Asta trebuie să fie cazul şi cu acest sir Williams care vrea neapărat să aibă o întâlnire pentru un asemenea fleac.

— Ei bine, spuse Bastien, care surprinsese cuvintele îngândurate ale domnului de Kergaz, pentru că ţine neapărat, voi încerca să-i dau o lecţie.

Armand îl conduse pe Bastien la etajul al doilea al casei unde transformase o cameră mare în sală de arme, deoarece pe vremuri iubise scrima cu pasiune, luă măşti şi florete şi spuse bătrânului soldat:

— Refă-ţi un pic mâna, paza bună trece primejdia rea.

Contele şi bătrânul său prieten ţăcăniră astfel săbiile aproape o oră.

— Stilul este bun, spuse în sfârşit cel dintâi, încheietura mâinii e sigură şi destul de uşoară, dar genunchiul este lipsit de supleţe. Trebuie să-ţi ucizi adversarul de la prima încrucişare a spadelor, altfel eşti tu însuţi un om mort.

— Îmi voi da osteneala, răspunse liniştit Bastien, care mâncă cu poftă şi se culcă liniştit ca un bătrân viteaz în faţa căruia moartea a dat întotdeauna înapoi şi dormi neîntors până dimineaţa.

Armand, care îşi petrecuse noaptea pe o canapea, îl trezi la ora şase şi-i spuse:

— Să mergem! avem un ceas bun de aici până-n pădure şi trebuie neapărat să ajungem primii. Franţa nu poate fi în întârziere.

Bastien se îmbrăcă la iuţeală dar, în timp ce-şi făcea toaleta, dovedi acea minuţie a ofiţerilor de altădată care se lăsau pudraţi şi cereau îmbrăcămintea de gală pentru a porni la atac.

Îşi puse o vestă din pichet alb peste o cămaşă fină de batist în care înfipse un ac gros, cu diamant, amintire de la sărmana mamă a lui Armand. Îşi încheie, deasupra vestei, o redingotă albastră, la a cărei butonieră strălucea rozeta sa; îşi încălţă apoi cizmele lustruite şi îşi trase un pantalon de caşmir negru, un pic larg, à la husar, ceea ce sfârşi prin a-i da o ţinută militărească.

Armand era îmbrăcat în întregime în negru şi, ca şi Bastien, îşi purta decoraţia.

Regele Louis-Philippe binevoise să-i decerneze sculptorului Armand marele premiu al Romei, iar contele de Kergaz era departe de a renega artistul.

O pereche de săbii de luptă, aduse din Italia, minunat oţelite, fură instalate în portbagajul trăsurii. Porniră. Echipajul contelui de Kergaz străbătu în graba mare bulevardul Champs-Elysées fără să întâlnească nici o altă trăsură, într-atât era de pustiu la această oră cel mai elegant cartier al Parisului. Dar, la barieră se întâlniră cu o trăsură americănească trasă de un singur cal, pe care o conducea un bărbat tânăr.

— Iată-l pe sir Williams, spuse Bastien, arătându-l pe tânărul în a cărui vecinătate se găsea Ralph O…, în timp ce Arthur G… era instalat pe scaunul din spate.

Armand privi cu multă curiozitate acest bărbat pe care Bastien îl luase drept Andréa şi, la rândul său, tresări şi spuse repede:

— Eşti absolut sigur că nu este el?

— O! Fireşte că da, zise Bastien, m-am convins. Dar această asemănare este ciudată.

Baronetul şi martorii săi îi salutară pe Armand şi pe Bastien; apoi, ca oameni bine crescuţi ce erau, apropiară trăsurica până o rânduiră în dreptul caleştii adversarilor,

nevrând nici să-i depăşească, dar nici să rămână în urmă. Cele două echipaje coborâră deci împreună calea Neuilly şi ajunseră la poarta Maillot, unde un călăreţ îi aştepta în mijlocul străzii.

Acest călăreţ comanda escadronul unui regiment de husari a cărui cazarmă se afla atunci în Quai d'Orsay. Domnul de Kergaz îl cunoştea bine şi-l rugase, printr-un bileţel trimis în ajun, să binevoiască a-l asista pe Bastien ca cel de-al doilea martor.

Comandantul de escadron descălecă, Armand şi sir Williams coborâră din trăsuri şi cele şase persoane se îndreptară pe jos spre pădurice înlăuntrul căreia găsiră, la o sută de metri de pavilionul Armenonville, un loc potrivit pentru duel. Terenul era bun, lipsit de iarbă şi acoperit cu nisip fin.

În timp ce sir Williams şi Bastien, după ce s-au salutat din nou, rămâneau la distanţă, Ralph O… şi comandantul de escadron, stabileau condiţiile luptei. Iar domnul de Kergaz care se uita mereu la sir Williams cu o privire cercetătoare i se adresă lui Arthur G…, cel de-al doilea martor al acestuia.

— Ne aflăm, domnule, într-un moment destul de grav pentru a putea discuta liber şi sincer, lăsând la o parte toate pornirile personale şi jignitoare.

— Sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră, domnule.

— Îmi îngăduiţi să vă pun o întrebare?

— Vorbiţi, domnule. Vă ascult.

— De cât timp îl cunoaşteţi pe sir Williams?

— De numai două luni.

— Sunteţi convins că este, într-adevăr, baronet şi că este de origină irlandeză?

— Am văzut actele sale de familie, domnule.

— E curios, murmură Armand, aş putea să jur că este fratele meu…

— Domnule, răspunse Arthur G…, vă daţi seama bine că aşa stând lucrurile nu am dreptul tocmai eu, care am văzut actele, titlurile şi scrisorile de recomandare pe numele de

sir Williams, baronet şi gentilom irlandez, să admit că este una şi aceeaşi persoană cu vicontele Andréa, fratele dumneavoastră. De altminteri, ar fi şi prea târziu.

— De altfel, domnule, adăugă Armand cu răceală, nu v-am pus această întrebare decât cu titlu de informaţie.

Cei doi tineri se salutară, dovedind astfel că discuţia se terminase de comun acord şi se apropiată de Ralph O… şi de şeful escadronului.

— Motivul duelului este neînsemnat, spuse acesta din urmă; apoi, între cei doi adversari este o mare diferenţă de vârstă; acest lucru mi se pare a fi mai mult decât suficient pentru a nu da acestei afaceri un caracter prea serios.

— Este şi părerea mea, domnule, răspunse Ralph O…

— Socot, deci, că domnii trebuie să se bată până la ivirea primei picături de sânge.

— Este, fără îndoială, suficient.

— Şi cred că spada nu trebuie implântată mai mult de două degete.

Ralph O… înclină capul în semn de aprobare.

— Domnilor, adăugă el, adresându-se celor doi adversari care se apropiată, binevoiţi a vă scoate de îndată hainele.

Sir Williams, pe care domnul de Kergaz continua să-l examineze cu o scrupuloasă atenţie, rămânea nepăsător sub greutatea acestei priviri şi spuse cu cel mai mare calm şi cu un ton în care se simţea un uşor accent britanic:

— Vremea este frumoasă dar răcoroasă şi ar fi trebuit să aleg pistolul pentru a nu fi nevoit să mă dezbrac.

Îşi scoase apoi haina şi se adresă lui Bastien care făcuse şi el acelaşi lucru, dar care îşi uitase cravata:

— Vă cer iertare, domnule, dar din moment ce şi dumneavoastră păstraţi cravata, mi-o voi pune şi eu la loc pe a mea. Voi evita, astfel, o răceală.

— Nu e nevoie, spuse Armand pe un ton sec. Scoateţi-vă cravata, domnule Bastien, v-ar putea feri de o lovitură a spadei.

— O! cum doriţi, murmură sir Williams cu un calm atât de desăvârşit încât de această dată şi ultimele îndoieli ale domnului de Kergaz se risipiră.

— Acest om este englez sadea, gândi el, nu este vorba de Andréa.

Săbiile fură trase la sorţi; soarta înclină către sir Williams: aveau să se bată cu armele sale.

— Poftiţi, domnilor, spuse Ralph O…, în clipa în care cei doi adversari se puneau în gardă.

Domnul de Kergaz avusese dreptate zicând că atunci când un englez se bătea, era un excelent luptător. El îşi putu da seama de acest lucru la prima pasă.

Sir Williams, omul acesta atât de flegmatic şi în ale cărui mişcări se vedea rigiditatea britanică, devenea pe teren de o minunată supleţe, de o agilitate de felină, care dejucară impetuozitatea sinceră a bătrânului soldat. Spada sa, pe care părea c-o ţine cu vârful degetelor, într-atât îi era mâna de uşoară, dădea impresia că se dublează, că se multiplică, ajungând să pareze cu o prodigioasă supleţe, în timp ce mânuitorul ei se întrerupea sau pornea cu o viteză fulgerătoare.

Timp de aproape cinci minute, Bastien, sufocat, furios, dădu cele mai teribile lovituri lui sir Williams. Baronetul le pară pe toate şi nu ripostă de loc.

În fiecare clipă, necunoscând rafinamentele acestui joc teribil, devenit o adevărată artă în mâinile maeştrilor moderni, bătrânul soldat săvârşea greşeală peste greşeală, fanda prost, îşi îndepărta braţele, se descoperea… Spada lui sir Williams para, dar nu ataca.

— Mă cruţă, murmură Bastien, scos din sărite, mă cruţă pe mine, un husar imperial.

Şi Armand, care-şi dădea bine seama că Bastien ar fi fost mort dacă în faţa lui s-ar fi aflat oricine altcineva, şi nu un gentleman desăvârşit, îşi spunea:

— Andréa ar fi fost mai puţin generos… Hotărât, nu este el.

Totuşi, pentru a pune capăt în cele din urmă, acestei lupte, în clipa în care Bastien îşi întinsese pe jumătate spada, baronetul i-o încrucişă la repezeală, o răsuci de două ori, o ridică dintr-o lovitură energică şi, în timp ce arma zbura la o depărtare de douăzeci de paşi, o apăsă pe a lui pe pieptul bătrânului soldat legând atât de strâns actul dezarmării de acela al ripostei, încât lovitura devenea cinstită şi el şi-ar fi putut ucide adversarul fără nici o remuşcare.

Dar spada abia îi atinse cămaşa; şi, mulţumit de această victorie fără vărsare de sânge, baronetul făcu un salt înapoi şi îşi ridică sabia cu vârful în sus.

— Destul, domnilor, destul! strigă Armand, care, în clipa aceea teribilă, se înfiorase din cap până-n picioare.

Bastien lăsă să-i scape o înjurătură zdravănă şi vru să alerge pentru a-şi ridica spada, dar domnul de Kergaz îl opri:

— Prea târziu, spuse el, nu mai ai dreptul să reîncepi; putea să te ucidă, dar n-a făcut-o.

Sir Williams se apropie repede de adversarul său şi-i spuse în aceeaşi clipă:

— Vreţi acum, domnule, să primiţi scuzele mele pentru exagerata mea susceptibilitate şi să-mi strângeţi sincer mâna?

Proasta dispoziţie a bătrânului soldat nu putea ţine piept acestor cuvinte; îi întinse mâna lui sir Williams, care adăugă cu accentul său de dincolo de Canalul Mânecii:

— Şi acum, domnilor, trebuie să vă explic purtarea mea. Onorabilul meu adversar îmi adresase, cu două zile în urmă, scuze sincere care erau, sunt de acord, mai mult decât satisfăcătoare; în ajun însă, la club, fiind întrebat despre părerile compatrioţilor mei cu privire la duel, pe care de fapt îl detest ca şi ei, din spirit de contradicţie am susţinut că un gentleman perfect trebuie să se bată, adăugând că aş fi fericit să dau un exemplu. Aveam nevoie

de acest mic duel, domnul Bastien mi-a oferit ocazia, iar eu n-am lăsat-o să-mi scape.

— Nu are nici o importanţă! răspunse Bastien cu o urmă de supărare atenuată, însă, prin zâmbetul său sincer şi cinstit, numai o gloabă bătrână ca mine putea să se lase astfel dezarmată… Este ruşinos!

Şi Bastien strânse încă o dată mâna lui sir Williams.

Acesta se apropie apoi de domnul de Kergaz:

— Se pare, domnule conte, spuse el, că semăn perfect cu un frate de-al dumneavoastră pe care-l căutaţi prin toată lumea.

— Este uimitoare asemănarea, răspunse Armand gânditor, totuşi Andréa are părul blond…

— Iar eu negru… este o culoare mai frumoasă…

Şi sir Williams adăugă:

— Totuşi, domnule, dacă păstraţi cea mai mică umbră de îndoială, m-aţi onora dacă aţi accepta să luaţi masa la mine într-una din zilele acestea. V-aş putea arăta arborele meu genealogic, cu piese autentice, doveditoare.

— Domnule… spuse Armand.

Baronetul luă un aer confidenţial, adresându-se în acelaşi timp lui Armand, lui Bastien şi martorilor:

— Domnilor, zise el, aţi fost, fără nici o îndoială, cel puţin o dată în viaţa dumneavoastră, îndrăgostiţi. Eu, unul, sunt în clipa de faţă. Plăcerea de a mă afla alături de dumneavoastră, în această dimineaţă, m-a lipsit de plăcerea de a-mi vedea aseară iubita, şi mă grăbesc să recâştig timpul pierdut… Or, iubita mea locuieşte într-o misterioasă căsuţă, pierdută la marginea pădurii şi în care nimeni nu are dreptul să pătrundă. O păzesc cu gelozia sălbatică a unui dragon… Prin urmare, voi fi obligat şa vă părăsesc.

Şi, privind spre Armand:

— Domnule conte, adăugă el, aţi fi cel mai amabil om din lume dacă aţi oferi două locuri prietenilor mei în caleaşca dumneavoastră, în aşa fel încât eu să mă pot folosi în voie de trăsurica mea. Nu mă întorc la Paris.

Armand înclină capul în semn de aprobare şi se înapoiară la poarta Maillot unde-i aşteptau trăsurile.

Aici, sir Williams se urcă sprinten în trăsurică şi-i spuse lui Armand:

— Nu este adevărat, domnule conte, că lăcaşul fericirii nu e altceva decât casa femeii pe care o iubeşti?

— Poate… murmură Armand, care începu să se gândească la Jeanne.

— Şi că cine are o logodnică pe care o adoră trebuie s-o ascundă tuturor privirilor…?

Şi sir Williams lăsă să se strecoare printre buzele sale acel zâmbet batjocoritor în care inima diabolică a vicontelui Andréa părea să se ivească din nou.

Armand tresări cuprins încă o dată de îndoieli.

— Dacă iubiţi o femeie, sfârşi sir Williams, vă sfătuiesc s-o ascundeţi bine; şi dând calului o lovitură de bici, porni cu iuţeala fulgerului.

De data aceasta Armand deveni palid ca un mort, gândul îi zbură pentru a doua oară la Jeanne şi fu cuprins de spaimă.

Vorbind astfel, sir Williams avusese vocea batjocoritoare a blestematului de Andréa şi drăcescul său hohot de râs răsună în urechile domnului de Kergaz ca dangătul unui clopot de înmormântare.

În timpul acesta, sir Williams, zburând ca o săgeată pe bulevardul Neuilly, străbătu podul, ajunse la Courbevoie, apoi la Nanterre şi la Rueil, traversă parcul de la Malmaison şi ajunse la intrarea unei mici vâlcele care se deschide în spatele Bougival-ului, această colonie de pescari şi, în acelaşi timp, de artişti.

Străbătu apoi în goana mare singura stradă din sat, trecu de biserică, ajunse aproape de Luciennes şi sfârşi prin a se opri în faţa porţii unei vaste proprietăţi, ascunsă între arbori, înconjurată de ziduri şi la al cărei capăt se zărea un mic dar frumos castel, de structură modernă, în timp ce, în direcţia opusă, într-un colţ al parcului, se vedea o căsuţă.

Această căsuţă nu era alta decât aceea în care Colar o adusese pe Cerise cu două zile în urmă, încredinţând-o spre păstrare văduvei Fipart.

Colar pătrunsese însă printr-o portiţă ascunsă, în timp ce trăsurica lui sir Williams trecea pe sub poarta cea mare, care era, de altfel, larg deschisă.

Baronetul zări pe nisipul proaspăt al aleii, urmele unei trăsuri care părea să fi trecut de curând.

— Aşadar, îşi spuse el satisfăcut, lovitura a reuşit… Jeanne îmi aparţine.

Trăsurica se opri în faţa casei; la capul scărilor sir Williams îl zări pe Colar care-şi fuma liniştit pipa, bucurându-se de primele raze ale soarelui.

— Ei bine? îl întrebă repede baronetul, aruncându-i hăţurile.

— Păsărica doarme, răspunse Colar.

— Aici? făcu Williams îngrijorat.

— Pe onoarea mea, căpitane!

— La ce oră a luat narcoticul?

— Aseară la ora zece.

Sir Williams se uită la ceas.

— Este ora opt dimineaţa, zise el, mai are încă două ore de dormit.

Şi baronetul îl urmă pe Colar, urcă sprinten scara micuţei vile şi, după ce traversă salonul, intră în dormitorul în care, nu de mult, am văzut-o pe domnişoara de Balder trezindu-se mirată.

Când sir Williams intră, tânăra fată dormea încă, lungită pe canapea.

Baronetul se opri în faţa ei şi începu s-o privească cu atenţie.

— Într-adevăr, murmură el, micuţa este foarte frumoasă. N-o mai văzusem niciodată şi pot să-i fac un compliment lui Armand. Are gust.

Apoi, dintr-odată, încruntând sprâncenele şi privindu-l pe Colar:

— Nu cumva… din întâmplare… ai fost… tentat?

— Pe legea mea, nu! zice Colar. Este drăguţă, foarte adevărat, dar prea palidă… Mie îmi plac culorile…

— O! răspunse el calm, te-aş fi iertat… La urma urmelor, nu am prejudecăţi… Per Bacco! cum zicea răposatul şi onorabilul meu tată.

După care sir Williams adăugă:

— Ce-ai făcut cu bătrâna?

— Am culcat-o pur şi simplu în patul ei, lăsându-i la îndemână scrisoarea pe care o ştiţi şi în care bătrânul dumneavoastră copist a imitat atât de bine scrisul domnişoarei.

— Admirabil!

— Cât despre Cerise, reluă Colar, se pare că baba Fipart şi cu ea nu se prea pot înţelege. Micuţa plânge; bătrâna, care este mai rea decât cea mai afurisită dintre babe, îi face mizerii peste mizerii.

— Iată exact ceea ce nu vreau, zise Andréa şi dacă aşa stau lucrurile, pe tine trebuie să te fac răspunzător.

— Păi de! spuse Colar prost dispus. Mi-aţi cerut pe cineva de încredere, o aveam la dispoziţie pe această bătrână care este ibovnica lui Nicolo. Am angajat-o, asta e tot. Nu ştiam atunci că are un caracter atât de rău.

Sir Williams nu răspunse şi poate că nici nu auzise explicaţiile lui Colar, într-atât era de cufundat în gândurile sale.

Cu braţele încrucişate în faţa tinerei fete adormite, pe care o contempla, păru să-l fi uitat pe Colar.

— Du-te, îi spuse în cele din urmă; găseşte-o pe femeia aceea, pe văduva Fipart, şi spune-i s-o pregătească pe Cerise pentru vizita mea.

Colar plecă lăsându-l pe sir Williams în prezenţa domnişoarei Jeanne de Balder care continua să doarmă.

Baronetul se aşează în faţa unei măsuţe şi scrise acea lungă scrisoare pe care ştim că Jeanne a găsit-o în clipa în care s-a deşteptat.

Când o termină, un zâmbet diabolic se ivi pe buzele sale.

— A! zise el, dragul meu frate, iubitul meu Armand, mi-a venit o idee grozavă, ce mai… Şi cred că o dată cu milioanele bunului Kermarouet, voi gusta şi plăcerea unei frumoase răzbunări! A! M-ai alungat ca pe un hoţ; mi-ai luat-o pe Martha, singura femeie pe care am iubit-o, m-ai botezat Andréa-blestematul şi nădăjduieşti să fii fericit? Haida, de! Priveşte-o pe această tânără a cărei frumuseţe a făcut să-ţi tresalte inima, este aici, adormită, nemişcată, în puterea mea… Un altul, în locul meu, s-ar fi mulţumit să fie mârşav şi brutal în răzbunarea sa; eu, unul, voi fi rafinat, elegant şi crud… Nu trupul Jeannei îmi trebuie, ci inima ei! A început să te iubească… Mă va iubi pe mine! Erai în ochii ei contele Armand de Kergaz, un om de lume, virtuos şi bogat; vei fi un pungaş obraznic care s-a împopoţonat cu haina şi cu numele stăpânului său şi ea te va dispreţui!

Zâmbetul lui sir Williams se transformă într-un hohot de râs strident.

— O! domnule conte, sfârşi el, mi-a venit o idee grozavă, te rog să mă crezi. Contele de Kergaz nu mai eşti tu, ci eu! Şi în ziua în care mă voi însura cu Hermine, în ziua în care aurul lui Kermarouet va fi al meu, în ziua aceea îţi voi striga:

— Armand! Armand! Iubita ta Jeanne a devenit amanta mea şi pe tine te-a luat drept un valet!

Şi sir Williams, al cărui chip strălucea de o bucurie infernală, sună cu putere.

— Cheamă-i şi pe ceilalţi, ordonă baronetul.

Mariette plecă şi reveni de îndată cu îngrijitoarea, cu valetul şi cu lacheul.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, le spuse sir Williams, o sută de ludovici pentru o lună de slujbă fiecăruia dintre voi dacă eu voi fi contele Armand de Kergaz şi dacă o veţi convinge pe noua voastră stăpână… Dacă nu, veţi fi concediaţi!

Şi, dând drumul servitorilor şi ieşind el însuşi din camera Jeannei, care dormea mai departe, sir Williams adăugă în

gând:

— Şi acum s-o învăţăm lecţia şi pe Cerise, iar dacă Jeanne nu-i va crede pe servitori, o va crede cu siguranţă pe micuţa florăreasă, care îi este prietenă din copilărie.

Sir Williams părăsi vila şi se îndreptă spre căsuţa din fundul parcului unde noi vom ajunge înaintea lui şi o vom reîntâlni pe Cerise.

CAPITOLUL XXX.

O lăsasem pe Cerise prăbuşită pe parchetul încăperii aflate în căsuţa din parc, unde o adusese văduva Fipart.

Destăinuirea bătrânei era cauza acestui leşin.

Când îşi revenise, văduva Fipart o dusese la primul etaj al căsuţei şi o lăsase singură acolo. Cerise îmbrăţişase cu privirile toate detaliile acestei camere, pardoseala cernită, perdelele din pânză dungată, pendula cu coloane aşezată între două vaze de flori, patul şi comoda din lemn de nuc.

Era odăiţa unei lucrătoare pariziene.

Cerise nu se găsea în situaţia, destul de obişnuită la unii oameni care, ieşind dintr-un lung leşin, caută să-şi adune amintirile şi să lege între ele clipa de faţă cu cea de dinaintea sincopei.

Cerise îşi amintea totul; găsindu-se singură în această cameră, unde nu intrase niciodată, îşi aminti de văduva Fipart şi de odioasa ei destăinuire.

Prima ei mişcare, primul ei gând fu să fugă la uşă. Era încuiată.

Într-un acces de disperare, ea încercă s-o zdruncine, strigă, chemă.

Nu-i răspunse nimeni.

Sărmana copilă se porni atunci pe plâns şi rămase timp de mai multe ceasuri cu capul în palme, imagine vie a durerii.

Spre prânz uşa se deschise şi văduva Fipart intră:

— Haide, micuţo, îi spuse ea, în loc să plângi, vino să iei masa.

Cerise refuză printr-un gest. Văduva Fipart se retrase şi încuie uşa. Nu se înapoie până seara.

Sărmana Cerise adormise. Bătrâna o trezi şi îi propuse din nou să mănânce ceva.

Cerise refuză pentru a doua oară şi adormi îmbrăcată, învinsă de oboseală.

A doua zi fata era mai calmă. De nevoie, acceptă ceva de mâncare, dar nu voi să iasă din cameră.

Cerise strigă după ajutor şi ar fi vrut să moară.

Văduva Fipart o încuie din nou şi nu se înapoie decât seara, la fel de arţăgoasă, la fel de batjocoritoare şi îi anunţă viitoarea vizită a stăpânului.

Trei zile se scurseră în felul acesta; Cerise simţea că-şi pierde minţile şi-şi manifesta disperarea prin lacrimi.

În sfârşit, în dimineaţa celei de a treia zile, cum stătea nemişcată la fereastră, o cheie se răsuci în broască.

Sărmana copilă se înfioră şi crezu că avea să-şi revadă tiranul.

Dar uşa se deschise şi intră un bărbat.

Era baronetul sir Williams.

Atunci Cerise îşi pierdu capul cu desăvârşire, lăsă să-i scape un strigăt de groază şi se refugie, tremurândă şi palidă, în capătul celălalt al odăiţei.

S-ar fi spus că baronetul intrase cu o armă în mână.

Dar sir Williams era calm, surâzător şi figura sa, căreia îi imprimase o expresie de o rară onestitate, nu o putea înfricoşa pe tânăra fată.

— Domnişoară, îi spuse el deosebit de politicos, liniştеşte-te, sunt un om de lume.

Cerise, nemişcată, se sprijinea de zid, în unghiul cel mai întunecat al camerei şi continua să-l privească neîncrezătoare, dar fără spaimă.

— Vrei să mă asculţi? reluă el cu o voce mângâietoare şi stând tot timpul în picioare în faţa ei, cu un respect care o impresionă în chip deosebit. Îţi voi explica o mulţime de lucruri, domnişoară.

— A! domnule, murmură Cerise, aducându-şi aminte de tot ceea ce îndurase, este cu neputinţă ca tot răul care mi s-a făcut să fi fost ordonat de către dumneavoastră, nu-i aşa?

— Ai fost maltratată? exclamă sir Williams cu prefăcută mânie, cine a îndrăznit…?

— Această femeie îngrozitoare, a cărei prizonieră sunt mă tiranizează, domnule. Am fost adusă aici cu forţa, mi s-a spus…

— Tot ce ţi s-a spus este fals, copila mea, răspunse baronetul cu blândeţe şi dacă ai fost chinuită te voi răzbuna…

— Domnule, domnule, imploră fata cu vocea gâtuită de plâns, sunt trei zile de când mă aflu aici fără să ştiu unde, fără ştiri de la cei pe care-i iubesc, care-mi sunt dragi, de la prieteni, de la…

Cerise şovăia.

— De la Léon Rolland, logodnicul dumitale, nu-i aşa? zise sir Williams cu un gest şi cu o voce la fel de afectuoase. Léon este un băiat de treabă care merită toată dragostea dumitale şi vă voi înzestra, copila mea, aşa încât veţi fi fericiţi amândoi.

— A! strigă Cerise într-un elan de bucurie, ştiam eu bine, domnule, nu puteam să cred… ce mi-a spus această femeie îngrozitoare…

— Ce ţi-a spus, copila mea?

— Că mă aflu aici din ordinul dumneavoastră… pentru că dumneavoastră sunteţi bogat şi pentru că eu nu sunt decât o fată săracă.

— A! întrerupse baronetul, făcând-o pe indignatul, mizerabila, cum! Eu, contele Armand de Kergaz?

— Sunteţi contele de Kergaz? întrebă repede fata.

— Da, copila mea şi vei vedea că avem cunoştinţe comune noi doi. Îl cunosc pe Léon… prin Bastien… ştii? Lucrătorul acela care a luat masa cu voi, duminica trecută şi care şi-a dat adresa la mine acasă.

— Da… da… îmi amintesc, zise Cerise.

— Ei bine, ascultă-mă şi, mai ales, nu-ţi fie teamă de nimic, draga mea copilă. Fără nici o îndoială, micuţa mea, eşti frumoasă şi cuminte şi bărbatul care te iubeşte este demn de invidiat… Dar eu iubesc pe altcineva şi nu vreau decât să fiu prietenul dumitale, tatăl dumitale… nimic mai mult.

Şi atunci, sir Williams luă mâna Cerisei în mâinile sale iar ea nu şi-o retrase.

O privea cu o bunătate plină de înţelegere şi îi şopti:

— Biet copil!… ce te-ai fi făcut fără mine?

Şi în timp ce Cerise, emoţionată, îl privea pe omul care-i mai apăruse o dată în faţă în chip de salvator, în timp ce se simţea cucerită de o dulce încredere, sir Williams continuă:

— Bătrâna Fipart, care nu este alta decât văduva grădinarului meu, ţi-a spus numai o jumătate din adevăr, copila mea. Colar te-a condus aici din ordinul meu, dar nicidecum pentru a atenta la onoarea dumitale. Trebuia salvat Léon, logodnicul dumitale, trebuia salvată Jeanne.

— Jeanne? făcu Cerise uluită.

— Da, Jeanne de Balder pe care o iubesc şi pe care vreau s-o iau de soţie… Jeanne care era pe punctul de a deveni victima celui mai odios atentat.

— Îţi vine să înnebuneşti, Dumnezeule!… murmură fata care nu înţelegea nimic din straniile cuvinte rostite de sir Williams.

— Ascultă-mă cu atenţie… Vom vorbi întâi despre dumneata, apoi vom discuta despre Jeanne căci destinele voastre au fost silite să apuce pe căi oarecum asemănătoare. Iubeşti un lucrător cinstit, pe Léon Rolland şi el te iubeşte… Trebuia să vă căsătoriţi într-o lună, nu-i aşa?

— Da, răspunse Cerise.

— Dar ai o soră, sărmana mea copilă! o soră la fel de depravată pe cât eşti dumneata de virtuoasă; o soră care a intrat de mult în viaţă păşind pe uşa păcatului şi în al cărei suflet s-a stins de mult orice licăr de pudoare… Ei bine,

această… Baccarat, a vândut de mult onoarea sorei sale unui om destul de bogat ca să poată risipi în voie aurul, destul de bine situat în societate ca să nu se teamă de nici o pedeapsă, destul de puternic pentru a-şi îngădui orice…

Omul acesta, din puterea căruia te-am smuls prima dată şi căruia i s-au aprins călcâiele după dumneata, omul acesta, în stare de orice crimă, a jurat că nimeni altul în afara lui nu te va avea vreodată şi a plătit tâlhari…

— Dumnezeule! strigă Cerise înspăimântată.

— Din fericire, copilă dragă, eu vegheam asupra lui Léon şi asupra dumitale… L-am trimis pe el departe de Paris iar pe dumneata te-am închis aici, unde, fără nici o îndoială, domnul de Beaupréau nu va veni niciodată să te caute. Ai înţeles acum?

— Da, şopti Cerise. Dar noi, domnule, ce-am făcut noi pentru dumneavoastră încât să vă dovediţi atât de nobil şi atât de bun?

— Copila mea, răspunse sir Williams cu voce gravă, am o avere imensă pe care o cheltuiesc numai pentru a face bine şi pentru a împiedica răul să se desfăşoare… Am la dispoziţia mea o poliţie secretă cu ajutorul căreia aflu totul… înştiinţat din vreme despre primejdia care vă pândeşte, am alergat… Acesta este secretul purtării mele.

— Domnule, murmură Cerise luând mâna baronetului şi ducând-o la buzele sale, sunteţi bun precum este şi bunul Dumnezeu şi dacă ar fi nevoie aş fi în stare să-mi dau şi viaţa pentru dumneavoastră.

Sir Williams nu răspunse nimic. El îşi spunea în sinea lui: „Hotărât lucru, sunt un desăvârşit Armand de Kergaz, am imitat foarte bine totul, până şi frazele lui filantropice.”

Strângând mâna Cerisei, baronetul continuă cu voce tare:

— Şi acum, să vorbim despre Jeanne

— O cunoaşteţi şi pe ea?

— O iubesc… murmură sir Williams, ducându-şi mâna în dreptul inimii, cu gestul unui june prim, o iubesc…!

Apoi, adăugă:

— Iubita mea Jeanne s-a aflat, ca şi dumneata, Cerise, în faţa unei îngrozitoare primejdii; şi este foarte ciudată povestea pe care am să ţi-o spun. Închipuie-ţi că există un om într-atât de lipsit de ruşine, încât a avut îndrăzneala să-şi ia numele meu… Omul acesta este Bastien!

— Bastien! exclamă Cerise, cel pe care l-am văzut la Bellville?

— Da, el însuşi. Ai crezut poate, scumpă copilă, că numai întâmplarea l-a mânat pe acele meleaguri pentru a-l salva la timp pe Léon?… Ei bine, nu! Totul fusese prevăzut, calculat. Cei doi derbedei care i-au căutat pricină lui Léon nu erau alţii decât complicii lui Bastien…

— Ce spuneţi! strigă Cerise în culmea uimirii.

— Numai adevărul, copilă dragă. Bastien o urmărise pe Jeanne în mai multe rânduri; se îndrăgostise de ea şi a pus la cale, cu ajutorul oamenilor săi, această mică scenă la care aţi asistat, în felul acesta l-aţi invitat la masă, dumneata şi Léon, iar el a putut s-o conducă acasă pe domnişoara de Balder.

— Da, spuse Cerise în şoaptă, cred că încep să înţeleg…

— Nu înţelegi încă nimic, copila mea, ascultă…

Cerise îl privi pe sir Williams care avea aerul unui om care rosteşte cele mai mari adevăruri izvorâte, toate, din adâncul inimii sale.

— Bastien, reluă sir Williams, este un băiat destul de isteţ la minte şi mai este şi înzestrat cu un fizic plăcut. Obraznic ca un servitor, căci nu este decât valetul meu, el a îndrăznit să-şi imagineze că ar putea fi iubit de către Jeanne; şi dând unuia dintre prietenii săi numele şi gradul unui căpitan, a luat el însuşi numele şi titlul meu.

Pretinsul căpitan s-a mutat în acelaşi imobil cu Jeanne; s-a prezentat la ea ca un fost camarad de arme al tatălui fetei, i-a vorbit despre Bastien, dar folosind numele meu şi uite aşa s-a făcut obraznicul cunoscut lui Jeanne drept contele Armand de Kergaz. Jeanne l-a recunoscut imediat

pe omul de la Belleville şi cum fetele sunt puternic înclinate spre romantism, a văzut în Bastien un erou de roman şi s-a îndrăgostit de el.

— A! strigă Cerise indignată, un valet să fie iubit de către domnişoara de Balder? Niciodată!

— Întâmplarea, sau mai bine zis, oamenii mei, mi-au dezvăluit întreaga poveste. Am vrut atunci s-o văd pe domnişoara de Balder şi am văzut-o fără voia mea, tot aşa cum am aflat şi mişcătoarea ei biografie. Şi, la rândul meu, m-am îndrăgostit de ea.

Dar m-am îndrăgostit de ea cinstit, cu fruntea sus, aşa cum trebuie iubită femeia căreia vrei să-i dai numele tău. Numai că nenorocirea ajunsese destul de departe. Jeanne iubea un impostor… Şi, înainte de a-l putea demasca, opera acestui impostor trebuia continuată.

După ce i-am scris, am dat dispoziţii ca Jeanne să fie răpită aseară şi, în timp ce dormea, a fost transportată în micul castel pe care-l vezi în fundul parcului.

— Este acolo! strigă Cerise bucuroasă.

— Vino, o vei vedea, spuse sir Williams, luând-o pe tânăra fată de mână.

Ajungând jos, baronetul dădu cu ochii de văduva Fipart; se uită la ea cu o privire severă şi-i spuse:

— Bărbatul dumitale era un om cumsecade şi-l plâng că şi-a petrecut viaţa cu o femeie atât de rea ca dumneata. Te-am însărcinat s-o păzeşti pe această fată şi am aflat în ce mod ruşinos ţi-ai îndeplinit datoria. Pleacă! Te dau afară!

Cerise văzu atunci cum baronetul îi arăta femeii uşa; dar nu văzu de fel semnul discret pe care el îl făcea în acelaşi timp şi care voia să spună:

— Şi asta face parte din rolul tău. Teatru, totul este teatru.

Sir Williams străbătu parcul însoţit de Cerise şi o conduse în dormitorul în care Jeanne continua să doarmă.

— Dumnezeule! Cât sunt de frumoase toate, murmură florăreasa încântată şi îngenunchind în faţa Jeannei

adormită.

— Toate acestea aparţin Jeannei, spuse sir Williams, viitoarei contese de Kergaz. Şi acum, draga mea Cerise, te rog să mă asculţi cu luare aminte. Jeanne doarme şi când se va trezi eu voi fi plecat. Trebuie să lipsesc opt zile. Vei rămâne la castel; Mariette, camerista, o va pregăti pentru întâlnirea cu dumneata şi în timpul celor câteva zile de care am nevoie pentru a te putea ascunde şi pentru a te putea feri de sora dumitale şi de infamul Beaupréau, vei locui aici, cu ea, vei fi sora, prietena, confidenta ei...

— Da, domnule conte, răspunse Cerise.

— Îi voi scrie în fiecare zi. Fără îndoială, îţi va citi scrisorile mele. Să nu cauţi niciodată s-o faci să înţeleagă că adevăratul conte de Kergaz, acela pe care ea îl iubeşte nu este caraghiosul Bastien... Să lăsăm ca timpul şi scrisorile mele să lucreze...

Cerise îl privi entuziasmată pe sir Williams şi-i spuse:

— A! Numai dacă v-ar vedea şi nu s-ar putea să nu vă iubească.

— Adio, Cerise, spuse sir Williams, trebuie să plec şi nu vreau ca Jeanne să dea cu ochii de mine.

— Domnule, întrebă Cerise, când îi voi revedea pe Léon?

— Nu ştiu exact... dar poţi să speri şi să ai încredere în mine. Îţi jur că în cincisprezece zile vei fi soţia lui!

Şi, lăsând-o pe Cerise liniştită în urma acestei făgăduieli, sir Williams se întoarse la trăsurica lui şi-i spuse lui Colar, care ţinea hăţurile:

— Cred, Dumnezeu să mă ierte! că i-am făcut festa... I-am luat lui Armand mai mult decât iubita, i-am luat şi numele! Acum ne putem ocupa de milioanele bunului Kermarouet, pentru că răzbunarea mea este pe o cale sigură.

— Milioanele! spuse Colar cu lăcomie, iată principalul!

— Sunt de aceeaşi părere şi plec astă seară în Bretania, unde mă voi căsători cu domnişoara Hermine de Beaupréau.

Aşadar, Andréa, infamul, era triumfător pe toate fronturile:

Fernand fusese întemniţat.

Cerise şi Jeanne erau sechestrate.

Baccarat era închisă ca nebună.

Iar contele Armand de Kergaz nu mai putea, de aici înainte, să dea de urma moştenitorilor răposatului baron Kermor de Kermarouet.

CAPITOLUL XXXI.

În ziua în care Cerise, îndemnată de către scrisoarea trădătoare a lui Baccarat, se dusese în strada Serpente de unde fusese condusă de către Colar în căsuţa de la Bougival, tânăra fată trecuse, către ceasurile patru ale acelei după-amiezi, prin strada Chapon şi se oprise în faţa atelierului domnului Cros, ebenistul.

Léon Rolland îi ieşise de îndată în întâmpinare cu zâmbetul lui blând şi drăgăstos pe buze:

— Bună ziua, Cerise, îi spuse el luându-i mâna.

— Bună ziua, Léon, răspunse fata.

— Micuţa mea Cerise, continuă lucrătorul după ce strânse mâna logodnicei sale, sunt foarte mâhnit.

— Cum? întrebă Cerise, ai necazuri?

— O! răspunse el zâmbind, nu mi s-a întâmplat nici o nenorocire… Dar m-am obişnuit atât de mult să te văd câte puţin în fiecare zi, încât mă gândesc cu spaimă că mâine nu te voi putea vedea.

— Şi de ce? întrebă ea emoţionată.

— Patronul mă trimite la Montmorency să livrez şi să plasez nişte mobilă. Am acolo o mulţime de fleacuri de făcut care-mi vor lua toată ziua şi dimineaţa zilei următoare.

— A! zise Cerise, e într-adevăr neplăcut.

— Aveam mare chef să-l rog pe patron să se ducă el însuşi… dar n-am îndrăznit… Trebuie să faci impresie bună celor care-ţi dau de lucru.

— Ai dreptate, Léon.

— Şi cu toate astea, îmi vine greu, crede-mă.

— Şi te vei întoarce poimâine seară?

— Da.

— Ei bine, zise Cerise zâmbind, vei veni la mine acasă şi vom petrece o parte din seară împreună; în felul acesta ne vom câştiga timpul pierdut.

Şi arătându-şi dinţii ei albi printr-un fermecător surâs, Cerise strânse mâna logodnicului ei şi plecă.

— Ne vedem poimâine, aruncă ea.

A doua zi, într-adevăr, Léon Rolland plecă la Montmorency şi petrecu toată ziua acolo şi rămase să înnopteze; apoi, în ziua următoare se întoarse spre prânz şi se duse la atelier aşteptând cu nerăbdare să se facă ora care să-i îngăduie să meargă la Cerise. Către ceasurile opt el urca sprinten cele şase etaje şi bătea la uşa cămăruţei, deşi nu se vedea nici o rază de lumină în dreptul pragului.

Cerise nu răspundea.

Léon bătu din nou.

Aceeaşi tăcere.

Se gândea că fata a coborât să cumpere ceva, lemne sau lumânări, şi aşteptă pe ultima treaptă a scării.

Trecu în felul acesta un ceas. Nici urmă de Cerise.

Atunci, pierzându-şi răbdarea, lucrătorul coborî şi-şi vârî capul prin ferestruica lojei portarului.

— Domnişoara Cerise să nu fie oare acasă? întrebă el.

— Domnişoara Cerise? făcu portăreasa… A! Dumneavoastră sunteţi, domnule Léon?

— Da, doamnă.

— Ei bine, sunt două zile de când n-am mai văzut-o pe domnişoara Cerise.

— Cum, două zile! strigă Léon. Ce vreţi să spuneţi?

— Păi de, domnule Léon, adevărul adevărat. Alaltăieri am văzut-o pe Fanny… ştiţi, slujnica doamnei Baccarat.

— Ei bine! făcu lucrătorul îngrijorat numai la auzul acestui nume, căci se temea de proasta influenţă pe care ar fi avut-o Baccarat asupra surorii ei mai tinere.

— S-ar putea crede, continuă portăreasa, care era la curent cu tot ceea ce se întâmpla în familia Cerisei, s-ar putea crede că i s-a întâmplat ceva frumoasei doamne sau mamei sale, că una dintre ele este bolnavă, pentru că slujnica avea un aer ciudat, iar domnişoara Cerise a plecat imediat cu o figură îngrijorată. Nu am mai văzut-o de alaltăieri.

Léon nu mai stătu să asculte; îşi luă picioarele la spinare şi alergă spre strada Moncey, acasă la Baccarat. Aici îl aştepta o nouă surpriză.

Intrarea casei, ferestrele, uşile, totul era ermetic închis. Sună de mai multe ori… Nimeni nu veni să-i deschidă.

În sfârşit, în colţul străzii Blanche, un comisionar culcat pe sacul său şi plictisit să-l tot vadă pe tânăr sunând de pomană, se ridică şi veni spre el:

— Nu e nimeni acasă, spuse el.

— Cum asta, nimeni?

— O cunosc foarte bine pe doamna care locuieşte aici, i-am făcut adesea tot felul de drumuri.

— Ei şi?

— Şi nimic. A plecat.

— A plecat? exclamă Léon.

— Da, domnule, de ieri dimineaţă. Mama şi servitorii au luat-o din loc astăzi.

— Dar este cu neputinţă, strigă Léon scos din fire. Şi unde s-au dus?

— Asta n-o mai ştiu, răspunse comisionarul.

Léon îşi pierdu capul şi îşi închipui că Baccarat îşi răpise sora pentru a o arunca în braţele cine ştie cărui desfrânat.

El scoase un strigăt de fiară sălbatică şi, nemaiştiind ce face, nemaifiind conştient de actele sale, se întoarse pe strada Bourbon-Villeneuve, sperând că mama lui i-ar putea da veşti despre Cerise.

Bătrâna nu o mai văzuse pe Cerise de două zile.

De la maică-sa, Léon se întoarse pe strada Templului.

Cerise nu apăruse.

El fugi atunci la atelier şi ceru sfatul patronului său, care tocmai se pregătea de culcare.

Ebenistul era un om deştept şi cu sânge rece; reuşi să calmeze disperarea lucrătorului său, convingându-l că logodnica lui este fără îndoială la ţară, cu sora ei şi îi făgădui, în plus, să-l însoţească a doua zi la comisariatul de poliţie al cartierului unde, împreună cu el, va depune mărturie despre dispariţia fetei, dacă, până atunci, ea nu se va fi întors.

Léon Rolland se culcă îmbrăcat şi petrecu o noapte agitată şi plină de nelinişte.

În zori, el se întoarse în cartierul Templului.

Nici o veste despre Cerise.

Atunci, fugi la patronul său.

Acesta îl însoţi la comisariat.

Magistratul primi depoziţia celor doi lucrători, apoi adăugă:

— Tinerele fete răpite la Paris, sunt, în general, răpite cu voia lor; totuşi, voi trimite o notă la Prefectură. Reveniţi după două zile.

— După două zile! Poţi să şi mori de grijă până atunci!

Şi, nemaiştiind unde-i este capul, Léon avu ideea să alerge la domnişoara de Balder, sperând că poate aceasta ştie ceva despre Cerise şi-i va da veşti noi. Or, aceasta se întâmpla chiar în ceasul în care Williams îi părăsea pe Armand şi pe Bastien la Poarta Maillot şi ajungea la Bougival, unde-l aştepta Jeanne, adormită.

Léon nu făcu decât doi paşi de la comisariat până în strada Meslay, unde avea loc o altă scenă sfâşietoare.

O găsi pe Gertrude hohotind de plâns. În seara din ajun, Gertrude adormise pe un scaun şi se pomenise culcată în patul său fără să-şi dea seama de ceea ce i se întâmplase.

Se dădu jos din pat şi bătu la uşa Jeannei.

Nu-i răspunse nimeni.

Atunci intră, crezând că tânăra doarme.

Camera era goală şi patul neatins.

Jeanne dispăruse.

Pe micul pupitru pe care scria Jeanne, se afla o scrisoare deschisă; Gertrude o citi tremurând şi scoase un strigăt:

— Isuse Hristoase! murmură ea, frângându-şi mâinile, copila mea e pierdută.

Or, iată ce conţinea scrisoarea aceea, care era semnată Jeanne şi al cărei scris era atât de bine imitat, încât părea a fi cel al tinerei fete: „Draga mea Gertrude, Când te vei trezi, nu o vei mai găsi alături de tine pe micuţa ta Jeanne. Voi fi plecată.

Nu-ţi pot spune nici pentru cât timp plec şi nici locul în care mă duc.

Dar ştii de ce plec. Plec, deoarece vreau să dispar din faţa unui bărbat pe care am crezut că-l iubesc şi pe care nu-l mai iubesc: domnul conte de Kergaz; plec pentru a-l urma pe bărbatul pe care-l iubesc şi al cărui nume nu ţi-l pot spune.

Iart-o pe micuţa ta Jeanne care te iubeşte şi care pleacă de lângă tine cu inima grea”.

Pe bătrâna slujnică o cuprinsese ameţeala citind acest ciudat bilet şi ea se întrebase dacă nu cumva visează, dacă nu şi-a pierdut minţile.

Era însă scrisul Jeannei; şi cum să-ţi treacă prin minte că fata fusese răpită şi că această scrisoare nu fusese scrisă de mâna ei?

Gertrude nici măcar nu se gândise să analizeze purtarea tinerei sale stăpâne; nici măcar nu se întrebase dacă nu era oare de necrezut ca domnişoara de Balder să pretindă a iubi pe un altul decât pe domnul de Kergaz atunci când, în seara din ajun, se rugase în genunchi pentru acesta.

Bătrâna servitoare nu văzuse, nu înţelesese decât un singur lucru: acela că Jeanne era plecată şi că, poate, nu avea s-o mai vadă vreodată.

Şi cum Jeanne era copilul său, deoarece era singura fiinţă pe care o iubea pe lume, Gertrude începu să plângă şi

să-şi smulgă părul din cap; şi în clipa în care sosi Léon Rolland, el însuşi atât de tulburat, aşa o găsi.

Durerea bătrânei, pe care o găsi singură, îl sili pe tânăr să-şi stăpânească, pentru o clipă, propria lui durere.

— Dumnezeule! îi spuse el, ce vi s-a întâmplat, doamnă Gertrude şi unde este domnişoara Jeanne?

— A plecat! răspunse bătrâna plângând.

— Unde a plecat?… când… cu cine?

— Nu ştiu, răspunde Gertrude întinzându-i lui Léon biletul găsit pe masă.

Lucrătorul citi uluit cele câteva rânduri şi scrisoarea îi căzu din mână.

— Toate astea pot să te facă să înnebuneşti! murmură el cu un accent de stupoare. Şi Cerise a plecat!

— A plecat Cerise? întrebă Gertrude.

— Da, cu sora ei, răspunse Léon, care se tot clătina şi se tot învârtea semănând cu un om beat. Şi când sfârşi, se auziră paşi urcând repede scara şi din pragul uşii rămasă deschisă, Gertrude şi Léon văzură apărând un bătrân şi un tânăr şi amândoi scoaseră un strigăt.

— Domnul de Kergaz! exclamă Gertrude.

— Lucrătorul de la Belleville! strigă Léon, care se dădu înapoi, uimit de a recunoaşte în cel căruia i se spunea contele de Kergaz, pe bărbatul care-i venise în ajutor la restaurantul Podgoriile din Bourgogne şi căruia el îi spusese camarade.

Erau, într-adevăr, Bastien şi Armand care se întorceau şi pe care noi îi părăsisem la Poarta Maillot în timp ce se aflau împreună cu martorii lui sir Williams.

Acesta din urmă, în clipa în care se îndepărta, izbucnise într-un râs atât de strident şi de batjocoritor, încât domnul de Kergaz crezu că-l recunoaşte pe Andréa; şi se gândise la Jeanne… Jeanne pe care o iubea şi pe care baronetul îl sfătuise s-o păzească straşnic.

Armand se urcase gânditor în trăsură, poruncind vizitiului s-o pornească în goana mare; el îi lăsase pe cei doi

tineri pe bulevard şi, urmărit mereu de acel strident hohot de râs pe care-l simţea parcă până în adâncul sufletului, îi spuse lui Bastien:

— Am o presimţire îngrozitoare… Să mergem în strada Meslay!

Văzându-l pe Léon buimăcit şi pe Gertrude plângând, domnul de Kergaz îşi dădu seama că s-a întâmplat o nenorocire.

— Jeanne! Unde este Jeanne? strigă el.

Léon îi întinse scrisoarea fără să scoată o vorbă. Armand o citi, o reciti şi, clătinându-se, se sprijini de perete ca să nu cadă jos.

— Andréa! murmură el, toată povestea asta este opera lui.

Era, într-adevăr, mâna lui Andréa.

CAPITOLUL XXXII.

E timpul să ne întoarcem la doamna de Beaupréau şi la Hermine pe care le-am lăsat sub neaşteptata lovitură primită în urma scrisorii trimisă de către Baccarat lui Fernand Rocher.

Domnul de Beaupréau, dacă ne amintim, sub pretextul că merge să-i ducă lui Fernand scrisoarea Herminei, însoţită de asprele lui observaţii, dar în realitate pentru a alerga să ducă această scrisoare lui Baccarat, domnul de Beaupréau, cum spuneam, plecase aproape imediat, lăsându-le singure pe tânăra fată şi pe mama ei.

Hermine rămăsese în picioare, cu privirea fixă, în atitudinea deznădăjduită a celor pe care soarta-i loveşte atât de groaznic încât nu au nici măcar puterea să se lase pradă disperării şi cărora nu le vine să creadă în adevărul celor întâmplate.

Doamna de Beaupréau o privea pe fiica sa cu îngrijorarea unei mame care-şi vede copilul murind şi nu găsea nici un gest, nici un cuvânt, nici un strigăt, pentru a o consola, atât părea de mare, în resemnarea ei, durerea Herminei.

În cele din urmă se ridică încet, se duse către fiica sa, rămasă la fel de neclintită, cu ochii uscaţi, o cuprinse în braţele sale şi o strânse în tăcere.

— Mamă, spuse atunci Hermine, vreau să intru la mănăstire… Nu mă voi mai căsători niciodată.

— La mănăstire? exclamă sărmana mamă disperată, vrei… să intri… la mănăstire… Dar asta înseamnă că mă vei părăsi pe mine, pe mama ta…

Hermine scoase un strigăt.

— Nu, nu, zise ea, iartă-mă, sunt nebună, nebună de durere! Nu! nu te voi părăsi niciodată, măicuţă.

Abia atunci izbucni Hermine în lacrimi şi plânse multă vreme la pieptul mamei sale, care o mângâia fără să scoată o vorbă.

Timp de mai multe ceasuri, cele două sărmane femei rămaseră strâns înlănţuite, amestecându-şi lacrimile şi confundându-şi suspinele; Hermine se ridică apoi puternică şi hotărâtă şi-i spuse mamei sale:

— E mult timp de când mătuşa dumitale, doamna de Kermadec, vrea să ne vadă. Vrei să plecăm? N-aş mai putea rămâne la Paris, aş muri…

Doamna de Beaupréau primi această propunere a fiicei sale cu multă bucurie. Plecarea pe alte meleaguri nu însemna, oare, să înşele, fie şi numai pentru o bucată de timp, durerea fiicei sale? Şi nu însemnau, oare, întâmplările călătoriei o desprindere de câteva zile de realitate?

Domnul de Beaupréau se întoarse acasă spre miezul nopţii; era îngrijorat şi cu chipul palid. Avusese tocmai prima lui întrevedere cu sir Williams, în camera aceea din strada Serpente unde baronetul venise la timp pentru a i-o smulge pe Cerise. Doamna de Beaupréau şi fiica sa erau ele însele prea emoţionate ca să-şi poată da seama de tulburarea lui.

— Netrebnicul acela este de negăsit, spuse şeful de birou, făcând aluzie la Fernand Rocher, l-am căutat la bal, în

toate părţile şi nu l-am văzut de fel. Este, fără îndoială, la domnişoara Baccarat. Dar, mâine, la minister…

— Domnule, îl întrerupse doamna de Beaupréau, luându-l deoparte şi conducându-l către pervazul unei ferestre, fiica mea îl iubea pe acest tânăr, îl iubea cu pasiune; trebuie cu orice chip s-o facem să-l uite; altfel ar putea să moară.

— Sunt de aceeaşi părere; dar cum?

— Să părăsească Parisul.

— Şi unde ar fi să plece, în cazul acesta?

— Aş duce-o la mătuşa mea, doamna de Kermadec.

— La castelul Genêts?

— Da, domnule.

— Dar asta e o idee excelentă! exclamă domnul de Beaupréau, care se gândi de îndată că avea să rămână liber… liber timp de câteva zile şi, prin urmare, va putea să caute s-o revadă pe Cerise.

— Dacă sunteţi de acord, continuă Thérèse, am putea pleca mâine dimineaţă.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, răspunse şeful de birou.

Doamna de Beaupréau şi fiica ei îşi petrecură o bună parte din noapte făcând pregătiri de plecare.

Dis-de-dimineaţă fu comandată o trăsură închisă şi cu cai de poştă şi la ora nouă, Thérèse şi Hermine părăseau Parisul, luând drumul spre Bretania. Aşa se explică faptul că servitoarea nu-l minţise de loc pe Fernand Rocher, atunci când acesta, pe jumătate nebun de durere după ce citise scrisoarea fatală prin care Hermine rupea logodna, scrisoare pe care i-o dăduse Colar deghizat în comisionar, atunci când acesta, aşa cum spuneam, se prezentase în strada Saint-Louis. Doamnele plecaseră, într-adevăr, către castelul Genêts.

Genêts, unde Thérèse şi Hermine sosiră, nu avea nimic, în afara unor titluri îndoielnice, care să justifice pompoasa denumire de castel.

Era, la drept vorbind, o ruină prost întreţinută, din care o singură aripă mai putea fi încă locuită şi nu-şi răscumpăra aparenţa mizeră şi veche decât prin poziţia fermecătoare în care era aşezat, şi prin frumosul eleşteu care se întindea sub ferestrele sale.

Acest eleşteu era înzestrat cu o barcă şi, când vremea era frumoasă, barca juca un rol important în rarele distracţii care puteau fi întâlnite la Genêts.

Pe vremuri, este adevărat, Genêts fusese un castel, un adevărat castel medieval, cu şanţuri mocirloase, cu metereze, cu podişcă şi creneluri; făcuse faţă asediilor şi îndurase lungi blocade; sălile bătrâne răsunaseră sub pintenii sonori ai cavalerilor şi unul dintre stăpânii săi căzuse, la dreapta eroicului Beaumanoir, pe câmpul de luptă, în Bătălia celor Treizeci.1

Dar timpul se scursese aducând cu el forţa sa distrugătoare şi suflul său devastator; sub Henric al IV-lea, în timpul Războaielor Ligii2, castelul fu luat cu asalt şi dărâmat; reconstruit sub Ludovic al XIII-lea, fusese incendiat în timpul Frondei3.

Sub Ludovic al XV-lea, un sir de Kermadec îşi folosise ultimii bani pentru a reda castelului înfăţişarea lui de feudă; dar acest Kermadec, intrat în asociaţia gentilomilor bretoni care năzuiau la independenţa ţării, fusese compromis şi făcut prizonier împreună cu domnul de la Chalotais, fusese decapitat şi nu lăsase drept moştenitor decât un copil în vârstă fragedă, care, la rândul său, pierise pe eşafodul Revoluţiei. Ultimul Kermadec fusese ucis în timpul războiului din Spania, în 1823, ca simplu locotenent de husari.

Castelul Genêts rămăsese de atunci o ruină şi, aidoma unui bătrân care-şi aşteaptă resemnat moartea, mulţumindu-se să vieţuiască de pe o zi pe alta, părea şi el să aştepte ca nobila văduvă, baroana de Kermadec, mama ofiţerului de husari, singura supravieţuitoare a acestei vechi spiţe de eroi să ia loc în mormântul său pentru a se

putea, în sfârşit, nărui până la ultima dintre pietre în aşa fel încât, după moartea stăpânilor săi, să nu mai rămână nimic în picioare.

Numai că, în preajma acestei fermecătoare vechituri, în preajma acestor pietre mâncate de ani, din care toate furtunile smulgeau câte o frântură, natura părea să fi desfăşurat întregul său arsenal de farmece.

Castelul Genêts nu era câtuşi de puţin, cum s-ar fi putut crede, cocoţat pe o faleză aridă sau învăluit de zgomotul surd al Oceanului.

Dimpotrivă, aşezarea se înălţa în adâncul unei frumoase vâlcele, acoperită de pajişti şi plină de tufe mari de păducel strecurându-se printre două şiruri de coline împădurite, şi care coborau apoi într-o pantă dulce până acolo unde marea venea să se stingă pe o plajă de nisip fin, fără nici un colţ de stâncă.

Copaci înalţi, în cea mai mare parte stejari şi castani, înconjurau ca un parc ruina feudală; de jur-împrejur se întindeau pajişti veşnic verzi de care suflul aspru al vânturilor de iarnă nu se atingea; şanţurile, pe jumătate umplute cu pământ şi preschimbate în grădină, adăposteau frumoşi arbori fructiferi şi mari tufişuri de păducel în care primăvara trăiau, laolaltă, mierle şi pitulici.

Văzând această biată aşezare ale cărei ziduri mâncate de ani erau înlănţuite într-o deasă ţesătură de iederă bătrâna şi în ale căror unghere, primăvara, cuibăreau rândunelele; văzând-o aşezată astfel, în fundul văii, fără nici un alt zid de apărare decât zidul său de verdeaţă, te întrebai, în primul rând, cum de a putut, în anii ei de glorie chiar, să devină câmp de bătălie şi să susţină adevărate asedii.

Pe vremea aceea colinele înconjurătoare erau pline de turnuri, de fortificaţii şi de lucrări legate între ele şi legate de clădire.

Fortificaţiile şi turnurile se năruiseră iar clădirea nu mai putea fi locuită decât într-una singură din aripile sale, acolo

unde baroana de Kermadec, femeie bătrână de aproape optzeci de ani, încerca să se ţină încă bine şi să-şi păstreze rangul cu renta ei de trei mii de livre.

Când doamna de Beaupréau şi fiica sa Hermine sosiră la castelul Genêts era abia către sfârşitul lunii ianuarie, şi în înfrigurata Bretanie zilele frumoase nu sosesc niciodată înainte de începutul lunii aprilie.

Cu toate acestea zăpada dispăruse, şi, ajutaţi de un vânt căldicel, copacii începuseră să-şi scuture mantia de gheaţă pe care vânturile reci ale lui decembrie o aruncase pe ramurile lor desfrunzite, tocmai din înaltul aripilor lor negre.

Pe coastele dealurilor începuse de pe acum să plutească o ceaţă uşoară şi albăstrie, timidă vestitoare a primăverii; iarba îngălbenită şi culcată prindea viaţă din nou, încetul cu încetul, pe malurile râurilor care tocmai se eliberaseră de gheţurile iernii şi care reîncepuseră să susure pline de nădejdi.

Vrăbiile din preajma caselor îşi reluau ciripitul monoton în ascunzişurile clopotniţei din vechea biserică, ţăranul îşi mâna boii cu biciuşca în mână, repetând cântecul molcom şi ciudat al satului care este, în tot ţinutul, aproape acelaşi, dar ale cărui cuvinte sunt diferite!

La castel focul continua să pâlpâie în toate sobele şi în toate căminele; fumul se ridica însă către înaltul cerului, în spirale mângâiate de razele aurii ale soarelui.

Era în toată natura ceva ca o tainică bucurie, ceva ca un imn misterios şi confuz, executat de către un cor de o mie de glasuri şi menit să sărbătorească plecarea iernii.

În momentul în care trăsura cu cele două doamne îşi făcu apariţia în vârful dealului, în locul acela din care reşedinţa de la Genêts putea fi zărită, seara începuse să cadă.

Briza mării, impregnată de mirosul pătrunzător al algelor, începuse să se ridice şi făcea să se îndoaie vârfurile drobiţelor aurii care mărgineau drumul.

Trăsura coborî în grabă mare, călăuzită fiind de una din razele soarelui pe cale de a apune şi care făcea să strălucească ferestrele castelului aidoma unor cuptoare încinse potrivit frumoasei expresii a lui Victor Hugo, şi pătrunse în curtea de la Genêts cu zgomot mare, intrând printr-o spărtură a zidului, căci marea poartă, aceea pe al cărui frontispiciu se afla vechiul blazon al familiei de Kermadec, se năruise de curând.

Auzind ropotul, doi servitori, aproape la fel de bătrâni ca şi stăpâna lor, alergară zăpăciţi.

Primul, era un bătrân înalt şi cu barbă albă, care se ţinea încă drept şi care fusese, pesemne, în timpul războaielor, un vajnic luptător.

Cealaltă persoană era o femeie, un fel de guvernantă, cumulând însă şi funcţiile de bucătăreasă, femeie de serviciu şi cameristă.

Aceştia doi alcătuiau toată servitorimea baroanei de Kermadec, fără să uităm însă un mic păzitor de vite, hrănit şi găzduit la fermă, dar care-şi ducea traiul pe la castel şi faţă de care văduva avea oarecari sentimente de prietenie.

— Doamna baroană de Kermadec este la castel? întrebă doamna de Beaupréau coborând din trăsură.

— Doamna baroană nu părăseşte niciodată castelul, răspunse bătrânul care se numea Yvon; de aproape un an nu se mai poate, din păcate, ridica din fotoliu.

Şi le conduse pe Thérèse şi pe fiica sa în castel, păşind solemn înaintea lor ca un majordom de casă bună care simte greutatea răspunderilor sale.

Doamna de Beaupréau străbătu un vestibul întunecat, pardosit cu dale mari de piatră care ajunseseră să strălucească lustruite fiind de picioarele atâtor generaţii, străbătu apoi un mare salon de pe timpul lui Ludovic al XIV-lea dacă judecăm după tapetul său decolorat, după mobilele sale mâncate de carii şi după portretele de familie înnegrite, reprezentându-i pe toţi cei ce străluciseră în

neamul de Kermadec, fie în armură războinică, fie în mantie de prelat sau în haine de curtean.

La capătul opus al acestui salon slujitorul breton deschise o uşă alcătuită din două batante şi anunţă:

— Doamna şi domnişoara de Beaupréau.

Mama şi fiica străbătuseră pragul unui dormitor în care baroana trăia tot timpul, îndeletnicindu-se cu lectura romanelor cavalereşti care continuau să-i placă nespus de mult şi cu ajutorul cărora se retrăgea într-o lume ideală înşelând, astfel, amărăciunea ceasurilor prezente.

Baroana de Kermadec era o femeie care făcuse parte din vechea curte, în toată accepţiunea cuvântului. Fusese doamnă de onoare a Mariei Antoinette şi, în ciuda revoluţiilor, rămăsese devotată vechiului regim cu trup şi suflet. Felul său de a fi, obiceiurile sale, limbajul său, nu se schimbaseră câtuşi de puţin.

Purta rochii din imitaţie de brocart deschise în faţă, îşi pudra părul în fiecare dimineaţă şi îşi făcea o aluniţă în colţul buzei atunci când poftea la masă un bătrân vecin. Lua masa de prânz la orele douăsprezece, cina la orele şapte, nu îngăduia niciodată servitorilor ei să iasă din limitele celei mai stricte etichete iar oaspeţilor le întindea mâna să i-o sărute.

Vorbea, de altfel, aşa cum se vorbea la Versailles cu o jumătate de veac în urmă, se exprima destul de liber cu privire la rege, la regină şi la principese, se încăpăţâna să nu-l numească pe Louis-Philippe decât duce de Orléans şi găsea că tânărul slujitor al parohiei vecine avea idei destul de revoluţionare din ziua în care, la o partidă de table, bietul preot emisese umila lui părere potrivit căreia toţi oamenii erau egali în faţa lui Dumnezeu.

Doamna de Kermadec era, de altfel, cea mai seducătoare dintre bătrânele epocii sale. În ciuda celor optzeci de ani nu era nici surdă, nici oarbă, avea o excelentă memorie a oamenilor şi a întâmplărilor, era foarte spirituală şi-i incinta pe cei doi sau trei cavaleri, ceva mai tineri decât ea şi care

trăiau izolaţi prin vecinătate, cum ar fi cavalerul de Lacy, gentilom şi excelent vânător, care locuia într-un mic castel alăturat, căruia i se spunea Le Manoir.

Baroana de Kermadec nu avea decât un singur cusur: îi plăceau romanele cavalereşti şi sfârşea prin a crede în adevărul lor. Ar fi putut să jure că Amadis de Gaule existase şi că fiul său Esplandian a fost întotdeauna un model de eroism şi de virtute. Când era vorba de acest subiect, Amadis, Esplandian şi Galaor îi suceau puţin capul şi raţiunea ei sfârşea prin a fi puţin zdruncinată; dar, o dată ce conversaţia se muta pe tărâmuri ceva mai moderne, baroana îşi regăsea felul său serios de a fi, era din nou plină de bun simţ şi pătrunzătoare.

Când doamna şi domnişoara de Beaupréau intrară în camera sa – cameră care, în treacăt fie spus, era mobilată în întregime după moda ultimului secol şi amintea un budoar al doamnei du Barry – baroana se afla aşezată într-un jilţ comod unde o criză de gută o silea să rămână, iar în preajma ei se găsea Jonas.

Jonas era în acelaşi timp păzitor de vite şi vânător. El îşi petrecea adesea nopţi întregi, culcat în mărăcini pândind vreo căprioară.

Această pasiune pentru vânătoare se afla la baza situaţiei sale actuale. Într-o noapte, în timp ce stătea la pândă, zări înălţându-se o coloană de fum.

Castelul Genêts ardea.

Jonas alergă în grabă, trezi toată lumea din somn şi o salvă pe doamna baroană de Kermadec.

Jonas era un băiat de cincisprezece ani, slab, înalt, cu părul blond, cu ochii mari şi albaştri, cu chip de îngeraş, cu felul de a fi al unui paj, în ciuda hainelor sale bretone şi a saboţilor.

Privirea lui Jonas era maliţioasă dar dulce în acelaşi timp; chipul său iradia un anumit gen de ironie împletită cu o vagă melancolic. S-ar fi putut spune că era un înger compromis într-o revoltă a iadului şi care, nefiind găsit

destul de vinovat pentru a fi zvârlit în fundul prăpastiei, fusese pur şi simplu exilat pe pământ. Era batjocoritor şi sceptic, dar în fundul sufletului său era trist şi bun.

Fie datorită faptului că ghicise în el o fire diferită de aceea a unui ţăran de rând, fie că baroana îi arăta multă prietenie lui Jonas, fapt este că în fiecare seară, Jonas rămânea în preajma ei citindu-i din romanele atât de mult îndrăgite, în care copilul găsea destule pricini pentru a se exalta peste măsură.

Văzând-o pe doamna de Beaupréau însoţită de fiica sa, bătrâna baroană se ridică pe jumătate din scaunul ei şi, cu toate că nu-şi mai văzuse nepoata de foarte mulţi ani, ea o recunoscu de îndată, înainte chiar ca majordomul s-o fi anunţat.

— Mătuşică, spuse doamna de Beaupréau aruncându-se de gâtul baroanei, fiică-mea şi cu mine ne aflăm aici rugându-te să ne găzduieşti pentru câteva zile.

Pe chipul doamnei de Kermadec se ivi de îndată o bucurie fără de margini.

Baroana era săracă, dar era o doamnă mult prea mare pentru a coborî vreodată la nişte socoteli meschine: s-ar fi îndatorat în fiecare an pentru a-i ospăta pe toţi cei din ţinutul în care trăia, dacă toţi aceştia ar fi venit să ia loc la masa ei.

Sosirea, nepoatei şi a strănepoatei sale nu însemna pentru ea decât un singur lucru şi anume faptul că timp de cincisprezece sau poate douăzeci de zile nu avea să mai fie singură şi avea cine să-i ţină tovărăşie.

Anii secătuiseră puţin sufletul bătrânei doamne; ea nu-i mai plângea pe morţi şi vorbea despre fiul său, ultimul vlăstar al familiei Kermadec, fără prea multă emoţie. În clipa de faţă, pentru ea, principalul era să trăiască, să trăiască mult, cât mai mult cu putinţă, fără necazuri, fără tulburări şi cu cât mai multe distracţii; iar distracţiile deveniseră din ce în ce mai rare pentru ea din ziua în care infirmităţile o ţintuiseră în fotoliul său şi nu-i mai îngăduiau,

aşa ca pe vremuri, să înhame singurul cal al castelului la o brişcă seculară şi să gonească, în chip de castelană, încoace şi încolo. În fiecare an se stinsese în jurul ei un alt boiernaş, contemporan cu ea. Nu mai rămăsese în viaţă decât cavalerul de Lacy, a cărui locuinţă se afla la o depărtare de o leghe şi care o vizita o dată sau de două ori pe săptămână.

Şi asta se întâmpla numai atunci când nobilul gentilom nu avea el însuşi o criză de gută sau atunci când vânătoarea era oprită; căci, atâta timp cât putea să se dedice îndeletnicirii sale preferate el o făcea cu pasiune, neglijând-o pe bătrâna lui vecină până într-atât încât ajungea să nu-i mai consacre decât după-amiaza zilei de duminică, când piosul gentilom nu mergea la vânătoare. Doamna de Beaupréau o umplu de bucurie, deci, pe bătrâna ei mătuşă, cu atât mai mult cu cât era însoţită de fiica sa, pe care doamna de Kermadec o cunoscuse numai când era copilă, cu prilejul ultimei sale călătorii la Paris, în vremea Restauraţiei.

Întrerupse fără păreri de rău, şi era, acesta, un mare sacrificiu, lectura scumpului său Amadis, pentru a-şi onora nepoatele şi pentru a pune în mişcare toată casa, adică pe cei doi bătrâni servitori şi pe Jonas, în aşa fel încât ele să fie cât mai bine primite.

A dona zi, doamna de Beaupréau şi fiica sa se instalaseră de minune la castelul Genêts. După trei zile se şi obişnuiseră cu noul lor fel de viaţă. În sfârşit, fie datorită aerului curat, fie datorită faptului că întâmplările călătoriei se făcuseră în adevăr simţite, Thérèsei i se părea că paloarea nervoasă a Herminei dispărea încetul cu încetul şi că privirea ei era mai puţin tristă.

Şi Thérèse nădăjduia că această temporară despărţire de Paris, că această izolare de oameni, de locuri şi de obiecte care, de obicei, fac să renască durerea, va contribui la vindecarea copilei sale când, în seara celei de a treia zile, în curtea castelului Genêts, intră cu mare zgomot o trăsură

din care, sub privirile mirate ale doamnei de Beaupréau şi ale domnişoarei Hermine, coborî un bărbat.

Era şeful de birou.

După ce le îmbrăţişă, le spuse:

— Ministrul mi-a acordat un concediu… Am profitat de acest prilej pentru a fi alături de voi… şi aşa se explică prezenţa mea aici!

Domnul de Beaupréau nu pomeni însă nimic despre planurile secrete care-l aduseseră la castelul Genêts.

CAPITOLUL XXXIII.

Deşi nu se afla cu totul în puterea lui sir Williams, domnul de Beaupréau era prea stăpânit de farmecul celor douăsprezece milioane şi de dorinţa de a o avea pe Cerise încât nu se opuse pe moment baronetului.

Plecând de la acesta din urmă el se duse la ministru şi-i ceru un concediu, motivând boala fiicei sale.

Concediul îi fu acordat; chiar în aceeaşi seară el se urcă în trăsură şi două zile mai târziu sosea la Genêts.

Thérèse şi fiica sa se instalaseră deja şi începuseră să se obişnuiască, încercând să-şi domine tristeţea.

Ca toate firile mândre, Hermine se închisese în ea însăşi fără să verse o lacrimă, fără să se plângă; şi deşi avea inima zdrobită, ea încercase adesea să zâmbească mamei sale.

Dar doamna de Beaupréau nu se lăsă orbită de acest calm înşelător, de această aparentă resemnare; ea îşi dădea seama că în sufletul fiicei sale avea loc o acţiune de distrugere lentă şi vedea cu groază şi cu disperare sosind ziua în care Hermine, învinsă de durere, avea să se lase doborâtă de aceasta.

Hermine era gingaşă şi delicată, asemenea acelor frumoase flori de câmp pe care asprele vânturi ale lui noiembrie le ofilesc în numai câteva ceasuri.

Durerea avea să aibă asupra ei efectul vântului de iarnă asupra florilor.

Sosirea domnului de Beaupréau, care era departe de a fi fost aşteptată, produse o adâncă uimire la Genêts.

Şeful de birou sosi surâzător, tandru, cumsecade până în cele mai mici amănunte. Le strânse pe soţia şi pe fiica sa la piept cu o efuziune nemaipomenită şi le spuse că fusese atât de afectat de despărţire, încât îl implorase pe ministru să-i acorde un concediu. Doamna de Beaupréau nu era de fel obişnuită cu asemenea dovezi de tandreţe din partea unui om care-şi petrecuse toată viaţa tiranizând-o; totuşi, cum îi era greu să pătrundă mobilul conduitei soţului său, se gândi că, fără îndoială, obişnuinţa fusese la el mai puternică decât afecţiunea şi că pentru prima oară după douăzeci de ani, întorcându-se acasă şi negăsind pe nimeni, redus dintr-odată la existenţa pustie a unui celibatar, se înşelase pe sine însuşi şi se convinsese că-şi iubea soţia şi că o iubea şi pe fiica soţiei sale.

După cină, şi în timp ce Hermine îi citea bătrânei baroane, domnul de Beaupréau oferi soţiei sale braţul şi o conduse sub copacii castelului.

— Poftiţii doamnă, spuse el, am lucruri importante să vă spun.

Thérèse îşi urmă soţul, tremurând şi prevăzând o nouă nenorocire.

— Doamnă, reluă şeful de birou, aveţi despre mine, o ştiu, o părere foarte proastă şi felul meu dur de a fi m-a făcut să trec în ochii dumneavoastră drept un om rău.

— Domnule…

— Dar să lăsăm asta, continuă domnul de Beaupréau şi să vorbim despre Hermine…

Thérèse tresări la auzul acestui nume.

— Despre Hermine, da, pe care o iubesc de parcă ar fi propria mea fiică şi a cărei fericire îmi este mai scumpă decât orice altceva, indiferent de ceea ce credeţi dumneavoastră.

Şi cum doamna de Beaupréau plecă ochii şi nu spuse o vorbă, şeful de birou continuă:

— Eu, unul, cunoşteam de mult timp viaţa dezmăţată a acestui tânăr nefericit care a venit să arunce tulburarea şi

doliul în casa noastră. Şi dacă până în ultimul moment, am refuzat să dau mâna Herminei lui Fernand Rocher, asta am făcut-o pentru că eu ştiam că era nedemn de ea… Şi totuşi, încă mai puteam spera…

Domnul de Beaupréau suspină adânc, iar Thérèse simţi că inima îi bate cu putere, sub imboldul unei emoţii necunoscute.

— Ce s-a mai întâmplat, domnule? întrebă ea.

— Doamnă, reluă domnul de Beaupréau, încă o nenorocire a intervenit în viaţa acestui mizerabil… Viaţă care a fost mult timp cinstită şi care i-a fost răvăşită de o femeie pierdută… de una dintre acele femei pentru a căror dragoste un bărbat poate săvârşi chiar şi o crimă.

— Domnule, domnule! murmură Thérèse, căreia îi mai rămăsese o urmă de afecţiune pentru acela pe care-l considerase mult timp fiul său.

— Ascultaţi, continuă şeful de birou, ştiţi de ce vroia să se căsătorească cu Hermine?

Şi Beaupréau surâse plin de indignare.

— Pentru a putea, cu zestrea soţiei, să satisfacă dorinţele nebuneşti ale amantei sale. Femeia asta îl vrăjise.

— Domnule, pentru Dumnezeu, imploră Thérèse, nu-l mai judecaţi chiar atât de aspru!

— A! Nu ştiţi încă nimic!

— Doamne! Ce s-a mai petrecut?

— Fernand Rocher se află în puşcărie!

— În puşcărie! strigă doamna de Beaupréau înspăimântată.

— Acuzat de hoţie şi dovedit ca atare.

Thérèse scoase un strigăt şi clătinându-se se sprijini de braţul soţului ei.

Acesta însă nu o iertă de nici un amănunt: îi povesti cu o adevărată plăcere pretinsa crimă a nenorocitului Fernand Rocher, fără să omită împrejurările arestării sale la Baccarat, unde îşi petrecuse noaptea şi unde fusese găsit portofelul cu cei treizeci de mii de franci. Doamna de

Beaupréau ascultase uluită toate aceste dezvăluiri şi aţinti asupra soţului ei o privire fixă, ca şi cum ar fi vrut să se poată îndoi de cuvintele lui.

— Or, draga mea prietenă, continuă şeful de birou cu un ton din ce în ce mai afectuos, Fernand Rocher este arestat, va fi judecat la viitoarea sesiune a curţii cu juri, cu alte cuvinte peste cincisprezece zile; ştiţi că o astfel de întâmplare stârneşte, din păcate, o publicitate foarte mare. Toate ziarele vor reproduce procesul şi condamnarea.

Thérèse se cutremură din creştet până în tălpi.

— Asta ar putea fi o lovitură mortală pentru Hermine, continuă domnul de Beaupréau; căci, vă daţi seama, găsind din întâmplare un ziar şi citind toate acele detalii…

— Domnule, domnule, imploră Thérèse; în numele cerului, tăceţi!

— Tocmai din cauza asta, dragă prietenă, am cerut concediu şi am alergat cât am putut de repede. Trebuie s-o ferim pe biata copilă de această ultimă şi teribilă lovitură…

Doamna de Beaupréau avea ochii plini de lacrimi.

Soţul său reluă:

— Ascultaţi, la dureri puternice, leacuri puternice… Trebuie să-i schimbăm Herminei preocupările… trebuie cu orice preţ s-o facem să se gândească la altceva.

Thérèse plecă tristă capul.

— Sunt, zise ea, dureri care rezistă tuturor încercărilor.

— Cui pe cui se scoate… murmură filosofic omuleţul cu ochelari albaştri. Dragostea se vindecă prin dragoste.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

— Ascultaţi-mă încă puţin. Vă aduceţi aminte de ultimul bal de la Ministerul Afacerilor Externe?

— Da, desigur, răspunse Thérèse. Dar de ce mă întrebaţi?

— Vă mai amintiţi de un tânăr englez, baronetul sir Williams, care v-a fost prezentat de ambasadorul ţării sale şi care a dansat cu Hermine?

— Un bărbat tânăr, cu părul negru, nu-i aşa? Un băiat foarte drăguţ, cu o figură blândă?

— Întocmai, draga mea.

— Vorbind franceza foarte corect?

— El este! Vi-l amintiţi.

— Ei bine? întrebă doamna de Beaupréau privindu-şi bărbatul.

— Draga mea prietenă, spuse domnul de Beaupréau, sir Williams are douăzeci şi opt de ani şi o avere colosală; nu are familie şi-şi va închina viaţa femeii pe care o va iubi. Ei bine! el s-a îndrăgostit la bal de Hermine, s-a îndrăgostit nebuneşte, e pe cale să-şi piardă capul. A venit să mă vadă în seara plecării voastre şi a revenit a doua zi…

— Domnule, spuse Thérèse pe un ton grav, femeia care poartă în suflet o dragoste nefericită este nepăsătoare în faţa oricărei alte iubiri.

— Dar dacă-şi dă seama că s-a înşelat, o întrerupse omuleţul cu aprindere, că bărbatul pe care-l iubea a înşelat-o într-un mod josnic, că a devenit criminal, hoţ… Credeţi că inima acestei femei va rămâne veşnic închisă, că ea nu va mai putea să tresalte, dacă un bărbat tânăr, frumos, bogat, înzestrat cu cele mai nobile calităţi, ar ieşi în calea sa şi ar încerca să vindece rănile sufletului său?

Doamna de Beaupréau era mamă şi se simţi străbătută de un fior de nădejde… Ea spera ca fiica ei să mai poată fi fericită.

— Şi spuneţi, făcu ea tremurând, că acest tânăr englez o iubeşte pe fiica mea?

— La nebunie, doamnă.

— Dar Hermine abia l-a văzut, poate că nici nu l-a remarcat.

— Tot ce se poate, suspină domnul de Beaupréau.

— Domnule, reluă Thérèse, Dumnezeu îmi este martor că dacă aş cunoaşte un om pe lume care ar putea să inspire o dragoste nouă fiicei mele şi care ar putea-o face să-l uite pe nefericitul care ne-a înşelat în chip atât de josnic, m-aş

duce să mă târăsc la picioarele sale, i-aş îmbrăţişa genunchii şi i-aş striga: salvează-mi copila, salveaz-o!

— Ei bine, cine vă spune că sir Williams nu este omul acesta?

— Trebuie, deci, să ne întoarcem la Paris?

— Nu, câtuşi de puţin. Sir Williams poate veni aici.

— Aici! Aici! strigă Thérèse cuprinsă de ameţeală; dar cum? Sub ce pretext?

— Aşteptaţi… eu, sau, mai bine zis noi, am găsit mijlocul, pentru că, trebuie să vă spun, sunt complicele lui sir Williams.

— Dumneavoastră, domnule, dumneavoastră?

— Eu, doamnă. Aş fi fericit dacă Hermine s-ar putea îndrăgosti de un astfel de bărbat; dacă ea l-ar iubi, aş fi mândru de o asemenea căsătorie. Sir Williams aparţine celei mai vechi nobilimi irlandeze, este milionar, tânăr, independent… Poate să facă tot ce-i pofteşte inima! Dacă fata dumneavoastră l-ar iubi, şi este unul dintre oamenii cei mai seducători pe care-i cunosc, s-ar bucura de o viaţă pe care ar invidia-o până şi o regină.

Domnul de Beaupréau se exprima cu elocvenţă, cu căldură; el vorbea fără întrerupere de dragostea sa pentru Hermine şi care este femeia care să nu se lase sedusă când îi flatezi instinctul matern?

— Dar, în sfârşit, domnule, întrebă Thérèse, care este acest mijloc?

— Lui sir Williams, asemenea tuturor englezilor, îi place să vagabondeze; cosmopolit, el călătoreşte. Îi vine cheful să facă o călătorie în Bretania, să străbată călare prundişurile armoricane. Are mai multe scrisori de recomandaţie şi se duce la un castel din împrejurimi. Într-o seară îl surprinde noaptea în pădure; se rătăceşte şi vine să ceară ospitalitate la Genêts.

— Bine, zise Thérèse, dar va pleca a doua zi.

— Fără îndoială, dar pentru a se duce la numai două leghe de aici, la vecinul mătuşii noastre, domnul cavaler de

Lacy; de acolo el va putea reveni.

— Îl cunoaşte?

— Nu, dar el trebuie să-l fi întâlnit pe nepotul său, marchizul de Gontran de Lacy, care trăieşte la Paris; dacă nu l-a văzut niciodată pe marchiz şi dacă nu-l cunoaşte, are destui prieteni ca să-i facă cunoştinţă. Marchizul va fi încântat să-i prezinte bătrânului său unchi, pe care îl linguşeşte pentru moştenirea pe care i-o va lăsa, un englez excentric şi un pasionat vânător. Cavalerul va fi încântat să aibă opt zile un tovarăş de vânătoare şi poate că, în timpul acestor opt zile, Hermine s-ar lăsa cucerită de frumuseţea, de spiritul şi de distincţia lui sir Williams, alături de care, între noi fie vorba, acel mizerabil Fernand Rocher, chiar dacă ar fi fost înzestrat cu toate virtuţile, nu suportă comparaţie.

Domnul de Beaupréau dădu soţiei sale încă o mulţime de alte argumente, în aşa fel încât Thérèse, învinsă, consimţi la tot ceea ce îi ceru el.

Chiar în aceeaşi seară, domnul de Beaupréau îi scrise lui sir Williams următoarea scrisoare: „Dragul meu ginere, Veniţi degrabă! Doamna de Beaupréau este câştigată de partea dumneavoastră graţie mie, iar dumneavoastră sunteţi destul de frumos, destul de spiritual, destul de priceput pentru a putea lua cu asalt inima Herminei.

Trebuie să vă procuraţi o scrisoare de recomandaţie pentru cavalerul Lacy. Nepotul său, marchizul Gontran, locuieşte la Paris, unde este foarte cunoscut datorită câtorva aventuri galante, printre altele pasiunea sa pentru curtezana Léona, o italiancă pe care a iubit-o mult şi pe care o mai iubeşte încă. Marchizul este un om de lume; o sută de persoane dintre cunoştinţele dumneavoastră ar putea să vă prezinte.

Cu o scrisoare din partea marchizului Gontran, veţi sosi direct în Bretania, la cavaler. Prin faptul că iubiţi vânătoarea cu pasiune, nimic nu vă va putea împiedica să

rămâneţi la Manoir chiar şi un an. Este numele castelului în care locuieşte bătrânul cavaler.

Genêts, locul de unde vă scriu, se găseşte pe drumul care duce către castelul Manoir. Încercaţi şi sosiţi târziu, noaptea, călare, ca un erou de roman; cereţi ospitalitate în stilul unui personaj de Walter Scott şi totul va merge de minune.

Va strâng mâna.

C. de Beaupréau.”

Când sir Williams primi această scrisoare, el se întorcea de la Bougival, unde se dusese după duelul său cu Bastien şi unde îl văzusem câştigând încrederea sărmanei Cerise prin minciuni ticluite.

Deşi nu primise încă scrisoarea domnului de Beaupréau în clipa în care îi anunţase lui Colar plecarea sa în Bretania, baronetul era atât de sigur de punctualitatea şefului de birou, încât era convins că, întorcându-se acasă, avea s-o găsească.

O citi cu atenţie şi fără să arate nici cea mai mică emoţie.

Sir Williams era întotdeauna calm, chiar şi cu prilejul celor mai mari bucurii.

— Cred că am pus mâna pe milioane, murmură el cu răceală.

Se gândi apoi la scrisoarea de recomandare pe care Beaupréau îl sfătuia să şi-o procure şi căută printre cunoştinţele sale un prieten de-al marchizului Gontran. Dar, la drept vorbind, sir Williams nu avea alte cunoştinţe la Paris decât pe acelea ale vicontelui Andréa, iar vicontele Andréa trebuia să fie mort pentru toată lumea. Cât despre sir Williams, relaţiile sale se mărgineau la ambasada engleză. Dar baronetul era, înainte de toate, un bărbat de o rară îndrăzneală. În loc să caute un intermediar, el se duse direct la marchiz. Marchizul Gontran de Lacy duelase în ajun şi avusese neşansa să-şi ucidă adversarul.

Sir Williams îl găsi pe marchiz făcându-şi bagajele şi pe punctul de a părăsi Franţa pentru multă vreme. El mergea

în ţări străine să caute un pic de odihnă şi de uitare, puţină mângâiere numeroaselor sale suferinţe.

Nu-l cunoştea de fel şi nu-l văzuse niciodată pe baronet, dar fizionomia lui sir Williams îi plăcu şi-l primi curtenitor.

— Domnule marchiz, spuse sir Williams, care avea înfăţişarea şi obiceiurile unui adevărat englez, una dintre rudele mele apropiate, lordul B… a avut plăcerea, anul trecut, de a face împreună cu dumneavoastră o călătorie de câteva zile în Italia. Eraţi împreună cu o doamnă.

Sir Williams prinsese toate aceste amănunte din zbor, într-o seară, în cursul unei discuţii care avusese loc la clubul italienilor, într-o lojă vecină cu a sa şi îşi amintise cele spuse în legătură cu lordul B…, pe care nici măcar nu-l cunoştea.

Îndreptându-se spre Gontran, el aflase, printre altele, despre duelul acestuia cu Octave de Verne, despre moartea acestuia din urmă şi despre apropiata plecare a marchizului.

— Domnule, răspunse Gontran, care frământa între degetele sale cartea de vizită cu blazonul pe care baronetul i-o trimisese pentru a putea fi primit, pentru că sunteţi rudă cu lordul B…, care este cel mai bun şi cel mai spiritual tovarăş de călătorie pe care l-am avut vreodată, sunt cu totul la dispoziţia dumneavoastră.

Sir Williams se înclină.

— Domnule marchiz, spuse el, fără să-şi uite accentul britanic, eu aş mai fi aşteptat întoarcerea lordului B… pentru a mă înfăţişa dumneavoastră, dar astăzi o împrejurare cu totul neaşteptată şi deosebit de gravă mă obligă să trec peste dânsul şi să mă adresez direct dumneavoastră, neglijând convenienţele.

Gontran de Lacy îl privi pe sir Williams cu oarecare uimire.

— Domnule, continuă baronetul cu un aplomb de nezdruncinat, nu vă pot face să-mi iertaţi stăruinţa pe lângă

dumneavoastră decât spunându-vă povestea mea în numai câteva cuvinte.

— Vă ascult, domnule, spuse marchizul înclinându-se.

— Domnule, reluă sir Williams, sunt englez, de origină irlandeză; am o avere considerabilă, în jur de zece mii de lire sterline venit anual şi nu am rude apropiate. Am călătorit mult, plimbându-mi plictisul din oraş în oraş, din Franţa în Italia şi din Spania în Germania; reîntors la Paris, am văzut cerul deschizându-se în faţa mea, m-am îndrăgostit.

— Sunteţi îndrăgostit? întrerupse domnul de Lacy, ca şi cum aceasta ar fi fost pentru gentleman un titlu de glorie.

— Da, răspunse sir Williams, m-am îndrăgostit nebuneşte de o tânără pe care vreau s-o iau de soţie.

— Şi, întrebă marchizul, aş putea face ceva pentru dumneavoastră în direcţia asta?

— Totul, sau aproape totul, domnule.

— Vorbiţi, în cazul acesta sunt în întregime la dispoziţia dumneavoastră.

— Domnule, continuă sir Williams, tânăra pe care o iubesc abia dacă mă cunoaşte, a dansat cu mine o singură dată la Ministerul Afacerilor Externe. Se spune că era îndrăgostită, o dragoste imposibilă, că iubea un bărbat cu totul nedemn de iubirea ei. Or, în ziua în care şi-a dat seama că s-a înşelat, a părăsit Parisul şi s-a dus să-şi îngroape durerea în fundul unui castel de provincie.

Sir Williams se opri o clipă şi suspină.

„Bietul tânăr!” gândea domnul de Lacy care trecuse prin astfel de încercări ale dragostei.

— Or, dacă tânăra fată pe care o iubesc, reluă baronetul, abia mă cunoaşte, eu îl cunosc foarte bine pe tatăl ei; i-am cerut mâna fiicei sale, iar el mi-a acordat-o; singura dificultate este prezentarea mea la castel… sub un pretext oarecare… Dar, sfârşi baronetul, iată, domnule, o scrisoare din partea tatălui fetei, care, mai bine decât o vor putea

face cuvintele mele, vă va lămuri asupra scopului acestei vizite.

Şi sir Williams întinse domnului de Lacy scrisoarea domnului de Beaupréau.

Gontran o citi şi exclamă:

— Vreţi o recomandaţie pentru domnul de Lacy, unchiul meu? Nimic nu este mai uşor şi sunt fericit s-o dau unei rude a lordului B…

Şi marchizul, luând o pană, scrise: „Dragul meu unchi.

Permiteţi-mi să vă trimit, să vă recomand un bun, un excelent prieten de-al meu, baronetul sir Williams, un irlandez de viţă veche şi care a păstrat sfintele tradiţii ale marii vânătorii, această regească pasiune a gentilomilor.

Printre altele, vreau să vă fac o mărturisire: prietenul meu sir Williams este îndrăgostit nebuneşte de o tânăra fată care locuieşte în acest moment într-un loc vecin cu al dumneavoastră, la castelul Genêts şi bănuiesc că este vorba de o rudă a vechii dumneavoastră prietene, baroana de Kermadec. Or, dragul meu unchi, aţi fost prea mare crai la vremea dumneavoastră, pentru a nu înţelege ce înseamnă un biet îndrăgostit care caută să-şi croiască drum către fiinţa iubită. De altfel, sir Williams este împodobit cu o rentă de două sute de mii de livre, ceea ce nu este de lepădat pentru vremurile de acum. Primindu-l pe sir Williams ca şi cum m-aţi primi pe mine însumi, mi-aţi face cea mai mare plăcere, dragul meu unchi, şi vă voi mulţumi călduros la întoarcere, căci v-am scris, acum un ceas, ca să vă spun că plec în Germania.

Nepotul dumneavoastră afectuos şi devotat, Marchizul Gontran de Lacy.”

O dată această scrisoare scrisă şi semnată, marchizul i-o întinse deschisă lui sir Williams, care o citi şi spuse pe un ton de profundă recunoştinţă:

— În această scrisoare bună şi călduroasă, domnule, îmi acordaţi titlul de prieten. Vă mulţumesc de o mie de ori; nu

voi uita niciodată şi sper să vă dovedesc într-o bună zi că nu aţi riscat prea mult.

— Domnule, răspunse marchizul cu tristeţe, nu ştiu dacă mă voi mai întoarce vreodată în Franţa; iau cu mine nu numai dezgustul de viaţă, dar şi o durere profundă, chinuitoare remuşcări în adâncul inimii; dar dacă ne vom revedea, voi fi bucuros să aflu că scrisoarea mea a putut contribui la fericirea dumneavoastră. Fericiţi cei ce iubesc… Şi, adăugă el cu vocea frântă, cei ce iubesc o femeie demnă de dragostea lor.

Şi îi întinse lui sir Williams o mână pe care acesta o strânse cu efuziune, iar baronetul se retrase înarmat cu preţioasa scrisoare de recomandare.

— Imbecil! murmură el urcându-se în trăsurică.

Sir Williams se întoarse acasă, unde Colar îi pregătea o valiză pentru călătorie.

— Acum, îi spuse el, să vorbim serios.

— Vă ascult, căpitane.

— Plec şi mă voi ocupa de înhăţarea celor douăsprezece milioane, continuă baronetul; dar te las singur în faţa unui duşman autentic, serios şi de temut.

— Armand de Kergaz, nu-i aşa?

— Da, afirmă sir Williams.

— Voi veghea, spuse Colar.

— Şi acum, zise baronetul, să recapitulăm un pic: Fernand Rocher este în închisoare şi nu poate ieşi de acolo; Cerise şi Jeanne sunt la Bougival şi tu răspunzi de ele!

— Cu capul meu, căpitane.

— Rămâne un bărbat care va deveni periculos, Léon Rolland.

— Trebuie să-l lichidăm şi pe el.

— Asta-i şi părerea mea. Ia să vedem…

Şi baronetul păru să reflecteze.

— Omul tău, Nicolo, zise el, este în stare să-l lichideze dintr-o singură lovitură?

— Dintr-una singură, nu ştiu, dar din două…

— Merge, să spunem chiar din trei; principalul este să-l lichideze.

— Dar unde şi cum?

Baronetul începu să zâmbească.

— Colar, prietene, nu vei fi niciodată altceva decât un nătărău.

— Mulţumesc, căpitane, vă sunt îndatorat.

— Este, oare, atât de greu să atragi un om undeva, într-o cârciumă, în afara Parisului, indiferent unde?

— O! strigă Colar, am o idee… şi încă una faimoasă, zău.

— S-auzim ideea, e nostimă?

— Cred că eu, care sunt prietenul lui, aş putea să-i spun că mă aflu pe urmele Cerisei, să-l atrag spre Bougival într-o seară şi să-l lichidez cu ajutorul lui Nicolo şi al lăcătuşului.

— Ideea este bună. Ei bine! pune-o în practică şi cât mai repede cu putinţă, ascultă-mă pe mine. Între timp, aşteaptă să-ţi scriu.

Şi sir Williams dădu încă vreo câteva dispoziţii locotenentului său, după care, în aceeaşi seară, plecă spre Bretania.

CAPITOLUL XXXIV.

Trecuseră cinci zile de la sosirea doamnei de Beaupréau şi a fiicei sale la Genêts şi trei din ziua în care şeful de birou li se alăturase. Începuseră deja să se obişnuiască, iar celor două femei care, la Paris, trăiau atât de retrase nu le-a fost de loc greu sa se adapteze acestei dulci şi simple existenţe de provincie, atât de calmă şi atât de nobilă în monotonia ei. De altfel, preocupările morale precumpăneau asupra celor materiale, iar frământările spirituale şi sufleteşti ocupau un loc atât de mare în viaţa lor încât ar fi putut trăi şi într-un deşert fără să-şi dea seama.

Hermine, închisă în sinea ei, părea să se complacă în durere, iar mama sa, această mamă atentă la suferinţele fiicei sale, urmărea cu îngrijorare pe figura Herminei ravagiile provocate de răul care-i pustia sufletul.

Oaspeţii adoptaseră existenţa patriarhală a baroanei de Kermadec.

Masa de prânz avea loc la amiază, cina la orele şapte. Seara, domnul şi doamna de Beaupréau, Hermine, preotul satului şi bătrâna baroană se adunau în salon. Uneori, când vremea era urâtă, domnul de Beaupréau, doamna de Kermadec şi preotul jucau whist iar Thérèse şi fiica ei, retrase într-un colţ, lucrau tapiserii.

Dacă vremea era frumoasă şi dacă vântul de ianuarie nu sufla prea tare, şeful de birou şi familia sa ieşeau în timpul zilei şi rătăceau prin pădurile învecinate.

Într-o zi, poştaşul aduse domnului de Beaupréau o scrisoare; ea conţinea numai câteva rânduri şi era concepută astfel: „Plec peste un ceas şi nu mă mai opresc până la Saint-Malo. După informaţiile mele, Saint-Malo este la şaisprezece kilometri de Genêts; veniţi să mă aşteptaţi, voi fi acolo poimâine dimineaţa”.

Domnul de Beaupréau distruse mesajul lui sir Williams şi, pretextând neliniştea pricinuită de faptul că nu-i sosise o scrisoare importantă pe care o aştepta de la minister, înhămă calul la cabrioletă pentru a se duce la Saint-Malo, unde trebuia să reclame acest lucru la biroul poştal.

— Luaţi-l pe Jonas cu dumneavoastră, îi spuse doamna de Beaupréau.

— Nu, nu este nevoie.

— Nu sunteţi obişnuit să conduceţi caii… Ar fi mai prudent.

— Nu este nevoie, v-am mai spus o dată, draga mea prietenă.

Şi domnul de Beaupréau se aplecă la urechea soţiei sale:

— Vreau, spuse el, să aflu noutăţi despre sir Williams.

Thérèse tresări, înţelese şi tăcu.

— Ascultaţi, îi mai spuse domnul de Beaupréau, sper să fiu înapoi înainte de căderea nopţii; dacă aţi veni să mă întâmpinaţi… până la Saut-du-Moine?

— Vot veni, îi răspunse Thérèse.

Domnul de Beaupréau plecă gândindu-se la un plan pentru a-l prezenta pe sir Williams.

Sosi la Saint-Malo; baronetul era acolo şi-l aştepta de aproape o oră, într-o cameră de hotel, cu picioarele pe grătarul sobei.

— Pe Dumnezeul meu! Tată socrule, exclamă sir Williams, eşti punctual… asta-i bine.

— Am plecat imediat după sosirea scrisorii dumneavoastră.

Baronetul şi domnul de Beaupréau îşi strânseră cordial mâinile şi primul reluă:

— Şi acum, să vorbim serios. Cum stăm?

— Totul este în ordine… Doamna de Beaupréau este cu totul de partea dumneavoastră.

— De minune. Cum mă vei prezenta?

— O! spuse mândru domnul de Beaupréau, clipind din pleoape îndărătul ochelarilor săi albaştri, am planul meu.

— Să-l auzim, care e?

— De la Saint-Malo la Genêts, continuă şeful de birou este un drum destul de prost.

— Îl cunosc, spuse sir Williams cu răceală, deoarece pe vremea în care se numea vicontele Andréa, dacă ne amintim, locuise în Bretania în reşedinţa de la Kerloven, astăzi proprietatea lui Armand de Kergaz.

Or, Kerloven nu era decât la douăzeci de kilometri de Genêts şi vicontele Andréa străbătuse de nenumărate ori acest drum.

— Îl cunoaşteţi? întrebă domnul de Beaupréau uimit.

— Mai bine decât dumneata, tată socrule.

— Atunci, vedeţi de aici Saut-du-Moine?

— Păi sigur!

— Ei bine, doamnele vor veni în întâmpinarea mea până acolo şi m-am gândit la un mic plan pentru a vă prezenta ca din întâmplare. Saut-du-Moine, după cum ştiţi, este locul cel mai sălbatec de pe faleză.

— Da. Şi?

— Şi dacă, în clipa în care doamnele vor sosi acolo, vă vor întâlni… şi dacă veţi avea un aer trist…

— Perfect! Înţeleg… Dar se poate şi mai bine, tată socrule.

— Ce anume?

— Te-aş putea salva dintr-un mare pericol.

— Pe mine?

— Pe dumneata. Ascultă.

Şi sir Williams, cu geniul său infernal, desfăşură în faţa domnului de Beaupréau o întreagă înscenare dramatică, menită să seducă imaginaţia unei tinere fete şi pe care o vom vedea pusă în aplicare cu acel sânge rece şi cu acea minuţie ce caracterizează toate actele vieţii sale.

Domnul de Beaupréau îşi dăduse întâlnire cu soţia şi cu fiica sa în punctul numit Saut-du-Moine, aflat pe drumul care duce de la Saint-Malo la Genêts.

S-ar putea ca nimic pe lumea asta să nu fie atât de pitoresc şi de sălbatic ca acest drum.

Saut-du-Moine, care-şi trăgea numele dintr-o legendă pierdută în noaptea timpurilor, se afla la aproape doi kilometri de reşedinţa de la Genêts şi, potrivit înţelegerii dintre domnul de Beaupréau, soţia şi fiica sa, către ceasurile trei ale după-amiezii, bucurându-se de un soare călduţ şi de o temperatură mult mai puţin aspră decât ar fi fost de aşteptat pentru anotimpul acela, Thérèse şi Hermine porniseră în întâmpinarea şefului de birou.

În clipa în care se aflau pe punctul de a ajunge la Saut-du-Moine, cele două femei zăriră într-un anumit punct al falezei, aflat mai sus decât Saut-du-Moine şi atât de aproape de prăpastie încât te cuprindea ameţeala, silueta neclintită a unui om care părea cufundat în contemplarea oceanului, acest veşnic subiect de visare pentru sufletele în care Dumnezeu a implântat un grăunte de poezie melancolică.

Din pricina depărtării, omul acela putea fi luat drept un vameş: dar un cal de călărie de o mare frumuseţe, legat la

marginea drumului şi care părea să-i aparţină, înlătura o asemenea presupunere. Saut-du-Moine forma o vâlcea îngustă în vârful falezei iar călăreţul se aşezase mult mai sus, în vârful unei stânci, cu picioarele atârnându-i în gol. Cu capul sprijinit într-o mână, el părea să privească, cu o ciudată tenacitate, acea nesfârşită întindere de ape, al cărei murmur surd ajungea până la urechile sale, fără să-şi arunce privirea spre ţărm, părând să fi uitat că există pe lume şi altceva în afara blocului de granit care-i slujea drept scaun şi în afara oceanului fără de sfârşit pe care-l contempla.

— O! mamă, ce cal frumos! murmură Hermine mângâind în trecere crupa lustruită a animalului.

— Într-adevăr, răspunse Thérèse destul de mirată că întâlneşte, într-un loc atât de sălbatic şi într-o regiune atât de săracă şi de îndepărtată de marile aglomerări ale lumii, eleganţa unui animal atât de preţios. Trebuie să fie al omului care se zăreşte acolo sus.

O valijoară agăţată de şa alături de o haină de drum, laolaltă cu plăselele lucioase ale unei perechi de pistoale ieşind pe jumătate din tocurile lor, confirmau, de altfel, că acest călăreţ nu plecase la plimbare şi că, după un drum lung, judecând după spuma care înălbea zăbalele şi după noroiul uscat care pătase abdomenul şi pieptul calului, se oprise acolo numai din întâmplare, fermecat, fără îndoială, de impunătorul spectacol care se desfăşura înaintea ochilor săi.

Orice fată tânără are o anumită doză de imaginaţie care trebuie hrănită fără încetare. Pentru ea orice poate constitui punctul de plecare al unui roman, iar împrejurarea cea mai neaşteptată poate deveni pretextul unei ciudate fabulaţii. În bărbatul căruia nu putea să-i vadă nici chipul şi nici hainele şi căruia, din pricina depărtării, nu-i putea bănui nici vârsta, Hermine văzu dintr-o dată un tânăr visător şi nefericit, căutând în călătorii sau în marele spectacol natural pe care-l oferea austerul şi tristul ocean

mângâierile sufletului său înlăuntrul căruia, poate, pasiunile născuseră cumplite furtuni.

De aici şi până la un întreg roman era, pentru o tânără şi aşa destul de exaltată, din cauza propriei sale dureri, un drum foarte simplu şi foarte uşor de străbătut.

În ceea ce o priveşte pe doamna de Beaupréau, aceasta tresărise cuprinsă de o subită emoţie:

— Cine ştie, îşi spuse dânsa dintr-o dată, dacă omul acela nu este cumva sir Williams…?

Hermine se şi aşezase la marginea falezei, pe o pajişte plină de iarbă bogată şi stufoasă şi se simţea cuprinsă de acea misterioasă atracţie, prin care oceanul te sileşte să-l priveşti; cu toate acestea, din când în când fata îşi înălţa capul şi arunca o privire curioasă şi plină de simpatie omului care părea să fi uitat pământul pentru a îmbrăţişa marea cu focul privirilor sale.

Doamna de Beaupréau luase loc alături de fiica ei.

— Mamă, spuse dintr-o dată Hermine, care simţea mult mai vie, în clipele acelea, propria ei durere şi încerca s-o înşele, ce poate să facă omul acela acolo?

— Nu ştiu, răspunse Thérèse, poate că este un pictor…

— Un artist sărac ar putea să aibă un cal atât de frumos?

— Ai dreptate, copila mea.

— Şi apoi, adăugă Hermine, un pictor ar lucra, ar avea o mapă pe genunchi… un creion în mână.

— Trebuie să fie un călător, în cazul acesta, un turist vrăjit de măreţia şi de frumuseţea acestui loc sălbatic.

— Sau, poate, murmură Hermine, un om care suferă şi care caută să se apropie de măreţia lui Dumnezeu.

Doamna de Beaupréau tresări, dar de această dată în adâncul sufletului său licări o bucurie şi o nădejde tainică…

Hermine dăduse pentru o clipă uitării propria sa durere pentru a se gândi că şi alţii pot suferi ca şi ea; şi se mai spune că durerea nu este veşnică şi nevindecabilă decât atunci când este egoistă şi nu trăieşte decât în ea însăşi.

Şi doamna de Beaupréau îşi spuse:

— Dacă bărbatul acesta ar fi tânăr, dacă ar fi frumos, dacă pe chipul său s-ar putea citi durerea unui suflet, acea durere care trezeşte simţămintele calde ale privirilor pe care le întâlneşte, dacă, în sfârşit, omul acesta este bărbatul pe care-l aşteptăm… o primă întâlnire, aici, în locul acesta, cine ştie?

Şi în egoismul său de mamă, biata Thérèse ar fi vrut să-l înzestreze pe necunoscut cu toate calităţile, cu toate virtuţile, în aşa fel încât fiica sa să-l poată iubi.

Soarele începuse, între timp, să se apropie de orizont; cerul, mohorât, îşi recăpătă încetul cu încetul tonurile cenuşii. Briza mării, prinzând putere, şuiera curbând mărăcinii iar cabrioleta domnului de Beaupréau nu se zărea încă în punctul cel mai înalt de unde drumul coboară repede către Saut-du-Moine când, în depărtare, se auzi un zgomot care semăna cu tropotul unui cal şi cu huruitul unei trăsuri.

Necunoscutul se ridică atunci încet, îşi părăsi stânca şi coborî învăluindu-se în faldurile unei pelerine care-l făcea să semene cu Manfred, eroul creat de Lord Byron. Felul său de a păşi îngândurat atrase privirile Herminei în aceeaşi măsură în care o fermecase imobilitatea lui de până atunci; şi dacă cele două femei nu i-au putut desluşi bine trăsăturile, ele au remarcat, cu toate acestea, că era tânăr şi că i se potrivea acea eleganţă simplă ce-i caracterizează pe oamenii de lume când călătoresc.

Se vedea însă în mişcările sale, în mersul său, în toată fiinţa sa, un amestec de tristeţe cu o anume ciudăţenie care te izbea. Părea că târăşte după el povara unui destin necruţător.

Cele două femei îl văzură îndepărtându-se, fiind gata să încalece şi îndrumându-şi calul către Saint-Malo. În aceeaşi clipă, însă, în vârful dealului se ivi un punct negru. El creştea şi începea să semene cu o brişcă târâtă de un cal nărăvaş. Doamna şi domnişoara de Beaupréau, care-l urmăriseră cu privirea pe tânărul misterios, auziră în

acelaşi timp strigăte îndepărtate care păreau să pornească din trăsura zărită la un kilometru distanţă; îl văzură după aceea pe călăreţ repezindu-se în grabă mare în aceeaşi direcţie.

Se făcu apoi o lumină roşietică urmată de o detunătură şi trăsura se opri.

Toate acestea se petrecuseră la o oarecare distanţă şi era imposibil ca cele două femei să-şi fi dat bine seama despre cele întâmplate; bănuind însă o nenorocire şi gândind că trăsura era aceea a domnului de Beaupréau, ele începură să alerge şi, o dată ajunse la locul respectiv, văzură tot ce se petrecuse.

Calul domnului de Beaupréau, căci el era, căzuse mort, lovit în cap de un glonte, iar şeful de birou strângea cu emoţie mâinile tânărului necunoscut, care nu era altul decât sir Williams şi care-i spunea în şoaptă:

— Nu-i aşa, tată socrule, bine jucat, ce zici?

Dar Thérèse şi fiica sa nu auziră decât vocea tremurătoare a domnului de Beaupréau.

— Copiii mei, fără acest domn, aş fi fost un om mort. Calul acesta blestemat şi-a luat avânt şi mă trăgea către marginea prăpastiei.

În clipa în care domnul de Beaupréau sfârşea, sir Williams care plecase modest ochii şi pusese piciorul pe pământ, sir Williams o privi pe Hermine, o cercetă cu atenţie şi-şi înăbuşi un strigăt…

El salută apoi brusc, se retrase grăbit şi, săltând în şa, o porni în galop.

Cei trei martori ai acestei pe cât de ciudate pe atât de grăbite retrageri, prea emoţionaţi pentru a se putea gândi să se opună plecării, se priviră uniţi în acelaşi gând:

— Ciudată făptură! murmură domnul de Beaupréau. Cine este? De unde vine?

— Nu ştiu, răspunse Thérèse.

— Mi se pare că l-am mai văzut… reluă şeful de birou.

— Şi mie mi se pare, şopti Hermine căzută pe gânduri.

— Fără el aş fi fost pierdut, continuă domnul de Beaupréau din ce în ce mai calm şi încercând să-şi refacă ţinuta. Năzdrăvană ideea mea de a porni de unul singur şi de a conduce eu însumi în loc să-l fi luat cu mine pe Jonas. Calul acesta înnebunise. Îşi luase avânt şi m-ar fi târât în prăpastie. A! ştiu că m-a înspăimântat.

După această lungă tiradă rostită dintr-o singură suflare, şeful de birou respiră zgomotos de două sau de trei ori, îşi suflă nasul, scoase tutun dintr-o cutiuţă de aur pe care se aflau gravate iniţialele sale – ceea ce este o dovadă de mult bun gust – şi continuă cu volubilitate:

— Unde naiba l-am mai văzut? şi de ce a plecat? de ce caută să se eschiveze mulţumirilor şi recunoştinţei mele?

— A scos un strigăt care părea unul de durere chiar în clipa în care a plecat… îndrăzni să remarce Hermine, a cărei imaginaţie romantică fusese izbită de bizarele comportări ale misteriosului personaj.

— Se afla aici adineauri… când am venit noi, reluă doamna de Beaupréau arătând cu degetul stânca pe care stătuse sir Williams.

— Şi, completă fiica ei, părea cufundat în gânduri… nefericit… întristat.

— Supărări de dragoste, pesemne… şopti intenţionat domnul de Beaupréau.

— Bietul tânăr! suspină Hermine.

— Toate bune şi frumoase, exclamă şeful de birou, dar iată, calul meu este mort aici şi mă întreb ce vom face?

— Ne vom întoarce pe jos, spuse Hermine.

— Suntem aproape de căderea nopţii, copila mea.

— Cunosc drumul pe dinafară, tată, spuse Hermine luându-l de braţ pe domnul de Beaupréau în timp ce Thérèse păşea alături de soţul său.

S-ar fi putut crede că tânăra fată, care pornea la drum cu pas grăbit, ţinea să-l întâlnească pe necunoscut, pe omul acela al cărui chip nu avusese timp să-l vadă, care i se

păruse totuşi tânăr şi frumos şi pe a cărui frunte zărise, bănuia, semnele unei tristeţi adânci.

Şi apoi, Herminei i se păruse că el strigase numai după ce o văzuse pe ea şi că imediat după aceea chipul său devenise palid…

Şeful de birou învălui dintr-o singură privire calul mort şi trăsurica pe jumătate răsturnată.

— La urma urmelor, spuse el, era o mârţoagă de o sută de scuzi şi nenorocirea nu este prea mare. În ceea ce priveşte trăsura, acesteia nu i s-a spart nimic şi nu a avut nimic de suferit. Buna doamnă de Kermadec mă va ierta.

Şi cum noaptea începuse să cadă, căci soarele dispăruse de mult în valurile mării, în timp ce o brumă deasă prinsese să învăluie orizontul, domnul de Beaupréau împreună cu familia sa o porniră la drum, păşind cu pas grăbit, doritori să ajungă la Genêts la ora cinci.

La fiecare cotitură a drumului, privirile Herminei scrutau depărtările.

Poate că nădăjduia să-l întâlnească din nou pe necunoscutul care i se păruse a fi, aidoma ei, disperat până în adâncul inimii, dar zările rămâneau cenuşii; nici un punct negru nu se ivea la orizont, iar misteriosul salvator al domnului de Beaupréau dispăruse.

CAPITOLUL XXXV.

Să-i lăsăm pe domnul de Beaupréau, pe soţia sa şi pe Hermine să se întoarcă pe jos la Genêts şi să le-o luăm puţin înainte.

Bătrâna doamnă de Kermadec se afla împreună cu Jonas în dormitorul său, această încăpere cu tapetul decolorat, cu fotolii al căror colorit dispăruse, cu rama de sus a uşilor pictată şi care amintea un budoar de la Versailles, în secolul trecut.

Baroana era culcată într-un jilţ, cu capul sprijinit de o pernă.

La picioarele scaunului, aşezat pe un taburet, micul Jonas, cu o carte în mână, îi citea.

Romanul cavaleresc pe care-l citea începea astfel: „Castelana era singură în camera ei de rugăciune, singură cu pajul său şi degetele sale se jucau cu părul blond al copilului care-i declama o poezie de dragoste.

Castelana nu mai era de loc la primăvara vieţii; amurgul vieţii sale se întrezărea prin câteva cute uşoare care-i străbăteau fruntea albă în timp ce părul său negru ca abanosul era, ici-colo, presărat cu câte un fir argintiu.

Cu toate acestea, castelana îşi păstrase inima simţitoare şi văduvia îi era o grea povară…

În adâncul sufletului său, visa la vreun cavaler rătăcit prin păduri, la câte un tinerel în căutare de aventuri şi îşi spunea, sărmana castelană, că la treizeci şi opt de ani se mai poate încă iubi, dacă nu cumva numai la această vârstă se poate cunoaşte adevărata dragoste.

Deodată, sunetul goarnei se făcu auzit la intrarea reşedinţei şi făcu să tremure vitraliile colorate ale camerei sale de rugăciuni cu notele sale sonore.

Pajul îşi întrerupse recitarea.

Inima castelanei tresări… apoi începu să bată cu putere.

Şi cum de vreme îndelungată reşedinţa era tăcută şi solitară, lipsită de orice vizitatori şi de orice zgomot, castelana se ridică…

Inima îi bătea neîncetat.

Ea se apropie de fereastră şi o deschise…

Pajul o urmărea cu privirea şi inima lui bătea şi ea cu putere.

Pajul o iubea pe castelană.

Castelana se apropie din nou de fereastră şi se plecă în afară.

Un cavaler frumos învăluit în mantia sa, călărind un nobil cal spaniol negru ca pana corbului se înfăţişa în dreptul podiştii care îngăduia intrarea în castel.

Castelana scoase un strigăt de bucurie şi începu să dea dispoziţii!”

Aici, doamna de Kermadec, deşi foarte interesată, suspină şi-l întrerupse pe Jonas.

— Ştii, îi spuse, că situaţia acestei castelane seamănă mult cu a mea?

Jonas ridică ochii săi albaştri spre bătrâna baroană, ochi care sclipeau de şiretenie şi de maliţie şi se întrebă dacă doamna de Kermadec, trecută de optzeci de ani, se putea compara cu o castelană de treizeci şi opt de ani.

— Sunt văduvă, continuă baroana… şi dacă tu nu eşti chiar un paj, ai totuşi părul blond ca şi pajul castelanei şi, aidoma lui, îmi citeşti.

Şi doamna de Kermadec trecu mâna ei albă şi ofilită prin părul încâlcit al micului ţăran.

— Doamna baroană are dreptate, răspunse şiret copilul; totuşi…

— Poftim? făcu baroana.

— Castelul Genêts este încă un castel, continuă Jonas, şi a avut, zice-se, şi o podişcă…

— Mai multe, meştere Jonas, făcu baroana, un pic înţepată de acest zice-se subliniat. Erau mai multe podişti…

— Dar lipseşte cavalerul, sfârşi Jonas râzând cu acel râs deschis şi batjocoritor al tinereţii.

— Este adevărat, suspină baroana.

— Şi, gândi Jonas, nu ştiu încă prea bine ce înseamnă să fii îndrăgostit, deşi toată-ziua-bună-ziua citesc acest cuvânt prin cărţi. Dar dacă aş fi îndrăgostit mi-ar place mai mult să fie vorba de Yvonaïc sora preotului, care are pielea albă şi este foarte drăguţă şi al cărei păr este la fel de blond ca şi al meu. Gândind astfel, Jonas privi obrazul scofâlcit, mâinile slăbite, încărcate de inele şi părul alb al baroanei.

— Da, repetă ea suspinând, lipseşte cavalerul.

Şi chiar în clipa în care sfârşea, în curtea reşedinţei se auzi tropotul unui cal.

— Iată-l! zise Jonas ironic.

Şi se îndreptă spre fereastră pe care o deschise.

S-ar fi putut spune că diavolul şi-a vârât coada, căci într-adevăr, în curtea castelului se afla un cavaler, călare pe un cal negru, învăluit într-o mantie neagră şi care tocmai descăleca.

— A! Doamnă, strigă Jonas stupefiat, e chiar el!

— Care el? întrebă baroana.

— Cavalerul.

— Ai înnebunit, Jonas?

— Nu, doamnă, este chiar el… cavalerul din carte… cu mantia sa, călare pe un cal negru…

Doamna de Kermadec se ridică cu greutate din jilţul său şi se târî spre fereastră, sprijinindu-se de umerii lui Jonas.

— Priviţi, zise copilul.

Baroana se aplecă şi-l văzu, într-adevăr, pe sir Williams care arunca hăţurile bătrânului servitor ce-i ieşise zelos în întâmpinare.

— Prietene, îi spunea sir Williams, m-am rătăcit în pădure, se lasă noaptea… Stăpânii acestui castel ar putea să-mi dea ospitalitate până mâine?

Inima uscată a doamnei de Kermadec îşi regăsise tinereţea şi bătea cu putere.

— Antoine! strigă ea, pofteşte-l pe acest nobil; castelul meu îi este deschis…

Sir Williams ridică privirile, salută şi-l urmă pe bătrânul servitor.

Doamna de Kermadec se crezu din nou la Versailles şi se crezu din nou la treizeci de ani; se înapoie în jilţul său fără ajutorul lui Jonas, urmărită de gândul că visează şi aşteptând pe frumosul cavaler care sosea la punct, aşa cum se întâmplă în finalul unui foileton.

Un minut după aceea, sir Williams intră, anunţat de Antoine.

— Doamnă, spuse el salutând cu acea distincţie care-i era în fire, vreţi să-mi iertaţi impoliteţea, care ar fi într-adevăr fără scuză, dacă un accident…

Cu un gest în care se mai simţea încă doamna de onoare, baroana indică gentilomului un fotoliu.

— Domnule, îi spuse ea examinându-l cu acea privire pătrunzătoare care nu aparţine decât femeilor, castelul meu este deschis de secole cavalerilor întârziaţi, pelerinilor obosiţi şi tuturor acelora care au nevoie de un ajutor oarecare.

Sir Williams îi sărută galant mâna.

— Mă îndreptam spre Manoir, spuse el.

— Spre Manoir? făcu repede baroana.

— Da, doamnă.

— La cavalerul de Lacy?

— Nepotul său, marchizul Gontran, îmi este cel mai bun prieten.

— Atunci, spuse baroana, sunteţi aici ca şi la dumneavoastră acasă, cavalerul este vecinul meu.

Sir Williams se înclină.

— Daţi-mi voie, doamnă, spuse el, să mă prezint, înainte de a putea să vă închipuiţi că primiţi un vagabond.

— Domnule…

— Sunt irlandez, doamnă, spuse baronetul sir Williams.

Baroana se înclină la rândul său.

— Doamnă, reluă sir Williams cu tristeţe, tocmai am străbătut pădurea într-o cursă nebunească şi fără ţintă.

— Cum fără ţintă?

— Din păcate, da, doamnă.

Doamna de Kermadec, reîntoarsă la realitatea vieţii şi uitând că în cărţi totul se lămureşte, îl privi pe tânăr cu uimire.

Sir Williams era palid, figura sa purta amprenta unei mari dureri şi până şi costumul său sobru, totul părea să contribuie pentru a-i da un aer misterios, care va face întotdeauna plăcere femeilor, fie ele chiar şi de optzeci de ani, ca baroana de Kermadec.

— Doamnă, reluă el, sunt obligat să intru în câteva amănunte din viaţa mea pentru a mi se face iertată

impoliteţea şi pentru a vă explica această cursă fără ţintă de-a lungul pădurilor.

Şi glasul lui sir Williams era plin de emoţie şi însoţit de o adâncă melancolie.

— Alerg prin lume, doamnă, vagabondez ca un nefericit urmărit de amintirea unei greşeli sau ros de un gând rău.

Începutul acesta avea un aer romantic şi el plăcu bătrânei doamne; ea continuă să-l privească pe sir Williams a cărui fizionomie melancolică şi întunecată i se părea a fi într-un deplin acord cu tonul relatării sale.

— Din păcate acesta este, doamnă, adevărul, continuă el, alerg prin lume cu fruntea încreţită de supărare, cu moartea în suflet, iar destinul mă trage după el. Iubesc o femeie care nu mă poate iubi…

— Bietul băiat! murmură baroana de Kermadec compătimitoare, amintindu-şi de păţaniile frumosului şi viteazului Amadis pe care fiica regelui Périon îl respinsese multă vreme.

— Ei bine, doamnă, sfârşi cu tristeţe sir Williams, cu numai două ceasuri în urmă, într-un moment în care mă credeam departe de ea, când nu eram preocupat decât de faptul că trebuie să ajung la Manoir înainte de căderea nopţii…

— Ei bine? întrebă baroana pasionată de cele ce i se povesteau.

— Ei bine! am întâlnit-o în drumul meu… am revăzut-o.

— Cum? Era chiar ea?

— Da, doamnă.

— Aceea pe care o iubiţi?

— Ea însăşi! răspunse sir Williams, dând cuvintelor sale o ciudată intonaţie.

El continuă apoi pe un ton mohorât:

— Înţelegeţi? Am luat-o la goană… înfigând pintenii în coastele calului meu, l-am făcut să zboare peste câmpii şi prin păduri, fără să ştiu încotro merg şi fără să aud vreun alt zgomot în afara puternicelor bătăi ale inimii mele.

Animalele au mai multă judecată decât oamenii; calul m-a adus aici, la uşa dumneavoastră… nu ştiam dacă eram departe sau aproape de Manoir, rătăcisem drumul… noaptea se lăsa.

— Domnule, îl întrerupse baroana, pentru că suntem la capitolul biografiilor, îngăduiţi să vă spun că sunt o bătrână castelană îngrozitor de plictisită, aproape fără nici un vecin, trăiesc întotdeauna singură şi mă socot deosebit de norocoasă atunci când întâmplarea îmi trimite un oaspete. Nu vă mai cereţi, aşadar, iertare, ci, dimpotrivă, îngăduiţi-mi mie să vă mulţumesc.

Sir Williams se înclină şi sărută mâna baroanei.

— Dar, continuă aceasta, nu exageraţi puţin chinurile inimii dumneavoastră…?

— Sufăr, murmură baronetul însoţindu-şi cuvintele de unul dintre cele mai elocvente gesturi.

— Şi nu s-ar putea ca această femeie, mişcată de dragostea dumneavoastră…

Baronetul clătină din cap.

— Nu am nici o nădejde, răspunse el.

— Să fie până într-atât de lipsită de inimă?

— Sunt convins că este înzestrată cu toate calităţile unei femei pe care o poţi iubi.

— Poate că este căsătorită… spuse bătrâna doamnă, cu un zâmbet fin care voia să spună că, la urma urmelor, nu există piedici care să nu poată fi înlăturate la un moment dat.

— Mâna sa este liberă, răspunse sir Williams.

— Atunci, poate că dumneavoastră…

— Eu? Hm, spuse baronetul cu mândrie, eu am douăzeci şi opt de ani, nu mai am familie, am o rentă de două sute de mii de livre şi nu sunt angajat faţă de nimeni.

— Aşadar aţi putea s-o luaţi de soţie?

— Dacă m-ar iubi… da.

— Şi nu vă iubeşte?

— Vai! nu.

— Drace! murmură baroana care, hotărât lucru, îl găsea foarte pe gustul ei pe acest nobil, e mofturoasă după câte mi se pare.

Baronetul se înclină.

— Iubeşte pe altcineva! răspunse el în şoaptă şi atât de tulburat încât inima doamnei de Kermadec se cutremură.

— Aşadar, asta era, scumpul meu oaspete, îl întrerupse baroana. Tot ceea ce-mi spui este foarte ciudat!

— Într-adevăr, ciudat, doamnă, suspină baronetul cu privirea pierdută.

— Au trecut patruzeci de ani de când locuiesc în acest ţinut şi nu l-am părăsit decât o singură dată, era în 1829, când am fost la Paris. E limpede, deci, că-mi cunosc toţi vecinii, după nume, cel puţin, şi mă întreb cine poate fi această femeie pe care o iubiţi cu atâta înflăcărare. Căci, în sfârşit, trebuie să fie vecina mea din moment ce aţi întâlnit-o cu numai două ceasuri în urmă; şi trebuie să fie vorba despre o fată tânără, deoarece spuneţi că e bună de măritat.

Sir Williams nu răspunse nimic.

— Aşadar, continuă baroana, nu văd pe aici prin vecini decât pe domnişoara de B…, o prăjină blondă, numai oase, sau pe domnişoara de R…, un ghemotoc mic şi negru, cu picioarele groase şi cu mâini de spălătoreasă…

— Nu le cunosc pe aceste domnişoare.

— Dar unde aţi întâlnit-o? Era singură, era însoţită, era pe jos, era în trăsură?

— Era pe jos.

— Singură?

— Nu, cu mama ei.

— Pe ce drum?

— Pe drumul care duce către Saint-Malo.

— A! Dumnezeule! strigă bătrâna doamnă, nu cumva o cheamă Hermine?

— Ba da, doamnă, bâigui sir Williams cu o uluire atât de bine jucată, încât domnul de Beaupréau s-ar fi arătat el

însuşi entuziasmat.

— Dar este nepoata mea! strigă baroana.

— Ne… nepoata dumneavoastră?

Şi baronetul ştiu să pălească şi să roşească rând pe rând, după ce se răsuci pe scaunul său.

— Desigur, nepoata mea… domnişoara Hermine de Beaupréau, nu-i aşa? Fiica domnului de Beaupréau, şef de birou la Ministerul afacerilor străine…

Sir Williams răspunse din nou printr-un da care semăna cu un suspin.

— Cum, domnule! exclamă baroana, nepoata mea Hermine are prostul gust de a nu vă iubi pe dumneavoastră, un cavaler desăvârşit? Şi pe cine iubeşte, mă rog?

— Un bărbat nedemn de dragostea sa.

— Nu, zău! Aş vrea s-o văd şi pe-asta! A! Om vedea! Vine ea…

Sir Williams scoase un strigăt.

— Vine? spuse el.

— Fără îndoială.

— Unde vine? Aici?

— Dintr-o clipă într-alta, o aşteptăm la masă.

Sir Williams se ridică dintr-o dată.

— Nu, nu, spuse el, adio doamnă… nu aş putea suporta s-o văd!

Şi înainte ca baroana, uluită, să se fi putut gândi să-l oprească, sir Williams fugi în grabă, ca şi cum ar fi fost urmărit, lăsând-o pe bătrâna doamnă stupefiată.

— Ăsta e diavolul, cu siguranţă! murmură Jonas. Uitaţi-vă, doamnă, cum goneşte.

Şi, într-adevăr, doamna de Kermadec nu-şi revenise încă bine din uimire, că baronetul era deja departe de castel, sălta în şa şi gonea.

— Ăsta e diavolul! El este! continuă să mormăie Jonas.

Şi în timp ce sir Williams, după ce jucase această drăguţă comedie, galopa spre Manoir, domnul de

Beaupréau cu soţia şi cu fiica sa se întorceau la Genêts, unde o găseau pe doamna de Kermadec încă buimăcită de plecarea atât de neaşteptată a baronetului.

Figura tulburată a baroanei nu-l miră de loc pe şeful de birou, care ştia combinaţiile lui sir Williams, dar le umplu de mirare pe Thérèse şi pe fiica sa.

— Ce s-a întâmplat, mătuşă? întrebară ele într-un glas.

— La naiba cu excentricul ăsta! răspunse bătrâna doamnă, care începuse să se gândească că sir Williams nu o părăsise prea cavalereşte.

— Despre ce excentric vorbiţi, mătuşă?

— Despre englez…

— Care englez? făcu pe naivul domnul de Beaupréau.

— Voi nu l-aţi văzut? Nu l-aţi întâlnit?

— Dar, dragă doamnă, spuse şeful de birou calm, despre care englez vorbiţi?

— Despre baronetul sir Williams.

Domnul de Beaupréau scoase un strigăt de uimire, care păru foarte natural atât baroanei cât şi Herminei.

— El este! Fără nici o îndoială, este el!

— Care el? întrebă baroana.

— Tânărul care m-a salvat, nu sunt nici două ceasuri de atunci.

— V-a salvat?

— De la o moarte sigură.

Şi domnul de Beaupréau povesti tot ceea ce i se întâmplase doamnei de Kermadec, care se minuna, în timp ce Hermine asculta dusă pe gânduri.

— Ei bine, spuse baroana, a venit aici puţin înainte, pretinzând că s-a rătăcit şi cerând ospitalitate.

— Şi unde este, în cazul acesta?

— A plecat dintr-o dată… la auzul unui cuvânt… spuse baroana care păru că nu vrea să dea toate lămuririle în faţa Herminei.

— Eram atât de emoţionat înainte, încât nu l-am recunoscut de loc, spuse domnul de Beaupréau.

— Îl cunoaşteţi, aşadar? întrebă Hermine curioasă.

— Şi tu îl cunoşti la fel de bine, fetiţa mea.

— Eu? făcu ea mirată.

— L-ai văzut o singură dată… la minister…

— Se poate, murmură tânăra fată, dar nu-mi aduc aminte.

— Sir Williams, continuă domnul de Beaupréau, este un excentric pentru oamenii de rând, dar pentru alţii el este un bărbat nefericit căruia trebuie să i se ierte ciudăţeniile.

— A! exclamă Hermine interesată şi simţind că necunoscutul pe care-l zărise contemplând marea din vârful unei stânci a devenit din nou simpatic.

— Nimeni nu ştie precis ce anume îl chinuie pe sir Williams, dar fapt este că sufletul lui se zbuciumă necontenit. După unii este vorba de o femeie pe care a pierdut-o pentru totdeauna, moartă sau plecată, nu se ştie.

Domnul de Beaupréau se opri intenţionat şi o privi pe Hermine cu coada ochiului.

Fata era emoţionată şi privea în jos.

— Alţii, continuă şeful de birou, pretind că sir Williams, care este bogat, frumos, tânăr şi nobil, ceea ce înseamnă că multe femei ar fi fericite să se ştie iubite de el, s-ar fi îndrăgostit de o fată fără avere, sau aproape fără avere şi care, mai mult decât atât, ar iubi un altul.

Pe măsură ce soţul său vorbea, doamna de Beaupréau îşi privea tot mai insistent fiica.

Desigur, Hermine era departe de a-şi da seama că totul nu era decât o comedie, că femeia despre care se spunea că sir Williams s-ar fi îndrăgostit nu era alta decât ea; cu toate acestea, simţind că face parte din aceeaşi mare familie a nefericiţilor, Hermine căzu pe gânduri. Din fundul sufletului său ea îl plângea pe baronet gândindu-se, chiar fără să vrea, la propria ei nefericire atât de violent strivită.

— Iubito, îi spuse baroana care căuta un pretext pentru a o înlătura pe Hermine câteva clipe, n-ai vrea să mergi până jos, la bucătărie şi să vezi ce se aude cu masa?

Hermine plecă numaidecât.

— Şi acum, spuse baroana, ştii dumneata, domnule nepot şi dumneata, doamnă nepoată, ştiţi dumneavoastră de cine este îndrăgostit sir Williams?

— Da, răspunse domnul de Beaupréau.

— Ştiţi?

— Da, mătuşă. O iubeşte pe Hermine. Mi-a cerut mâna ei… cu o lună în urmă.

— Şi l-ai refuzat?

— Hermine urma să se căsătorească.

Domnul de Beaupréau se aşează şi povesti baroanei în ce împrejurări îi fusese smuls consimţământul cu privire la căsătoria Herminei cu Fernand Rocher; şi îi mai povesti în ce împrejurări se produsese ruptura…

— Dar este îngrozitor! exclamă doamna de Kermadec.

Thérèse suspină şi două lacrimi se iviră în ochii ei.

— Şi iubeşte Hermine un asemenea individ?

— Din păcate, mă tem că e moartă după el.

— Mii de draci! exclamă baroana care, la nevoie, nu se sfia să înjure, nu se poate una ca asta… îl va iubi pe sir Williams… este un tânăr fermecător… este un nobil în adevăratul înţeles al cuvântului…

Şi pentru că baroana confunda adesea realităţile vieţii cu romanele ei atât de dragi, continuă:

— Din moment ce sir Williams se duce la vecinul meu, cavalerul, nimic nu va fi mai uşor decât să-l poftim aici şi să-l prezentăm Herminei. Aş vrea pentru aşa ceva o vânătoare, o întâlnire în pădure… Jonas! Jonas! strigă ea.

Din încăperea vecină se ivi Jonas.

— Adu-mi tot ceea ce îmi trebuie ca să scriu, îi ceru baroana.

Şi cu mâna ei tremurândă, baroana scrise destul de citeţ următoarea scrisoare adresată cavalerului de Lacy, vecinul său: „Scumpul meu prieten, Am suficiente pricini pentru a-ţi turna un scandal, căci a trecut destulă vreme de când nu ne-am mai văzut; îmi păstrez însă tot ceea ce am să-ţi

reproşez pentru altă dată, căci astăzi vreau să-ţi cer un serviciu.

Se află la mine, la Genêts, nepotul meu, domnul de Beaupréau cu soţia şi fiica sa.

Strănepoata mea, Hermine, este o tânăra încântătoare, puţin exaltată şi căreia viaţa monotonă de aici nu-i place din cale afară. N-ai putea găsi ceva care s-o amuze? Hermine călăreşte bine şi sunt încredinţată că ar fi foarte bucuroasă dacă ai pofti-o la una din vânătorile dumitale… cu atât mai mult cu cât mi s-a spus că vei avea un oaspete care face parte şi el din rândul discipolilor sfântului Hubert, pe baronetul sir Williams, prietenul intim al marchizului Gontran, nepotul dumitale.

Trimite-mi un răspuns prin Jonas, cel care-ţi aduce scrisoarea mea în ciuda vântului şi a nopţii şi sărută mâna pe care ţi-am întins-o.

Prietena dumitale.

Baroana de Kermadec”.

— Jonas, prietene, îi spuse pecetluind scrisoarea, te sui pe cal şi zbori la Manoir ca să predai această scrisoare domnului cavaler de Lacy.

— La ora asta? întrebă Jonas.

— Se înţelege; nu cumva ţi-e frică să umbli noaptea?

— O! nu, doamnă, răspunse puştiul jignit în amorul lui propriu.

Apoi plecă.

CAPITOLUL XXXVI.

În timp ce sir Williams se infiltra pe nesimţite în sufletul doamnei de Kermadec şi al doamnei de Beaupréau, contele Armand de Kergaz făcea tot ce-i stătea în puteri, ajutat de Bastien şi de Léon Rolland, pentru a da de Jeanne şi de Cerise. Dar cu toate că trecuseră trei zile de când îşi începuse cercetările şi tot atâtea de când oamenii lui răscoleau Parisul în lung şi în lat, nu dobândise încă nici un rezultat. În dimineaţa celei de a patra zile, Armand, care-şi petrecuse noaptea alergând el însuşi prin împrejurimile

străzii Meslay, stătea în cabinetul său de lucru, sprijinindu-şi capul în palme, cu atitudinea plină de durere a omului care o crede pierdută pentru totdeauna pe iubita lui.

O lacrimă i se prelingea încet pe obraz.

— Dumnezeule, murmură el, poţi să înnebuneşti… şi o iubesc atât de mult!

Intră Léon Rolland.

Nefericirea lucrătorului, care o pierduse pe Cerise, era aidoma nefericirii lui Armand. Amândurora le fuseseră răpite logodnicele… şi această nenorocire comună îi unise.

De altfel, Léon era un om inteligent, activ, curajos şi contele nu ezitase să facă din el un ajutor preţios şi să se împrietenească cu el.

Léon nu era nici el mai puţin trist sau mai puţin abătut decât domnul de Kergaz, deoarece Cerise era şi ea la fel de negăsit precum Jeanne. Lucrătorul aducea o scrisoare pe care i-o întinse lui Armand:

— Priviţi, domnule conte, spuse el, cred că nenorocirea se abate asupra tuturor celor pe care-i cunosc.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Armand, ce alte veşti îmi aduci?

— Am un prieten, răspunse Léon şi când spun prieten poate că exagerez puţin pentru că e vorba de un om foarte bine; îl iubeam ca pe un frate şi cred că şi el ţinea la mine.

— Şi? Ce i s-a întâmplat?

— Citiţi, domnule conte.

Armand citi următoarea scrisoare: „Dragul meu Léon.

Eşti singura fiinţă căreia îi pot vorbi de aci înainte, căreia îi pot cere ajutorul, pe care-l pot ruga să mă consoleze.

Au trecut opt zile de când ţi-am strâns mâna pentru ultima oară; întâlniseşi un om fericit şi aflat pe punctul de a deveni soţul fericit al femeii pe care o iubea.

Mergeam pe atunci cu fruntea sus; eram mândru, eram cinstit şi toată lumea mă stima ca atare.

Astăzi, dragul meu Léon, cel ce-ţi scrie a fost concediat, logodnica s-a despărţit de el, este acuzat de furt, a fost întemniţat şi aşteaptă să fie trimis la ocnă.

Vino să mă vezi o singură şi ultimă oară, deoarece cred că voi muri de durere înaintea judecăţii mele.

Al tău, Fernand Rocher”.

— Cine este acest Fernand Rocher? întrebă Armand.

— Un funcţionar de minister.

— Îţi este prieten?

— Aproape. O cunoştea şi pe Cerise.

— A fost închis?

— De trei sau patru zile.

— Dar ce-a făcut?

— O! domnule conte, spuse Léon, eu, unul, sunt încredinţat că n-a făcut nimic. Este un om cinstit, răspund pentru el cu cinstea mea.

— Unde locuieşte?

— În strada Fossés-du-Temple. De la fereastra sa se vede fereastra Cerisei.

— O cunoştea pe Jeanne?

— Cred că a întâlnit-o adesea cu Cerise.

Contele de Kergaz păstră o clipă de tăcere.

— Toate acestea sunt foarte ciudate, foarte neobişnuite. Iată patru persoane care dispar aproape în acelaşi timp şi aceste patru persoane se cunosc între ele, de aproape sau de departe, ne cunosc şi pe noi.

— Este foarte adevărat, spuse Léon care deveni atent auzind acest raţionament.

— Este evident, continuă Armand, că una şi aceeaşi persoană este amestecată în aceste întâmplări. Dar de ce? În ce scop? Şi despre cine e vorba? Unde e Fernand Rocher? întrebă el.

— Cred că în închisoarea Prefecturii.

— Trebuie să-l vedem, spuse Armand.

Ceru caii, se urcă în trăsură împreună cu Léon şi porunci să fie duşi la Prefectură.

Înalta situaţie a contelui, reputaţia sa de binefăcător şi marea lui avere erau cărţi de vizită suficiente pentru ca toate uşile să-i fie deschise.

Armand obţinu deci fără greutate îngăduinţa de a pătrunde la Fernand care, de altfel, nu se mai afla la secret, instrucţia cazului său fiind încheiată.

Contele şi însoţitorul său îl găsiră culcat pe pat, cu capul în palme, cu privirea aprigă şi fixă.

Léon fu obligat să-l scuture de câteva ori şi să-şi spună numele ca să-l poată smulge din starea în care se găsea.

— Domnule, îi spuse Armand, dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, este adevărat, eu însă mă interesez mult de cazul dumneavoastră şi am să vă explic şi de ce; sunt convins că sunteţi nevinovat şi toate relaţiile mele, toate eforturile mele se vor concentra pentru a vă dovedi nevinovăţia. Trebuie să-mi spuneţi însă care este acuzaţia care vi se aduce şi cum se face că aţi ajuns aici?

— Domnule, îi răspunse Fernand, sunt acuzat că aş fi furat treizeci de mii de franci.

— De unde?

— De la minister, dintr-o casă de bani ale cărei chei mi-au fost încredinţate pentru un ceas.

Fernand îi povesti atunci lui Armand împrejurările în care se produsese plecarea lui de la minister, îi vorbi despre acea nefericită scrisoare din partea Herminei pe care i-o adusese Colar, despre leşinul său din stradă, despre faptul că se trezise la Baccarat pe care nu o cunoştea şi despre arestarea lui.

Domnul de Kergaz ascultă cu atenţie povestirea deţinutului. După ce acesta sfârşi, el se adresă lui Léon:

— Toată povestea este mai încurcată decât o melodramă bulevardieră; un lucru este însă limpede şi anume faptul că toate aceste nenorociri, acuzaţia de furt care apasă asupra acestui tânăr, dispariţia Jeannei şi a lui Cerise sunt opera unei singure persoane. Ar trebui s-o vedem pe Baccarat.

— Dar, din păcate, spuse Léon, nu o putem găsi… A dispărut şi ea.

— Lucrul care mi se pare cel mai greu de înţeles, spuse Fernand, este portofelul acela pe care nu am pus mâna şi care a fost găsit a doua zi în buzunarul meu.

— Domnule, îi spuse Armand de Kergaz, vă jur că vom ajunge, cu timpul, să descoperim adevărul căci am şi eu nevoie, ca şi dumneavoastră, să descurc firele acestei intrigi odioase; trebuie să vă pun câteva întrebări ca să aflu câte ceva. Domnişoara de Beaupréau, logodnica dumneavoastră, este frumoasă?

— Nu ştiu, răspunse cu naivitate tânărul, dar eu o iubesc…

— Este bogată?

— Nu; şi dacă domnul de Beaupréau a consimţit să-mi acorde mâna ei, a făcut-o cu condiţia că se va mărita fără zestre, deşi averea vine din partea mamei sale, căci domnul de Beaupréau nu este tatăl Herminei.

— Cum! spuse domnul de Kergaz, amintindu-şi dintr-o dată ceva, doamna de Beaupréau s-a căsătorit a doua oară?

— Nu ştiu prea bine, bolborosi Fernand roşind, cred că… a… făcut o greşeală…

Armand îşi aminti de notiţa pe care o primise cu privire la tânăra femeie numită Thérèse care trăise odinioară, la Marlotte, cu mătuşa şi cu fetiţa ei şi despre care se spunea la Marlotte că, venind la Paris, se măritase cu un funcţionar de la minister.

— Dumnezeule! gândi el, dacă este ea!

Şi reluă cu voce tare, interogându-l mai departe pe Fernand!

— Cunoaşteţi prenumele doamnei de Beaupréau?

— Cred că se numeşte Thérèse.

La auzul acestui nume Armand scoase un strigăt.

— Thérèse! spuse el, se numeşte Thérèse?

— Da, domnule, o cunoaşteţi?

Dar Armand nu răspunse.

— Toată povestea asta, gândi el, este foarte ciudată şi pare să se potrivească cu informaţiile pe care le-am primit. Domnişoara Hermine de Beaupréau să fie deci fiica baronului Kermor de Kermarouet? Trebuie s-o văd pe doamna de Beaupréau, poate că în felul acesta vom avea cheia întregului mister.

Şi domnul de Kergaz nu voi să-i spună nimic lui Fernand cu privire la imensa moştenire care poate să aparţină Herminei. Se mulţumi să-i promită că-l va revedea a doua zi şi plecă lăsând deţinutului o rază de speranţă.

Armand se întoarse acasă împreună cu Léon Rolland şi se înarmă cu medalionul pe care baronul Kermor de Kermarouet i-l dăduse pe patul de moarte ca un semn de recunoaştere.

Totuşi, înainte de a alerga spre strada Saint-Louis, unde îi spusese Fernand că locuia domnul de Beaupréau, Armand începu să reflecteze.

— În labirintul acesta de mistere, gândi el, cel mai mic pas greşit, cea mai mică încercare ratată ne poate pierde... Timp de trei zile oamenii mei nu au găsit nimic şi nu au reuşit să ajungă la nici un rezultat; asta înseamnă că avem de-a face cu un adversar puternic şi trebuie să jucăm la fel de strâns ca şi el.

Iar contele Armand de Kergaz care se pregătea să iasă şi voia să meargă direct la doamna de Beaupréau, cu medalionul în mână, se supuse celei de-a doua inspiraţii şi puse medalionul în sertar.

— Nu, spuse el, demersul acesta poate fi periculos.

Şi atunci, omul acesta care punea în slujba binelui aceeaşi inteligenţă pe care sir Williams o folosea în slujba răului, îi spuse lui Léon Rolland situaţia în care se găseau cu o extraordinară luciditate.

— Este limpede, spuse el, că dacă Fernand Rocher e acuzat pe nedrept, – şi aceasta este părerea mea —, acuzaţia care i se aduce nu poate fi rezultatul unor împrejurări întâmplătoare; el este, fără îndoială victima

unei odioase uneltiri, a unei intrigi în ţesătura căreia a fost prins cu multă îndemânare. Or, dacă faptele s-au petrecut aşa cum le povesteşte el, un singur om ar fi putut să fure portofelul acela, şi acest om ar fi domnul de Beaupréau. Dar în ce scop ar fi făcut-o? Ce interes ar fi putut să aibă pentru a comite un asemenea gest? Fernand urma să devină ginerele său, se căsătorea cu fiica sa fără să ceară nici o zestre; până acum, s-a arătat ca protectorul său… De unde vine această bruscă schimbare?

— Este cu totul de neînţeles, murmură Léon Rolland.

— Sau, continuă Armand, această acuzaţie, acest portofel descoperit acasă la Baccarat este opera unui rival, a unui bărbat care o iubea şi care voia să se căsătorească cu Hermine… Dar, în cazul acesta, ar fi avut o mie de alte mijloace pentru a-l discredita pe Fernand Rocher în ochii fetei… Şi apoi, prin ce complex de împrejurări, acest tânăr, care leşină în stradă, se trezeşte la Baccarat, care este cu siguranţă sora Cerisei? Or, Cerise a dispărut aproape în acelaşi timp cu Jeanne şi cu Baccarat. Desigur, dacă toate astea sunt opera unui singur om, acest om trebuie să aibă un interes mult mai mare decât dragostea pentru a se putea comporta astfel.

— Cu siguranţă, spuse lucrătorul.

— Or, reluă Armand, interesul trebuie să fie imens. Dacă doamna de Beaupréau este femeia pe care o caut, fiica sa este bogată fără să o ştie, are o avere de douăsprezece milioane. Aceste douăsprezece milioane, sunt în mâinile mele, şi o singură persoană cunoaşte provenienţa lor şi destinaţia pe care o au: eu însumi. Baronul Kermor de Kermarouet mi-a încredinţat testamentul său, testament scris de mâna lui, de care nimeni, în afară de mine, nu a putut lua cunoştinţă. S-ar putea crede că acela sau aceia care voiseră să-l distrugă pe Fernand cunosc toate aceste amănunte. Cum ar fi putut să le afle? De unde să ştie că femeia pe care o caut este chiar domnişoara de Beaupréau?

— Mister! făcu Rolland.

— Dar, continuă Armand de Kergaz, să admitem toate acestea; să admitem că domnişoara de Beaupréau este fiica baronului Kermor, că inamicul din umbră al lui Fernand o ştia şi el şi că râvneşte la cele douăsprezece milioane, dar cum explicăm tripla răpire a Cerisei, a Jeannei şi a lui Baccarat?

— O! murmură Léon, Baccarat să fi dat lovitura.

— În ce scop?

— Îl iubea pe Fernand.

— Dacă-l iubea, nu putea să-i vrea pieirea.

— Este adevărat, suspină lucrătorul.

— Există deci, în toată ţesătura asta, un fir pe care noi nu-l putem apuca. Este sigur că Baccarat nu a fost decât un instrument, ea nu a fost decât braţul care execută şi nu mintea care gândeşte. Unde este această minte? Numai Baccarat ne-ar putea-o spune şi pentru aceasta trebuie s-o găsim cu orice preţ.

— Domnule conte, spuse Léon care urmărise cu atenţia încordată raţionamentul domnului de Kergaz, sesizând toate aspectele, mi-a venit o idee.

— S-auzim, te ascult, spuse Armand.

— Dacă admiteţi că domnişoara de Beaupréau nu este alta decât moştenitoarea celor douăsprezece milioane, că acela sau aceia care l-au discreditat pe domnul Fernand sunt la curent cu acest fapt şi că, chiar acest lucru este mobilul purtării lor, trebuie, atunci, să admiteţi că ei ştiu foarte bine în mâinile cui se găsesc cele douăsprezece milioane.

— Asta este foarte adevărat, spuse Armand.

— Or, dacă ştiu, poate că au vreun interes ca domnişoara de Beaupréau să nu ştie, pentru moment, cel puţin.

— Probabil că aşa stau lucrurile.

— Dacă domnişoara de Beaupréau ar afla de noua ei situaţie…

— Tot ceea ce îmi spui este adevărat, logic, rezonabil, spuse Armand; dar de ce au dispărut Cerise şi Jeanne…?

— A! Păi de! răspunse lucrătorul, este uşor de înţeles: Cerise şi Jeanne îl cunosc pe Fernand tot atât de bine precum îl cunoaşte şi Fernand pe domnul de Beaupréau; este un lanţ căruia trebuia să i se rupă veriga.

Armand tresări.

— Şi, sfârşi Léon Rolland, dumneavoastră le cunoaşteţi pe amândouă, pe Jeanne şi pe Cerise.

Domnul de Kergaz scoase un strigăt: în sfârşit îşi dăduse seama!

— Da, spuse el, aici se află adevărul. Dar adevărul este încă, în clipa de faţă, mai întunecat încă decât îndoiala, căci nu ne aduce nimic nou, ne lasă cufundaţi în plin mister.

— Cerise, ce au făcut cu Cerise? murmură Léon Rolland suspinând.

— Jeanne… se gândea Armand, al cărui suflet era pustiit, iubita mea Jeanne…

Şi un nume se ivi, pe buzele domnului de Kergaz, un nume groaznic şi de temut:

— Andréa!

Şi el sună cu putere:

— Chemaţi-l pe Bastien!

Bătrânul Bastien apăru.

— Ascultă, spuse Armand. Eşti mai mult decât niciodată convins că sir Williams şi Andréa sunt două persoane diferite?

— O! Cât despre asta, da, spuse Bastien.

— Eu aş jura contrariul.

— Ascultaţi, domnule conte, spuse bătrânul soldat, cea mai bună dovadă pe care v-o pot da, este aceea că Andréa m-ar fi ucis ca pe un câine, fără să clipească, tot aşa cum tatăl său l-a ucis pe tatăl dumneavoastră.

Armand ridică din umeri.

— Asta nu este o dovadă, spuse el. Andréa avea interesul să nu fie deloc recunoscut.

— Un motiv în plus să mă ucidă.

— N-are importanţă! spuse contele, trebuie să-l mai vezi o dată şi să-l examinezi cu atenţie.

— L-am privit cu atenţie. Convingerea mea este de neclintit.

— Eu, unul, presimt că lucrurile nu stau aşa. Numai Andréa ar fi fost capabil să urzească această imensă şi tenebroasă intrigă.

Şi contele adăugă:

— Sir Williams ţi-a trimis cartea lui de vizită chiar în seara duelului, nu-i aşa?

— Da, aşa se obişnuieşte.

— Deci, tu îi eşti dator cu o vizită?

Bastien înclină din cap afirmativ.

— Ei bine! trebuie să i-o faci.

— Când?

— Imediat. Cere cabrioleta mea. Este amiază; oră potrivită pentru a face o vizită unui tânăr.

— Fie. Ce trebuie să-i spun?

— Nimic, numai banalităţi; examinează-l încă o dată, urmăreşte-i cele mai mici gesturi, ascultă-l cu mare atenţie cum vorbeşte. Dacă îşi pierde numai pentru o secundă accentul lui englezesc, înseamnă că este Andréa.

Bastien plecă.

— Şi acum, gândi domnul de Kergaz, să admitem că Andréa şi sir Williams nu sunt decât una şi aceeaşi persoană. Asta ar dovedi că persecutorul lui Fernand, seducătorul Cerisei şi al Jeannei… O! nu, se întrerupse el cu glas tare, da, este într-adevăr Andréa. Îmi spune mie inima că este vorba de el, el însuşi.

Bastien se înapoie.

— Sir Williams, spuse el, nu este acasă.

— Te vei duce din nou.

— A părăsit Parisul.

Armand fremătă.

— Dumnezeule! gândi el, s-o fi luat, pe Jeanne cu el?

Şi adăugă cu glas tare:

— Unde s-a dus? Când a plecat? Ce ţi s-a spus?

— A plecat alaltăieri. Valetul lui l-a condus la diligenţa pentru Havre. Va pleca, aşa se zice, în Irlanda, unde are pământuri.

— Se ştie dacă se va întoarce?

— În cincisprezece zile.

— Ciudat! Ciudat! murmură domnul de Kergaz.

Léon Rolland se întoarse la rândul său:

— Doamna de Beaupréau este plecată! spuse el.

— Plecată! strigă Armand.

— Cu fiica sa.

— Dar când? Unde?

— În ajunul arestării lui Fernand Rocher. S-au dus în Bretania.

Domnul de Kergaz se lovi cu palma pe frunte.

— Toate se înlănţuiesc şi coincid, murmură el; este mâna lui Andréa, aş putea s-o jur.

În clipa aceea un valet întredeschise uşa cabinetului.

— O doamnă, spuse el, doreşte să-l vadă pe domnul conte, spuse el.

Domnul de Kergaz tresări.

— Cum se numeşte? întrebă el.

— Domnul nu o cunoaşte.

— Spune-i atunci să intre.

O femeie învăluită într-un şal apăru în prag şi Léon Rolland scoase un strigăt de bucurie:

— Baccarat! spuse el, este Baccarat!

Era într-adevăr Baccarat, care deşi nu mai arăta ca o femeie elegantă şi cu un zâmbet batjocoritor pe buze, era totuşi aceeaşi femeie, dar palidă şi fremătândă, cu hainele în dezordine şi care voia să-l salveze pe Fernand!

CAPITOLUL XXXVII.

Pentru a putea şti de unde venea Baccarat şi pentru a putea explica în ce împrejurări izbutise ea, care nu-l văzuse niciodată pe Armand, să ajungă în felul acesta la el, trebuie să ne întoarcem la clipa în care fusese condusă la spitalul

din Montmartre de către fostul copist, nefericitul pe care sir Williams îl transformase în doctor.

Ne amintim că Baccarat era aşezată între cameristă şi falsul doctor, în clipa în care acesta din urmă îi spusese: „Mergem la Montmartre, la doctorul Blanche!

Ne putem da seama ce impresie îngrozitoare făcură aceste cuvinte asupra femeii. În primul moment nu scoase nici o vorbă, nici un strigăt, nu schiţă nici un gest şi rămase doborâtă, atât de cumplit devenise gândul nebuniei despre care continua să i se vorbească… După ce se risipi această primă stare de zăpăceală, ea voi să strige, să cheme în ajutor, să sară din trăsură cu riscul de a-şi pierde viaţa; falsul doctor o opri însă prinzând-o de braţ, şi-i spuse cu răceală:

— Aveţi de ales între casa de nebuni şi Curtea cu Juri.

Cuvintele „Curtea cu juri” o uluită pe Baccarat şi-i înăbuşiră strigătele.

— Curtea cu juri, eu, murmură ea sfârşită, Curtea cu juri!

— Fără nici o îndoială, răspunse omuleţul rânjind.

— Dar n-am comis nici o crimă!… N-am făcut nici un rău!… bolborosea ea distrusă.

— V-aţi făcut vinovată de furt.

— Niciodată! Niciodată!

— Vă înşelaţi, sunteţi complice la furtul unui portofel conţinând treizeci de mii de franci.

— Eu!… Eu!… strigă ea. Este fals! exclamă ea. Niciodată, niciodată!

— Acest portofel, continuă cu răceală falsul doctor, a fost furat de către Fernand Rocher, amantul dumneavoastră. Fernand Rocher a fost arestat în casa dumneavoastră.

— Este adevărat? strigă ea, l-a furat?

— Draga mea, spuse omuleţul, dacă a furat portofelul sau dacă acesta i-a fost pus în buzunar, este mai puţin important. Esenţial este faptul că în această clipă justiţia face o percheziţie în casa dumitale, unde va găsi portofelul.

— La mine acasă! Portofelul este la mine acasă?

— Da, în buzunarul paltonului său, iar paltonul se află în camera dumitale.

Baccarat lăsă să-i scape o exclamaţie înăbuşită şi murmură înnebunită:

— Dumnezeule! Dumnezeule! Cred că voi muri…!

În clipa aceea cupeul se opri; în faţa portierei apăru o figură, era aceea a lui sir Williams.

Englezul îi zâmbea curtezanei cu acel zâmbet rece şi batjocoritor care-i îngheaţă şi pe cei mai tari.

— Micuţa mea, îi spuse el, eşti o fată deşteaptă şi vei fi cuminte, sunt convins de asta.

Biata fată îl privea cu o uimire plină de dispreţ.

— Eram sigură că e mâna dumitale, spuse ea, eşti un mizerabil.

— Fanny, spuse baronetul adresându-se cameristei, urcă-te pe capră, lângă vizitiu şi dă-mi mie locul tău.

Subreta se supuse şi baronetul luă loc alături de Baccarat care nu mai avu nici măcar puterea de a-l respinge.

— Draga mea copilă, spuse el atunci, eşti o fată fermecătoare şi Dumnezeu mi-e martor că nu-ţi vreau nici cel mai mic rău. Numai că, timp de câteva zile, prezenţa dumitale mă încurcă; după ce mi-ai fost de folos, ai putea să strici totul în ultimul moment şi de aceea îmi iau anumite precauţiuni; mă înţelegi?

— Nu ţi-am făcut nici un rău! murmură ea.

— Draga mea, continuă baronetul, de fapt îmi placi mult şi aş face din tine amanta mea fără să stau nici o clipă pe gânduri dacă nu aş avea alte treburi. Dar împrejurări grave, de un mare interes, mă obligă să mă feresc de tine, deocamdată, şi să te ţin provizoriu în umbră…

— Dar nu am furat! murmură ea, nu am furat portofelul.

— Să zicem! Dar hoţul a fost găsit la tine acasă.

— O! asta-i infamie! spuse ea, este nevinovat!

— Şi asta se poate; numai că pentru buna desfăşurare a planurilor mele este necesar ca el să fie găsit vinovat.

— Dar eu nu vreau! Te voi demasca! Eşti un infam! strigă tânăra femeie indignată.

— Pam, pam, pam! uite cum vei striga şi vei face tot felul de prostii… Vei spune lumii întregi că el nu este vinovat, că din moment ce s-a găsit portofelul la tine este ca şi cum tu l-ai fi prădat… E mai bine să rămâi complicea lui şi nu aş avea de spus decât un singur cuvânt pentru ca să fii arestată.

Baccarat izbucni în plâns.

— Aşa încât, spuse sir Williams, lucrurile sunt limpezi: casa de nebuni sau Curtea cu juri. Vei fi cuminte, nu te vei supăra prea mult, vei fi înţelegătoare; şi în cincisprezece zile, poate chiar în opt zile te vei întoarce frumuşel la tine acasă, unde-ţi vei relua viaţa, unde îţi vei regăsi amantul, pe domnul de O… căruia tu i-ai scris că pleci la ţară.

— Eu! Am scris eu baronului?

— Desigur, micuţa mea.

— Eu nu am scris nimic, nu-i adevărat!

— Şi totuşi baronul a primit astăzi dimineaţă o scrisoare semnată de tine şi se pare că scrisul a fost atât de bine imitat încât nu a avut nici cea mai mică umbră de îndoială.

— A! Diavol! murmură tânăra femeie care pricepu că era cu totul în puterea lui sir Williams şi că singurul om care ar fi putut să fie îngrijorat din pricina absenţei sale, singurul care ar fi plecat în căutarea ei, singurul care ar fi căutat s-o ajute, s-o apere… acest om nu avea de ce să se ocupe de ea.

Cupeul se opri în faţa porţii spitalului de nebuni.

— Ne-am înţeles, nu-i aşa, spuse sir Williams, vei fi cuminte…?

— Dar Fernand, întrebă ea cu o voce stinsă, el va ajunge în faţa Curţii cu juri? Va fi condamnat?

— Aş putea să nu-ţi răspund, fata mea, dar vreau să fiu un diavol cumsecade şi să te liniştesc puţin. Ascultă cu atenţie: Fernand este acuzat de hoţie, acuzaţia a fost

dovedită, asta-i sigur; domnişoara de Beaupréau va înceta deci să-l mai iubească şi se va căsători cu mine…

— Şi apoi? întrebă Baccarat neliniştită.

— Apoi voi dovedi clar ca lumina zilei că Fernand este nevinovat.

Baccarat scoase un strigăt de bucurie.

— Dar cum? spuse ea.

— Acesta este secretul meu.

— Şi Fernand va fi liber?

— Liber să se căsătorească cu tine, micuţa mea.

Sir Williams părea sincer; Baccarat începu să spere; de altfel, orice împotrivire devenise imposibilă pentru ea în faţa acestei săbii a lui Damocles pe care o ţinea englezul deasupra capului său.

Plecă fruntea şi se resemnă.

— Faceţi ce vreţi, spuse ea.

Vizitiul sări jos de pe capră şi sună la poartă.

Doi gardieni veniră să deschidă.

— Fata mea, şopti sir Williams la urechea lui Baccarat, păzeşte-te de orice gest negândit. Tu eşti amanta mea aici şi nu trebuie să mă contrazici.

Cupeul intră în curte: sir Williams coborî şi închise portiera, lăsând-o pe Baccarat în paza falsului doctor; apoi se lăsă condusă de administrator care, se ştie, înregistrează bolnavii, primeşte avansul pentru o lună de internare, eliberează o chitanţă celui care însoţeşte bolnavul şi, o dată aceste formalităţi îndeplinite, bolnavul este condus în noua sa locuinţă.

— Domnule, spuse baronetul care dădu feţei sale aparenţa unei profunde tristeţi, vin să îndeplinesc aici cea mai neplăcută dintre îndatoriri; vă aduc o biată femeie care şi-a pierdut minţile.

— Bine, foarte bine, spuse administratorul, obişnuit cu modul acesta de abordare a subiectului.

Îşi ridică ochelarii de pe frunte, îşi luă pana de după urechi şi o ascuţi cu ochiul liber, după obiceiul celor ce

poartă ochelari şi-i scot de fiecare data când au nevoie să vadă.

— Numele bolnavei, spuse el.

— Anaïs Heurtier, răspunse sir Williams.

— Vârsta, dacă vreţi?

— Douăzeci şi doi de ani.

— Şi acum, făcu administratorul înscriind metodic în registrul său numele noii pensionare, ultimul său domiciliu.

— Strada Godot-de-Mauroy, numărul 7.

Sir Williams dăduse un nume fals şi o falsă adresă cu singurul scop de a induce în eroare poliţia în cazul în care aceasta ar fi simţit nevoia s-o aresteze pe Baccarat.

— Domnule, îi spuse administratorul, avem aici preţuri diferite. Avem dormitoare comune, camere în care bolnavele locuiesc două câte două şi pavilioane în care sunt încăperi separate, de una sau mai multe camere.

— Femeia despre care este vorba, spuse sir Williams, este amanta mea, domnule. Sunt bogat şi vreau să fie cât mai bine îngrijită, indiferent de preţ.

— În cazul acesta, răspunse administratorul, îi vom da un apartament în fundul grădinii. El se compune dintr-un salonaş, dintr-un dormitor şi dintr-un cabinet de toaletă.

— Este perfect, domnule.

— Medicul îi vizitează pe bolnavi de două ori pe zi şi uneori chiar şi de trei ori, dacă este necesar; două femei stau la dispoziţia lor şi dorm în apropiere de ei. Doamna va avea libertatea de a se plimba prin grădina rezervată şi nu va întâlni decât nebune foarte liniştite. Preţul acestei pensiuni excepţionale este de douăzeci de franci pe zi.

Sir Williams oferi o hârtie de o mie de franci, primi douăzeci de ludovici rest şi o chitanţă. Administratorul sună:

— Conduceţi pe doamna care a venit însoţită de acest domn în fundul grădinii, pavilionul B, apartamentul numărul 3.

Baronetul se apropie din nou de trăsura în care Baccarat, palidă şi emoţionată, aştepta aşa cum aşteaptă un condamnat la moarte în căruţa care-l duce la eşafod. Fidelă rolului său, Fanny plângea cu lacrimi amare.

Sir Williams deschise portiera şi-i oferi mâna lui Baccarat. Aceasta coborî fără să se împotrivească.

— Te numeşti Anaïs Heurtier, îi spuse el în şoaptă, locuieşti în strada Godot-de-Mauroy, la numărul 7 şi ţi-ai pierdut minţile în urma unei violente discuţii pe care ai avut-o cu una din prietenele tale, Baccarat, pe al cărei amant îl iubeai. Nebunia ta constă în faptul că te crezi tu însuţi Baccarat. Ai înţeles?

— Eşti un diavol! murmură tânăra femeie zdrobită.

— Fie! dar gândeşte-te la Curtea cu juri.

Sir Williams spuse cu voce tare:

— Vino, scumpa mea Anaïs, ia-mă de braţ şi vino să vezi această mică locuinţă pe care tocmai ţi-am cumpărat-o.

El vorbea în felul acesta pentru a-i induce în eroare pe infirmierii care păşeau înaintea lui.

— Casa, continuă el, era locuită în clipa în care am cumpărat-o. I-am dat afară pe toţi dar va trebui să suporţi vecinătatea vechilor locatari pentru scurt timp… Până atunci vei putea locui în catul de jos al unei foarte drăguţe vile.

Apartamentul fu deschis şi Baccarat intră.

Administratorul nu-şi lăudase marfa de pomană. Salonul era frumos, bine mobilat şi două dintre ferestrele sale mari dădeau în grădină; dormitorul era mai mare decât salonul şi abia fusese tapetat. O femeie mai puţin obişnuită cu luxul decât Baccarat ar fi găsit locuinţa destul de convenabilă.

Două femei, nici prea tinere dar nici bătrâne, foarte curate şi deosebit de politicoase se înfăţişară pentru a primi dispoziţii. Una dintre ele îi spuse în şoaptă lui sir Williams:

— Doctorul trebuie să sosească. Domnul doreşte să-i vorbească în prealabil?

— Se înţelege, răspunse sir Williams.

El o sărută pe Baccarat pe frunte şi-i spuse:

— Mă întorc îndată, scumpă prietenă, vreau să văd în ce stadiu se află repararea grajdurilor. Vino, Fanny.

Baronetul fu condus în faţa doctorului de serviciu.

— Dumneavoastră sunteţi însoţitorul tinerei care tocmai a străbătut curtea?

— Da, domnule; este o biată copilă pe care o iubesc, răspunse sir Williams emoţionat.

— Şi în ce constă nebunia ei?

— Domnule, îi spuse sir Williams, veţi înţelege că există mărturisiri cumplite. Anaïs m-a înşelat.

Doctorul zâmbi.

— Este, în adevăr, o dovadă de nebunie dar, între noi fie vorba, nu văd cum am putea s-o ajutăm noi.

— Domnule, îi spuse baronetul cu tristeţe, nu aceasta e nebunia ei; vă cer iertare, dar sunt nevoit să intru în detalii absolut necesare.

— Vă ascult, domnule.

— Această tânără se numeşte Anaïs Heurtier; când am cunoscut-o era o simplă muncitoare, am iubit-o, i-am dăruit multe – greşeală de neiertat când vrei să fii iubit… Or, continuă el, Anaïs avea o prietenă, o femeie din rândul mondenelor, căreia i se spune Baccarat.

— Am auzit vorbindu-se de ea, spuse doctorul.

Sir Williams se înclină şi continuă:

— Baccarat avea un amant, un tinerel fără nici o importanţă, pe care-l iubea la nebunie şi pentru care îl înşela pe distinsul baron de O…

— Numele lui îmi este foarte bine cunoscut, spuse doctorul.

— Imaginaţi-vă, domnule, că această prostuţă de Anaïs s-a îndrăgostit la nebunie de acest tinerel şi m-a înşelat cu el. Baccarat, furioasă pentru că şi-a pierdut amantul, a vrut să şi-l recâştige… şi a folosit pentru asta un mijloc destul de ciudat.

Doctorul îl privi pe sir Williams cu mirare.

— Cu câteva zile în urmă, într-o dimineaţă, doi dintre amicii lui Baccarat au intrat în camera lui Anaïs în momentul în care se afla acolo şi amantul ei, dându-se drept un comisar de poliţie şi un agent şi l-au arestat pe tânăr pentru nu ştiu ce crimă.

— Este o îndrăzneală care ar fi putut să fie aspru pedepsită, spuse medicul.

— Fără îndoială, domnule, dar asta nu ar fi putut să împiedice boala. În clipele acelea Anaïs a înnebunit. Şi nebunia ei constă tocmai în faptul că se crede ea însăşi Baccarat, că pretinde a locui în strada Moncey, că vrea să-şi scoată iubitul din închisoare şi că mă acuză pe mine, pe mine care o iubesc atâta, de arestarea iubitului ei şi de faptul că el este acuzat de nu ştiu ce furt pe care nu l-a comis.

— De câte zile este bolnavă?

— De trei zile.

— Cine este fata asta? întrebă doctorul zărind-o pe Fanny care continua să ţină batista la ochi.

— Este camerista lui Anaïs, domnule, îi este foarte devotată şi este deosebit de afectată la gândul că va fi nevoită s-o părăsească. Nu s-ar putea să rămână alături de ea?

— Nu mi se pare greu de realizat, spuse doctorul. Poate că doamna se va vindeca mai uşor dacă femeia care o îngrijeşte de obicei va rămâne alături de ea.

— Fata mea, îi spuse sir Williams după ce ieşiră din cabinetul doctorului, vei rămâne aici.

— Da, milord.

— Şi vei veghea asupra stăpânei tale aşa cum veghezi asupra ochilor tăi.

— O! fiţi pe pace, spuse Fanny, dac-o fi să fugă asta n-o să se întâmple din cauza mea.

Se înapoiară în pavilion. Baccarat rămăsese singură. Cele două femei plecaseră.

— Scumpă doamnă, îi spuse baronetul, aveţi răbdare. Mi se pare că această închisoare nu-i cine ştie ce neplăcută.

Baccarat nu-i răspunse.

— Fanny va rămâne aici, cu dumneata. M-am gândit că-ţi va face plăcere s-o ai alături pe camerista cu care te-ai obişnuit.

— O spioană! murmură Baccarat dispreţuitoare.

Şi-i întoarse spatele.

Baronetul se retrase.

— Mă voi întoarce mâine, îi spuse el plecând.

Imediat după plecarea lui sir Williams se ivi medicul.

Era un bărbat tânăr, cu privirea inteligentă.

Dintr-un singur gest o expedie pe Fanny şi o salută apoi pe Baccarat.

— Vă cer iertare, doamnă, spuse el, pentru vina de a mă înfăţişa dumneavoastră fără să mă fi anunţat în prealabil.

Vorbind în felul acesta, doctorul avusese de gând să mascheze bolnavului, conform obiceiului, profesiunea sa; Baccarat se grăbi însă să-i spună:

— Cunosc obiectul vizitei dumneavoastră, domnule, sunteţi medicul sanatoriului.

Tonul calm îl făcu să tresară pe medic, puţin obişnuit să-i vadă pe nebuni convinşi de nebunia lor.

— Ştiu unde mă aflu, îi spuse ea mai departe şi aţi venit pentru a vă da seama, desigur, de monomania mea.

— Doamnă…

— Domnule, reluă calmă Baccarat, nu voi face prostia pe care o fac, pesemne, aproape toţi cei ce sunt aduşi aici, de a vă spune că nu sunt nebună.

Medicul zâmbi neîncrezător.

— Voi încerca să v-o dovedesc!

Medicul se aşează alături de ea şi-i luă mâna.

— Starea dumneavoastră nu este câtuşi de puţin gravă, spuse el şi un tratament de câteva zile va fi, sper, îndestulător…

— Domnule, îi spuse Baccarat, aţi putea să mă ascultaţi un minut şi până la capăt?

— Vorbiţi, doamnă, vă ascult.

— Nu s-a întâmplat oare niciodată ca oameni cu mintea perfect sănătoasă să fie închişi drept nebuni numai pentru că era necesar, pentru anumite persoane, ca ei să dispară?

Medicul tresări.

— S-a mai întâmplat, spuse el. Să fie acesta cazul dumneavoastră?

Altcineva în locul lui Baccarat ar fi strigat de îndată: „Da, da, este cazul meu, vor să mă scoată nebună.”

Baccarat îşi şterse însă lacrimile şi devenise deosebit de prudentă. Intenţia ei era aceea de a-l convinge pe doctor şi nu de a-l înspăimânta.

— Vă rog să mă ascultaţi, domnule, îi spuse ea invitându-l să ia loc alături de ea, vă voi povesti ceva cu totul ieşit din comun, o poveste mai complicată chiar decât o dramă bulevardieră.

— O! O! gândi doctorul, iată indiciile nebuniei, e în afară de orice îndoială. Nebunului îi place să povestească, el se crede întotdeauna victima unei persecuţii oarecare.

Omul de ştiinţă rămase liniştit însă şi plecă urechea la cele ce i se spuneau.

Baccarat îi povesti atunci punct cu punct toată povestea ei din ziua în care s-a îndrăgostit de Fernand, îi vorbi despre vizita lui Sir Williams şi despre arestarea tânărului.

Se exprima foarte calm, cu mult bun simţ şi intrând în nenumărate detalii, vorbind despre toate persoanele pe care le cunoştea, gata să le cheme pentru a depune mărturie dacă doctorul ar fi voit s-o facă.

CAPITOLUL XXXVIII.

Doctorul o ascultă pe Baccarat cu foarte mult calm, deseori zguduit de povestea ei, pentru că tânăra vorbea cât se poate de firesc. În cele din urmă el îi spuse:

— Sunteţi încredinţată, nu-i aşa, că dumneavoastră sunteţi persoana căreia i se spune Baccarat?

— Duceţi-vă în strada Moncey unde se află locuinţa mea; cereţi s-o vedeţi pe mama mea şi aduceţi-o aici, răspunse ea.

— Doamnă, spuse doctorul în mintea căruia încolţea îndoiala, vă voi răspunde în această seară. Dacă sunteţi într-adevăr victima unei maşinaţiuni odioase, veţi găsi în mine un protector şi nu un medic.

Ea se aruncă la picioarele medicului şi luă atitudinea unui om care imploră:

— A! Domnule, îi spuse ea, dacă faceţi asta, dacă mă ajutaţi să-mi pedepsesc duşmanii, vă voi slăvi aşa cum îl slăvim pe Dumnezeu, vă voi iubi aşa cum îţi iubeşti tatăl.

Doctorul o părăsi pe Baccarat gândindu-se la tot ceea ce auzise.

El văzuse însă de atâtea ori nebunii vorbind în felul acesta şi încercând să-i dovedească cu o logică riguroasă integritatea minţii lor, încât nu putea decât să se îndoiască şi pentru a se încrede în cuvintele tinerei femei, îi trebuia o dovadă.

Se urcă în trăsură şi se înfăţişă în strada Moncey.

Baccarat îi spusese:

— O veţi găsi pe mama mea şi-i veţi spune unde sunt.

Doctorul sună la poartă; grădinarul veni să-i deschidă.

— Doamna este acasă? întrebă el.

— Da, domnule, răspunse grădinarul.

Doctorul se dădu înapoi cu un pas: îndoielile sale cu privire la nebunia lui Baccarat se risipiră şi-şi aminti de detaliile pe care sir Williams i le dăduse pretinzând că tânăra femeie înscrisă sub numele de Anaïs Heurtier continua să se creadă una şi aceeaşi persoană cu Baccarat.

Grădinarul îl conduse pe doctor în aripa de jos a clădirii, îl pofti în salon, îl rugă să aştepte şi, două minute mai târziu, o tânără îmbrăcată într-o rochie de casă înflorată, cu părul strâns şi arătând ca o curtezană care se trezeşte din somn la orele trei după amiază, apăru în prag şi-l salută pe doctor.

— Domnişoară, spuse acesta, dumneavoastră o cunoaşteţi pe Anaïs Heurtier?

— A! biata fată!… murmură falsa Baccarat, a înnebunit, domnule şi se ia drept mine.

Şi tânăra femeie vorbi cu un admirabil sânge rece şi povesti doctorului aceeaşi versiune cu a lui sir Williams. Baronetul, de bună seamă, prevăzuse această vizită a doctorului; se gândise bine că Baccarat nu se va resemna; că va încerca să convingă şi să dovedească faptul că nu este nebună şi că atunci, dacă directorul sanatoriului, zdruncinat în convingerile lui, va face un demers, el se va duce direct în strada Moncey.

Sir Williams avea la îndemână o femeie uşoară, încă destul de frumoasă, deşi puţin trecută; această femeie consimţise, pentru douăzeci şi cinci de ludovici, să joace rolul şi-l juca atât de bine încât doctorul fu convins de nebunia lui Baccarat.

În acest timp Baccarat aştepta cu sufletul la gură cea de a doua vizită a doctorului şi, ca să-şi omoare timpul, hotărâse să intre în grădină, unde trei sau patru nebune se plimbau la soare.

Era la amiaza unei frumoase zile de iarnă. Aerul era călduţ ca în luna mai; soarele scălda grădina în razele sale. Tremurând, Baccarat schiţă câţiva paşi într-o alee de nisip care conducea spre o pajişte.

La gândul că ea, un om cu mintea întreagă, avea să rămână în permanent contact cu fiinţele lipsite de raţiune, se simţea cuprinsă de o cumplită spaimă.

O femeie, văzând-o, se apropie de ea.

Era o doamnă de aproape patruzeci de ani, cu privirea tristă şi cu chipul palid. Era încă frumoasă şi păstra pe buzele ei un surâs melancolic şi plin de farmec.

Era îmbrăcată în negru, având ici şi colo câteva pete albe, de parcă ar fi purtat un doliu târziu.

În momentul în care Baccarat intra în grădină, ea stătea pe o bancă, sprijinită de un pom şi citea cu atenţie o carte

cu scoarţe galbene. Auzind zgomotul paşilor curtezanei pe nisip, femeia în negru se ridică şi veni în întâmpinarea ei.

O examină mai întâi cu o curiozitate neîncrezătoare, apoi, fără îndoială liniştită de rezultatul investigaţiilor sale, o salută şi-i zâmbi:

— Bună ziua, doamnă, îi spuse ea.

Baccarat se înclină şi, la rândul ei, o salută.

— Pun rămăşag că sunteţi nou venită, continuă femeia cu cartea galbenă.

— Într-adevăr, doamnă, răspunse curtezana.

— Iartă-mi familiaritatea, copila mea, reluă doamna îmbrăcată în negru pe un ton afectuos şi puţin protector, dar eşti atât de frumoasă şi de tânără, încât îmi placi foarte mult. Tare mă mai plictisesc şi dumneata eşti prima figură simpatică pe care o văd de zece ani de când sunt aici.

— Dumnezeule! murmură Baccarat, sunt zece ani de când vă aflaţi aici?

— Din nefericire, copila mea.

Curtezana se cutremură.

— Dacă ar fi să stau aici zece ani!… gândi ea.

— Vino, copila mea, spuse nebuna luând-o de braţ, hai să dăm o raită prin grădină. Timpul e frumos, soarele încălzeşte de parcă ar fi primăvara. Cum te numeşti?

— Louise, doamnă.

— Bine, spuse nebuna, este un nume frumos. Eu mă numesc Jeanne. Mai am un nume, dar nu-l mai port, căci mi l-au furat, din nefericire.

Baccarat o privi mirată pe femeia îmbrăcată în negru; aceasta păru că înţelege semnificaţia privirii şi, la rândul său, păru că încearcă să-i desluşească gândurile.

— Copila mea, spuse ea, nu ştiu cum se face că eşti aici, dar ceea ce ştiu este că nu eşti nebună.

Baccarat scoase un strigăt:

— A! spuse ea, sunteţi convinsă de lucrul acesta şi dumneavoastră, doamnă?

— Nu-i nevoie să fii doctor ca să-ţi dai seama, copila mea. Nebunia şi raţiunea îşi pun, fiecare, amprenta pe chipul omului. Am văzut imediat, de la bun început, că nu eşti nebună.

Curtezana luă în mâinile sale mâna femeii îmbrăcate în negru şi o sărută cu efuziune.

— Dar dumneavoastră, doamnă? o întrebă ea tremurând.

— Eu? O! Eu sunt nebună de zece ani. Cel puţin asta e părerea soţului meu, părerea medicilor, părerea întregului Petersburg.

— Petersburg? făcu Baccarat uimită.

— Da, spuse foarte încet femeia cu cartea galbenă, sunt rusoaică.

O luă pe Baccarat spre pajiştea de gazon şi o aşează lângă ea.

— Ce-ai făcut, aşadar, copila mea? o întrebă rusoaica, ce bărbat ai înşelat, ce tiran te urmăreşte de ai ajuns aici? Căci, nu mai mult decât mine, văd bine…

Doamna îmbrăcată în negru se întrerupse brusc.

— Vezi, spuse ea, sunt bărbaţi fără ruşine şi al căror suflet venal se pretează la toate meschinăriile. Nu eşti nebună în mai mare măsură decât mine, dar sunt oameni care vor afirma contrariul şi care-ţi vor dovedi nebunia. O dată intrată aici, copila mea, nu mai poţi ieşi.

Rusoaica vorbea cu duioşie, fără furie, fără nervi şi continuă cu un zâmbet amar.

— Nebunia este adesea un simplu pretext pentru a pedepsi sau pentru a salva mari vinovaţi. Am păcătuit într-o zi şi de zece ani îmi ispăşesc vina trăind laolaltă cu nebunii…

Baccarat îşi privea interlocutoarea cu o uimire amestecată cu groază. Ce crimă înfăptuise, oare, această femeie?

— Imaginează-ţi, continuă ea, că eu am fost condamnată la moarte; am fost condamnată însă în asemenea

împrejurări, încât nu mă socot vinovată, ci mă cred o victimă.

În momentul în care doamna cu cartea galbenă se pregătea, fără îndoială, să-şi spună povestea, ele fură întrerupte de o tânără blondă, înaltă, slabă, cu chipul alb ca varul şi în ai cărei ochi strălucea o lumină stranie.

Purta o rochie albă, flori uscate de portocal în păr şi zâmbea cu un aer trist şi visător pe care-ţi făcea rău să-l priveşti.

— A! spuse ea atingând cu degetele sale umărul femeii îmbrăcate în negru, ai întârziat scumpa mea mătuşă; tot cortegiul a plecat, sunt la biserică, nu ne mai aşteaptă decât pe noi… Vino, vino!

O salută pe Baccarat şi-şi continuă drumul repede.

— Biata femeie, murmură rusoaica privind-o pe nebuna care se îndepărta cu un mers rapid şi inegal.

— Ce are? întrebă Baccarat.

— Este nebună din ziua în care, în ajunul căsătoriei sale, logodnicul ei şi un rival alungat se certară la un bal mascat şi se provocară la duel. Sosi, îi despărţi pe cei doi combatanţi, dar era prea târziu… îşi pierduse minţile!

Baccarat şi rusoaica părăsiră pajiştea şi-şi reluaseră plimbarea; ele zăriră o femeie în vârstă, aşezată în faţa unei mese de grădină şi contemplând cu foarte multă atenţie un obiect care se rotea.

Acest obiect era o ruletă în miniatură, în al cărei cilindru se învârtea o bilă de fildeş ale cărei rostogoliri bătrâna le asculta cu deosebită bucurie.

— Este o veche jucătoare, spuse însoţitoarea lui Baccarat. Anul trecut a spart banca de la Baden şi de bucurie a înnebunit pe loc. De când este aici caută un sistem pentru a câştiga dintr-o singură lovitură, ceea ce este şi foarte simplu, de altfel. Şi e atât de absorbită de calculele ei încât poţi trage cu tunul lângă ea fără s-o faci să-şi ridice capul. Este un Arhimede cu fustă.

Dar, reluă rusoaica, nu ţi-am povestit încă de ce mă aflu aici, eu, care nu sunt mai nebună decât dumneata.

— Vă ascult, doamnă, spuse Baccarat care găsea foarte la locul lor cuvintele interlocutoarei sale şi care fusese izbită de perspicacitatea pe care o dovedise dându-şi imediat seama că noua venită nu este nebună.

— Sunt fiica generalului D… care comanda în Caucaz, continuă rusoaica, şi l-am luat în căsătorie acum cincisprezece ani pe colonelul K…

Colonelul era un om crud, arţăgos, gelos până şi pe umbra lui şi care deveni nu soţul meu, ci tiranul meu. El nu voi să mă lase la Petersburg în casa tatălui meu; mă duse în Letonia unde avea comanda unei fortăreţe şi mă sili să accept cea mai deplină singurătate, izolarea cea mai desăvârşită, plasându-mă sub ochii vigilenţi a doi cazaci care erau deportaţi…

La Petersburg, însă, inspirasem unui tânăr ofiţer de gardă, pe care-l chema Ştefan, o pasiune reală şi puternică. Ştefan comisese imprudenţa de a veni după mine, de a pătrunde deghizat în casa soţului meu şi de a îndeplini cele mai umile funcţii. Timp de câteva luni dragostea şi fericirea noastră rămaseră secrete şi gelozia colonelului K… nu avu nici un motiv să se manifeste; într-o seară, însă, în timp ce contele Ştefan, îmbrăcat în haine de lacheu, se afla la picioarele mele, uşa se deschise brusc şi-l văzurăm apărând pe colonel…

În acel moment al povestirii, rusoaica se întrerupse şi izbucni în lacrimi:

— Bietul Ştefan! murmură ea.

Baccarat devenise deosebit de curioasă şi aştepta nerăbdătoare continuarea poveştii; în aceeaşi clipă se ivi un alt personaj care le salută.

Era un bărbat îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Butoniera hainei sale era împodobită cu cocarde de diverse culori iar el păşea cu capul uşor dat pe spate, aşa cum îi şade bine unui mare senior.

Numai că pe capul său chel, căci era un om de aproape cincizeci de ani, se afla o pălărie de femeie iar de braţ îi

atârna un sac de lucru.

— Bună ziua, frumoasele mele doamne, bună ziua, rosti el salutându-le cu un aer protector; tare mai sunteţi frumoase amândouă şi dac-aş mai fi eu bărbat… he! he!

Ciudatul personaj prinse în palma lui bărbia lui Baccarat şi începu să zâmbească.

— Trebuie că eşti o frumoasă din lumea teatrului sau din aceea a femeilor mondene, spuse el, şi pe vremea în care eram bărbat…

— Nu mai sunteţi? întrebă cu naivitate Baccarat.

— Nu, frumoasa mea, am fost preschimbat în femeie.

— Haida de, făcu Baccarat râzând.

Dar gravul personaj reluă:

— Nimic nu este mai adevărat, micuţo. Fratele meu mai mic, ducele de Miropoulo, pentru că nu sunt altcineva decât prinţul de Miropoulo, vrând să mă detroneze şi să mă înlocuiască în condiţii de aparentă legalitate, s-a înţeles cu un vrăjitor foarte abil şi am fost metamorfozat în femeie. Miniştrii principatului Miropoulo au constatat, într-o şedinţă solemnă, această schimbare de sex pe care a suferit-o persoana mea. Am fost declarat decăzut din titlurile şi din funcţiunile mele de prinţ domnitor şi numit ducesă.

Baccarat nu-şi putu împiedica un zâmbet; dar rusoaica îi strânse uşor braţul.

— Ssst! îi spuse ea, nu râde!

— Pe legea mea, doamnă, spuse Baccarat, veţi înţelege că atunci când nu eşti obişnuit să vezi nebuni…

— Prinţul nu este nebun, copila mea, spuse rusoaica, nu-i mai nebun decât mine. Faptul este autentic, a fost preschimbat în femeie…

De această dată Baccarat scoase un strigăt de uimire şi-şi privi interlocutoarea pe care mult timp o socotise perfect sănătoasă şi în a cărei poveste fusese tentată să creadă: sărmana, era nebună ca şi ceilalţi, nebună de legat.

Baccarat fugi, pradă ea însăşi acestei ameţitoare îndoieli, acestei halucinaţii stranii care pune stăpânire pe

spiritele lucide în contact cu cele zdruncinate.

Nu mai voia să cunoască urmarea poveştii contelui Ştefan, a rusoaicei şi a colonelului K..., soţul său, şi fugi să se încuie la ea, în acel mic apartament devenit în ultimele două ore noul său domiciliu şi acolo se simţi cuprinsă de acest apăsător gând că dacă nebunii seamănă uneori atât de bine cu oamenii normali, cum pot, cei care sunt obişnuiţi să-i vadă, să discearnă adevărul de minciună, cu atât mai mult cu cât monomania cea mai obişnuită la nebuni este aceea de a se crede perfect sănătoşi şi persecutaţi de o familie hrăpăreaţă sau de moştenitori grăbiţi să pună mâna pe moştenirea lor?

Şi Baccarat, care-şi pusese atâtea nădejdi în doctorul a cărui vizită o primise, începu să tremure la gândul că el ar putea socoti de prisos să ia orice informaţii asupra ei şi că încredinţat de adevărul celor spuse de sir Williams, ar categorisi-o, fără o informare mai amănunţită, în grupa nebunilor care au mania de a voi să-şi schimbe numele şi personalitatea.

Doctorul se întoarse în aceeaşi după-amiază; era calm, surâzător şi o privea pe Baccarat cu un fel de compasiune.

— Biata femeie! spuse el, atât de frumoasă, atât de tânără...

— Domnule, îl întrebă repede Baccarat, aţi fost în strada Moncey?

— Da, copila mea, îi răspunse el.

Baccarat îşi înăbuşi un strigăt de bucurie.

— A! spuse ea, ştiam că sunteţi un om bun şi cinstit... care înainte să închidă o biată fată ca mine trebuie să se asigure dacă este sau nu nebună. Aţi văzut-o pe mama, nu-i aşa? continuă ea volubilă, va veni să mă ceară... şi dumneavoastră, domnule, mă veţi însoţi, nu-i aşa, veţi veni cu mine la Prefectură pentru a-l denunţa ne acest mizerabil Williams! Îl cunosc pe prefectul poliţiei. O! Fiţi pe pace, afacerea va fi pe mâini bune şi Fernand nu va rămâne multă vreme în închisoare... A! Acest înspăimântător sir

Williams!… Şi Fanny, această târfă, această nemernică care şi-a trădat stăpâna…

Şi Baccarat strângea mâna doctorului, râdea şi în acelaşi timp plângea de bucurie.

— Voi ieşi de aici, aşadar… voi pleca imediat şi nu-i voi mai vedea pe aceşti îngrozitori nebuni care mă fac să-mi pierd şi eu minţile…

Fanny, care stătea în anticameră cu infirmiera, intră în aceeaşi clipă.

— A! nemernico, îi spuse Baccarat, îmi vei plăti de îndată această trădare.

Fanny îl privi pe doctor.

Doctorul era calm şi zâmbea cu tristeţe:

— Iată prima criză serioasă, îi spuse el lui Fanny încet. Cred că va trebui să-i administrez, un duş astă-seară.

Şi cu glas tare îi spuse lui Baccarat:

— Evident, doamnă, veţi pleca de aici, dar nu azi… Mâine… când vă veţi simţi mai bine… Astăzi sunteţi puţin suferindă…

— A! murmură Baccarat tremurând, mă crede nebună!

— O! copila mea, e o nimica toată… Dă-mi opt zile şi vei fi vindecată… Dar trebuie să fii cuminte, să nu disperi… să nu-ţi pierzi răbdarea.

Baccarat rămase prăbuşită şi, amintindu-şi de rusoaică, se întrebă dacă nu cumva era nebună cu adevărat.

— Aşadar, întrebă ea repede, nu aţi fost în strada Moncey?

— Mă întorc de acolo, copila mea.

— Aţi vorbit cu mama? Cu servitorii?

— Am vorbit cu doamna Baccarat, îi răspunse doctorul.

De data aceasta femeia înţelese totul. Sir Williams o înlocuise şi de aici înainte nu mai putea conta pe sprijinul nimănui pentru a-şi redobândi libertatea.

Pentru o clipă, zdrobită, cu privirea fixă, Baccarat se abandonă cu desăvârşire în braţele disperării şi se întrebă dacă nu ar fi mai bine pentru ea să moară decât să rămână

într-o asemenea situaţie. Puţin după aceea însă energia ei îşi redobândi locul şi gândul acela înăbuşit care-l stăpâneşte pe prizonier din prima sa oră de captivitate şi care nu este altceva decât o aspiraţie către libertate începu să încolţească în mintea ei.

Se aşeză, cu capul în mâini, aparent nepăsătoare la zgomotele din jur, la cuvintele schimbate între Fanny şi doctor.

Îl auzi, cu toate acestea, pe doctor spunându-i cameristei:

— Am cerut directorului autorizaţie pentru ca dumneata să-ţi poţi petrece noaptea alături de stăpâna dumitale; el m-a refuzat însă şi eu m-am cam lansat astăzi dimineaţă faţă de stăpânul dumitale, baronetul sir Williams. Un articol al regulamentului nostru interzice ca după orele zece să rămână în sanatoriu altcineva în afara bolnavilor şi a personalului obişnuit. Puteţi veni în fiecare dimineaţă către orele şapte şi puteţi rămâne până la ora zece.

— Dar, domnule, spuse Fanny, va dormi cineva în cameră cu stăpâna mea?

— Da, o infirmieră îşi va pune un pat aici, în salon.

— Biata mea stăpâna, suspină Fanny smiorcăindu-se. Baccarat nemişcată în continuare, părând că visează, auzise foarte bine această discuţie şi-i sesizase toate detaliile.

Dar nici o mişcare nu o trădase; nu ridicase ochii nici pentru o singură clipă, nu scosese nici un singur cuvânt.

Imediat după aceea o nădejde prinse viaţă în mintea ei surescitată şi această nădejde se baza pe plecările cotidiene ale lui Fanny. Baccarat se şi gândea la libertatea ei cu acea tenace inteligenţă care pregăteşte evadările iar mâna ei mângâia mânerul micului pumnal pe care, dimineaţă, în clipa plecării de acasă, îl lăsase să-i alunece în buzunar…

Doctorul ieşi; Fanny rămase singură cu Baccarat.

— Mititico, îi spuse aceasta din urmă, joci faţă de mine un rol urât.

— Ştiu, îi răspunse cu obrăznicie camerista, dar este în interesul doamnei.

— Ce face? întrebă Baccarat uluită de o asemenea siguranţă.

— Fără îndoială că doamna ar fi putut face cine ştie ce prostii în tovărăşia micului Fernand; aici va fi cuminte.

Curtezana o învălui pe Fanny cu o privire plină de dispreţ.

— Mi-o vei plăti, murmură ea încet, atât de încet încât Fanny ghici mai mult decât auzi.

— Doamna se poartă urât cu mine, spuse ea. Mai târziu însă îşi va da seama cât i-am fost de devotată.

Cineva o întrebă pe Baccarat dacă vrea să ia masa singură sau în tovărăşia pretinsei rusoaice.

— Îmi este indiferent, răspunse ea.

Şi Baccarat o urmă pe infirmieră către sala de mese unde-i găsi aşezaţi la masă pe cei trei sau patru nebuni pe care-i întâlnise în grădină.

— A! micuţa mea dragă, spuse rusoaica arătându-i un loc alături de ea, e foarte drăguţ din partea dumitale că vii să iei masa aici. De altfel, nu am terminat să-ţi spun povestea mea.

— Este adevărat, îi răspunse Baccarat care, absorbită cu totul de gândul evadării sale, nu o asculta decât cu o ureche.

— Îţi spuneam, deci, reluă rusoaica, cum colonelul K... soţul meu, intrând pe neprevăzute în camera mea, l-a găsit pe contele Ştefan la picioarele mele.

— Îmi aduc aminte, doamnă.

— Contele, care era un suflet nobil, se ridică în grabă şi-i spuse colonelului:

— Iertare! monseniore... iertare!... sunt un sărman lacheu care şi-a pierdut minţile şi care a îndrăznit să-şi insulte stăpâna... Omorâţi-mă ca pe un câine, dar iertaţi-o pe dânsa, pentru că mă respingea cu indignare şi cu dispreţ...!”

— Şi atunci, mititico, colonelul, care-şi lipise ţeava revolverului de fruntea mea, coborî arma şi-mi spuse:

— Bărbatul acesta spune adevărul, doamnă? Nu este decât un servitor, nu este amantul dumitale?”

— Da”… am spus eu îngrozită.

— Atunci, îmi spuse el, deoarece omul acesta e un sclav şi pentru că te-a insultat… ucide-l”.

— Şi colonelul îmi puse pistolul în mână, adăugând:

— Ocheşte inima şi trage!”

Rusoaica ajunse în acest punct al dramaticei sale povestiri, când unul dintre pensionarii sanatoriului, aflat la stânga lui Baccarat, se adresă rusoaicei:

— Când veţi renunţa scumpă doamnă, la această poveste, despre care pretindeţi că ar fi a dumneavoastră? Ştiţi foarte bine că aţi citit-o într-unul din romanele mele şi care poartă titlul: Lodoiska, poveste rusă.

Baccarat îl privi pe bolnav cu mirare.

Era un tânăr înalt, subţire şi blond, palid, foarte slab şi care umbla cu părul lung. El se plecă la urechea lui Baccarat şi-i spuse:

— Aşa cum mă vedeţi, doamnă, sunt un om de litere. Am scris un mare număr de melodrame care s-au bucurat de câte o sută sau o sută cincizeci de reprezentaţii; ultima a îmbogăţit teatrul timp de şase luni.

Baccarat n-o mai asculta pe rusoaică, îl privea acum cu atenţie pe autorul dramatic.

— Ei bine, doamnă, sfârşi el, o să vă vină să credeţi când vă voi spune că sunt închis aici ca nebun şi că sunt luat ca atare? Ura şi invidia mă urmăresc necontenit. Romancierii au fost geloşi pe romanele mele, poeţii pe versurile mele iar dramaturgii pe dramele create de mine. Au făcut ei în aşa fel încât să fiu închis aici.

Baccarat izbucni într-un râs puţin batjocoritor care nu-l supără însă pe poet. Acesta, de altfel, trecuse la un alt subiect şi începuse o discuţie politică împreună cu vecinul din dreapta sa, uitând de Baccarat.

Aceasta se ridică repede de la masă şi se întoarse la ea, fără să-i pese de faptul că rusoaica nu izbutea să-i spună sfârşitul poveştii sale.

La orele nouă se culcă ajutată de Fanny ale cărei servicii le acceptase fără nici o împotrivire, dar avusese grijă să-şi ascundă pumnalul sub pernă, într-un moment în care subreta nu-i acordase destulă atenţie.

— Doamna doreşte să-i aduc ceva de la Paris? o întrebă Fanny pregătindu-se de plecare.

— Da, răspunse Baccarat, adu-mi cutia de lucru care se găseşte în cabinetul meu de toaletă.

— Adio, scumpa mea stăpână, îi spuse Fanny oarecum în bătaie de joc, pe mâine.

— Pe mâine! răspunse Baccarat.

După care murmură pentru ea:

— Ne socotim noi mâine, fetiţo şi om vedea…

Dacă Fanny i-ar fi văzut în clipa aceea privirile, s-ar fi îngrozit.

CAPITOLUL XXXIX.

Baccarat nu dormi şi îşi petrecu noaptea gândindu-se la planul ei de evadare; ar fi putut să încerce să-l pună în aplicare în aceeaşi seară dar succesul era îndoielnic iar tânăra femeie era atât de convinsă că fusese închisă în casa de nebuni pentru a rămâne până la sfârşitul zilelor sale, încât ţinea să fugă cu orice preţ.

De altfel, trebuia salvat şi Fernand şi era mai bine să piardă o zi decât să compromită totul. O dată acestea hotărâte, Baccarat se trezi foarte calmă dis-de-dimineaţă, ascunzând din nou, cu grijă, pumnalul în corsaj.

Sosind, Fanny o găsi într-o foarte bună dispoziţie, cu zâmbetul pe buze şi crezu că se resemnase şi că aştepta să fie eliberată în curând.

Baccarat luă cutia de lucru şi o deschise. Într-una din despărţituri dădu peste un ghem de sfoară roşie, destul de groasă, de care se slujea atunci când lucra vreo tapiserie.

Pentru a dobândi acest ghem de sfoară ceruse Baccarat cutia ei de lucru.

Se îmbrăcă destul de îngrijit, păru foarte liniştită toată dimineaţa şi îşi petrecu ziua fără să iasă, ocupându-se cu broderia.

Medicul o găsi mult mai bine şi hotărî să reducă numărul duşurilor.

Către seară, după ce luase masa singură în camera sa, Baccarat pretextă o stare de slăbiciune şi-i spuse lui Fanny:

— Aş vrea să mă culc. Ai să poţi în felul acesta să pleci cu un ceas mai devreme.

— Nu, răspunse Fanny, pentru că infirmiera care se culcă în salon nu vine decât la nouă şi jumătate, iar doamna nu poate rămâne atâta vreme singură.

— Aşa! făcu Baccarat, aruncând o privire către pendulă.

Era ora opt precis.

— Ei bine, spuse ea, asta nu mă împiedică de loc să mă culc, iar tu vei rămâne alături de mine. Închide storurile.

Baccarat ieşi din salon şi trecu în dormitor.

Fanny o urmă, închise storurile, trase perdelele şi făcu patul, de parcă s-ar fi aflat în strada Moncey.

În timp ce se îndeletnicea cu toate acestea, Baccarat nu o slăbea din ochi şi, printr-o oglindă, se privea şi pe ea, ca şi cum ar fi vrut să stabilească o paralelă între persoana ei şi cameristă.

Baccarat era înaltă şi avea umerii largi; în ciuda frumuseţii sale aristocratice, ea rămăsese o fată din popor. Era suplă şi viguroasă şi s-ar fi putut spune că în clipele acelea semăna cu o tigroaică gata să-şi sfâşie prada.

Fanny, dimpotrivă, cu toate că era la fel de înaltă ca stăpâna ei, părea destul de firavă; erau amândouă de aceeaşi vârstă, dar Fanny părea să aibă cu zece ani mai mult.

Fără să bănuiască nimic, Fanny pregătea patul de culcare al stăpânei sale în timp ce aceasta se asigura că nici în salon şi nici în anticameră nu era nimeni.

Dintr-o dată ea încuie uşa cu cheia şi trase zăvoarele. Dintr-o singură săritură se aruncă peste Fanny, o înlănţui cu o singură mână, îi apucă gâtul cu cealaltă în aşa fel încât să nu poată striga, îi puse un genunchi pe piept iar subreta, uluită, zăpăcită, văzu la numai două degete deasupra ei lucind lama unui pumnal.

— Scumpa mea copilă, spuse Baccarat, nu încerca să ţipi şi nici nu căuta să te mişti, nu are nici un rost… Dacă deschizi gura sau dacă faci o singură mişcare, te ucid!

— Iertare… iertare!… murmură Fanny, iertare, scumpa mea stăpână!

— Nu e nici un fel de stăpână aici, răspunse Baccarat ale cărei unghii se şi înfigeau în gâtul subretei, aici nu e decât Louise, fiica gravorului, fata din popor care are pumnul zdravăn şi care o va ucide pe ticăloasa care a trădat-o.

Privirile lui Baccarat aruncau fulgere de mânie, iar Fanny crezu că i-a sunat ceasul din urmă.

— Aşa! spui că sunt nebună, nu-i aşa, fetiţo, sunt nebună? Dar nebunii nu pot fi pedepsiţi! Nu se trimite niciodată un nebun la eşafod pentru vina de a-şi fi ucis paznicul într-un acces de demenţă.

Pe jumătate sufocată de mâna lui Baccarat care-i strângea gâtul ca într-o menghină, Fanny arunca priviri rugătoare.

Baccarat o făcu să simtă pe gât apăsarea pumnalului şi îi spuse:

— Dacă ţipi, să ştii că-l înfig în gâtul tău! După care mâna ei slăbi strânsoarea.

— Acum poţi să vorbeşti, dar foarte încet… şi baga de seamă… dacă se aud paşi în salon şi dacă nu vorbeşti încet fac din gâtul tău teaca pumnalului…

— Ce doriţi? întrebă Fanny înspăimântată.

— Vreau să ies de aici şi numai tu mă poţi ajuta.

— Porţile sunt încuiate…

— Da, dar ele se deschid pentru tine…

— Nu veţi putea ieşi o dată cu mine…

— Nu, dar pot uşor să fiu confundată cu tine…

Şi Baccarat îşi privi subreta în ochi.

— Adu-ţi aminte de faptul că sunt mult mai puternică decât tine şi că pot să te strâng de gât cu mâinile goale înainte să scoţi un singur ţipăt şi că nu am nevoie nici măcar de acest pumnal; aşa că te sfătuiesc să nu opui nici o rezistenţă, altfel eşti moartă!

Genunchiul slăbi şi el apăsarea.

— Ridică-te, porunci Baccarat.

Fanny se ridică tremurând.

— Şi acum dezbracă-te şi încă repede! Nu avem timp de pierdut!

Fanny se supuse şi spaima pe care i-o inspira pumnalul acum deasupra capului ei era atât de mare încât în cinci minute rămase în cămaşă.

Baccarat îi arătă cutia de lucru:

— Dă-mi sfoara roşie.

Fanny o ascultă şi de această dată. Sfoara roşie era destul de puternică; Baccarat o puse însă în două, făcu un nod mare şi-i spuse lui Fanny:

— Pune aici amândouă mâinile.

Subreta se lăsă legată şi scoase un strigăt de durere căci nodul era foarte strâns.

— Încă o exclamaţie ca asta şi eşti un om mort, îi spuse Baccarat cu răceală.

Fanny se cutremură şi tăcu.

Baccarat o legă atunci de picioare după care o împinse pe pat, unde se pomeni cu faţa în jos şi în imposibilitate de a face vreo mişcare.

Baccarat se aplecă atunci la urechea ei şi-i spuse:

— Am să-mi îmbrac rochia ta, am să-mi pun şalul tău şi căciuliţa ta şi am să caut să semăn cât mai bine cu tine în aşa fel încât să nu atrag atenţia nimănui. Dar vreau să ştiu tot ce ai făcut ieri ca să pleci de aici.

Şi ca s-o facă pe Fanny să-şi dea drumul la gură, Baccarat îi arătă din nou pumnalul.

— Spune numai adevărul şi nu încerca să mă tragi pe sfoară, este în interesul tău. Pe unde ai trecut ieri?

— Prin coridorul care se află la capătul anticamerei şi care duce în grădină.

— După aceea?

— Am străbătut grădina şi am ajuns la poartă.

— Poarta era deschisă?

— Nu; paznicul care stătea şi fuma m-a întrebat cine sunt; i-am spus că sunt camerista doamnei şi atunci mi-a deschis.

— Te-a privit cu atenţie?

— Nu. Şi apoi curtea nu e prea bine luminată.

— Mai departe.

— Am străbătut curtea şi am ajuns la portar. Oamenii de aici trec prin faţa ghişeului său şi ies pe poarta cea mică; bolnavii ies pe aceea mare.

Baccarat se încruntă.

— Cred că nu mi-a dat nici o atenţie şi că nici n-a remarcat ce culoare are părul meu; citea ziarul şi abia dacă şi-a ridicat privirile.

Baccarat o luă pe Fanny în braţe, o ridică de parcă ar fi fost un fulg şi o duse în fundul cabinetului de toaletă unde o culcă pe jos.

— Ascultă-mă bine, ai tot interesul să nu mă minţi: am să te las aici şi am să închid uşa, după ce o să am grijă să nu poţi ţipa; dacă nu voi putea ieşi, dacă tot ce mi-ai spus a fost o minciună, dacă sunt prinsă şi adusă din nou aici, o să am tot timpul să vin şi să te ucid; este o treabă de câteva secunde… Gândeşte-te bine dacă n-ai spus nici o minciună.

— Am spus numai adevărul, bolborosi Fanny.

Baccarat luă o batistă şi-i puse un căluş; încuie apoi uşa cabinetului de toaletă şi vârî cheia în buzunar.

Pendula arăta orele opt şi jumătate. Baccarat se dezbrăcă la rândul ei şi îşi puse rochia lui Fanny; îşi despleti părul şi îl lăsă să-i cadă de-a lungul capului în aşa fel încât şuviţele să-i ascundă chipul.

Îşi puse apoi pe cap boneta cameristei sale, şalul ei pe umeri şi se încălţă cu pantofii lui Fanny.

Se privi apoi în oglindă. La o depărtare de trei paşi iluzia era perfectă, semăna leit cu subreta ei.

Înghesui apoi pernele sub pătură, de-a lungul patului, trase draperiile şi s-ar fi putut jura că ea e în pat şi că doarme.

— Infirmiera va intra aici pe la zece, îşi spuse ea, va fi încredinţată că dorm, va presupune că Fanny a plecat şi se va duce ea însăşi la culcare. Abia mâine dimineaţa îşi vor da seama că am fugit.

Baccarat stinse lumânările şi ieşi fără să uite însă micul ei pumnal.

Fanny spusese adevărul. Cu ajutorul indicaţiilor sale Baccarat străbătu grădina, ajunse la poartă şi zări de cealaltă parte, în curte, un infirmier care, întins pe o bancă, fuma o pipă.

— Vreţi să-mi deschideţi, domnule? întrebă, ea imitând vocea lui Fanny.

Infirmierul se supuse fără să crâcnească, dându-se în lături pentru a o lăsa să treacă.

— Mulţumesc, spuse Baccarat... Luaţi aer...?

— Îngheţ! E un ger astă-seară...

— La revedere, domnule... Noapte bună.

— Noapte bună, cuconiţă!

Şi Baccarat trecu hotărâtă prin faţa infirmierului care era încredinţat că o văzuse cu o seară în urmă, la aceeaşi oră.

Străbătu curtea fără ezitare şi, ajutată de lumina palidă a unui felinar, ajunse la portar care, aşa cum făcuse şi ieri, citea ziarul.

Baccarat ciocăni în geamul ghişeului.

— Cine-i acolo? întrebă portarul.

— Camerista doamnei din pavilion, spuse Baccarat pătrunzând în încăpere.

— A! bun, spuse portarul care tocmai citea foiletonul, vă deschid imediat.

Dar pentru că foiletonul îl pasiona, el se ridică, dar cu ziarul în mână, şi, continuând să citească, puse cheia în broască fără să arunce măcar o singură privire către Baccarat.

— Mulţumesc, spuse femeia simţindu-se încă emoţionată.

Portarul nu-i dădu însă nici o atenţie şi o lăsă să plece, atât era de absorbit în lectura romanului său.

Baccarat se avântă în stradă cu agilitatea unei căprioare.

Era liberă!

Trase o gură de aer rece şi porni să alerge fără oprire până ajunse la bulevard. Acesta era aproape pustiu.

Baccarat se opri şi reflectă. Se gândise atât de mult la planul ei de evadare încât nu-i trecuse prin minte ce va face în clipa în care va fi liberă.

Cu două zile în urmă, Baccarat plecase de acasă cu numai doi ludovici; era tot ce avea asupra ei şi nu ar fi fost de loc prudent să se ducă liniştită în strada Moncey. Sir Williams ar fi putut să prevadă eventualitatea unei evadări şi oamenii casei erau acum oamenii lui.

Baccarat voia să scape de baronet şi să-l salveze pe Fernand şi pentru asta era nevoită să se ascundă şi să facă în aşa fel încât să i se piardă urma.

Trecu o birjă; se urcă în ea şi porunci vizitiului:

— Strada Neuve-des-Mathurins 35, la domnul baron de O.

Baccarat se gândise la bărbatul care o iubea şi pe care ea nu-l iubea, aşa cum te gândeşti la un protector.

Trăsura se urni cu greu.

— Ştiu foarte bine, gândi ea, că este ultimul om din lume căruia ar trebui să mă adresez pentru a-l salva pe Fernand, dar este bun şi mă va ierta.

Trăsura străbătu în numai câteva minute distanţa care despărţea bariera Blanche de strada Neuve-des-Mathurins.

Baccarat dădu birjarului cinci franci şi sună. Valetul îi deschise şi se dădu speriat în lături văzând-o pe aceea căreia îi spunea doamnă, îmbrăcată ca o slujnică.

— Stăpânul tău este acasă? întrebă ea fără să ţină seama de uluiala servitorului.

— Domnul baron a ieşit acum câteva clipe.

— Ştii unde s-a dus?

— Nu cred că aş putea să vă spun.

— A plecat pe jos sau cu trăsura?

— Domnul baron a plecat cu trăsurica, însoţit de John.

— Foarte bine. Am să aştept.

Baccarat străbătu anticamera şi pătrunse în salon unde se culcă imediat pe o canapea. Erau aproape ceasurile zece.

Din moment ce domnul, de O… plecase, era evident că nu avea să se întoarcă înainte de miezul nopţii şi Baccarat se resemnă.

Baccarat se culcă pe sofa, îşi înfundă perna sub cap şi se înveli cu o pătură pe care i-o aduse valetul, refuzând să intre în dormitorul în care pătrunsese de atâtea ori. Când baronul de O… se înapoie, către ceasurile patru dimineaţa, el o găsi dormind. Fusese răpusă de oboseală.

Baronul primise cu două zile în urmă, aşa cum îi spusese sir Williams lui Baccarat, o scrisoare ca venind din partea ei, mai bine zis purtându-i semnătura, dar având scrisul imitat la perfecţie.

În această scrisoare, destul de afectuoasă, de altfel, tânăra femeie, cu ale cărei capricii baronul se obişnuise de multă vreme, îi aducea la cunoştinţa faptul că pleca într-o călătorie împreună cu mama ei şi îl vestea că avea să lipsească opt zile.

Baronul avea treizeci de ani; el aparţinea acelei generaţii care îşi petrece viaţa făcând sport şi avea tot atâtea amante pe câte fire de păr în cap.

Domnul de O… o iubea pe Baccarat aproape tot atât de mult pe cât iubeşti un cal; era în această dragoste şi puţină

obişnuinţă şi puţin orgoliu.

Văzând-o adormită pe canapea fu foarte mirat, o atinse eu degetul şi o trezi.

Baccarat se frecă la ochi, îşi aduse aminte de împrejurările prin care ajunsese acolo şi întinse baronului mâna zâmbindu-i fermecător.

Baccarat îl înşela pe baron; de fapt, nutrea pentru el o afecţiune plină de respect.

— De unde vii, Dumnezeule? întrebă baronul sărutând mâna care i se întindea.

Baccarat redevenise însă serioasă şi se gândea tot timpul că trebuie să se apere de sir Williams.

— Scumpul meu baron, întrebă ea, ai primit din partea mea o scrisoare, nu?

— Întocmai. Îmi aduceai la cunoştinţă plecarea ta.

— Încotro?

— Nu-mi aduc bine aminte… nu ştiu…

— Nici eu nu ştiu.

Baronul o privi cu luare aminte.

— Eşti nebună?

— Nebună? făcu ea tresărind. O! Te rog să nu mai pronunţi acest cuvânt în faţa mea, îmi ajunge.

— Şi totuşi… murmură baronul din ce în ce mai uimit de cuvintele ei şi privind atent rochia amantei sale.

— Arată-mi scrisoarea pe care ţi-am trimis-o… Caut-o…

Şi baronul îi arătă cu degetul o cupă imensă din porţelan chinezesc aflată pe un gheridon şi înlăuntrul căreia se aflau scrisori citite.

Baccarat o regăsi şi pe a ei, mai bine zis pe aceea a lui sir Williams şi o examină cu mare atenţie.

— Ai putea să juri, într-adevăr, că eu am scris toate astea.

— Cum, spuse baronul, nu ai scris tu?

— Se înţelege că nu!

— Atunci cine a scris?

— O! Cred că ştiu, dar toată povestea asta e prea lungă pentru a putea fi povestită acum. Mulţumeşte-te să afli că nu ţi-am scris eu şi că nu am fost plecată în nici o călătorie.

Baronul deschise ochii mari.

— Asta-i bună, draga mea prietenă! exclamă el. Cu toate acestea, vii de undeva, nu? Vii poate de acasă?

— Nu, vin de la Montmartre.

— În această rochie?

— Este rochia lui Fanny pe care am lăsat-o în locul meu.

— Unde anume ai lăsat-o?

— În casa de nebuni în care am fost închisă.

Baronul se dădu în lături speriat.

— Ai fost închisă, strigă el, închisă ca nebună?

— Da; cred că nu am aerul…

— Scumpă prietenă nu am spus nici un moment una ca asta, dar s-ar putea să ajung s-o cred dacă nu-mi explici…

— Ei bine, spuse Baccarat, toată lumea crede că eşti singurul om capabil să mă scoată din fire.

— Cum? exclamă baronul, ai fost scoasă din fire?

— Aproape. Vreau să spun că s-a găsit o mână destul de puternică, pentru a intra în casa mea, pentru a-mi corupe servitorii şi pentru a mă închide într-o casă de nebuni în timp ce stăteai liniştit în patul tău sau la o masă de joc.

Baronul scoase un strigăt de uimire.

— Asta e prea de tot!

— Fără să fie însă tot! În clipa aceasta există o altă Baccarat! Acasă la mine, în locuinţa mea, există în acest moment o femeie care trăieşte cu numele meu.

De data aceasta domnul de O… o privi cu mai multă atenţie pe Baccarat şi se întrebă dacă nu era, într-adevăr, scrântită.

— Ascultă-mă, spuse Baccarat, tot ceea ce mi s-a întâmplat a fost din vina mea, nu am venit să mă plâng, am venit doar să-ţi cer un serviciu.

— Scumpa mea, spuse domnul de O…, tot ceea ce îmi spui pare foarte ciudat şi mă face să mă îndoiesc de faptul

că ai fi în toate minţile.

— Fie. Dar cum nu vreau să-ţi istorisesc acum o intrigă întreagă, cum nu vreau să-ţi prilejuiesc un duel şi nici să te oblig să faci un scandal monstru atâta vreme cât socot că este nevoie de o prudenţă extremă, nu-ţi voi povesti nimic pentru moment.

— Atunci…?

— În primul rând, dragul meu, este necesar să ştii că nici tu şi nici Laurent, valetul tău, nu m-aţi văzut.

— Şi de ce?

— Pentru că sunt urmărită şi pentru că oamenii care mă urmăresc vor veni după mine drept aici.

— Dar care este nelegiuirea pe care ai făptuit-o!

— Niciuna. Cu excepţia unei slăbiciuni… a unui capriciu… dar care nu priveşte poliţia. Nu poliţia este aceea care mă caută.

— Pe legea mea, spuse baronul, îmi pierd şi eu minţile. Ar fi fost mai bine să rămâi acolo, eşti nebună de legat.

— Fie şi aşa. Dar făgăduieşte-mi că n-o să te amesteci atâta timp cât n-am să te rog cu. Eşti prea încăpăţânat, ai sparge toate geamurile mult prea devreme.

— Atunci ce vrei?

— În primul rând, dragul meu prieten, vreau să-mi împrumuţi cincizeci de ludovici. Am plecat de acasă acum două zile cu numai câţiva franci.

Şi Baccarat îi arătă baronului portofelul.

— Ai o sută, scumpa mea, nu cincizeci. Altceva?

— Altceva? spuse Baccarat. Da, o să-mi dai câteva cuvinte adresate prefectului poliţiei, am treabă cu el… şi câteva cuvinte adresate judecătorului de instrucţie, am nevoie de el.

— Asta-i bună, exclamă domnul de O…, nu cumva ţi-au închis amantul?

— Ba da, răspunse ea cu sânge rece.

— A! spuse baronul, mi-am închipuit cu… Femeile se compromit întotdeauna pentru tinerii ăştia fără nici un

căpătâi care se lăfăie în patul din care lipsim noi!

El adăugă apoi cu un zâmbet indulgent.

— Ţi-am lăsat întreaga libertate şi tu ai făcut la fel. Nu aş avea, deci, nimic de spus. Vei fi de acord, însă, că felul tău de viaţă este cel puţin… romantic.

— De acord, răspunse Baccarat; există însă un mister pe care nu ţi-l pot dezvălui. Mulţumeşte-te să mă ajuţi şi să-mi fii prieten.

— Cum doreşti. Îmi ceri, aşadar, o scrisoare pentru prefectul poliţiei?

— Da, şi încă una pentru domnul A…, judecătorul de instrucţie pe care trebuie să-l cunoşti.

— Sigur că-l cunosc; A… mi-a fost coleg de studii.

— Foarte bine; scrie-le, în cazul acesta, că te bizui pe amiciţia lor într-o împrejurare destul de gravă; roagă-l pe prefect să mă asculte, căci îi voi povesti lucruri foarte importante şi cere-i judecătorului de instrucţie să-mi îngăduie să ajung până la un tânăr care trebuie să fie închis de două zile sub învinuirea de hoţie, este vorba de domnul Fernand Rocher.

Baronul, obişnuit să-i satisfacă toate capriciile şi înţelegând că nu vrea să i se pună întrebări, luă loc în faţa mesei de scris şi redactă cele două scrisori.

— Şi acum, îi spuse Baccarat, cere să mi se facă patul şi lasă-mă să dorm până la ziuă. După ce mă vei trezi, vei porunci să mi se pregătească trăsurica.

Zece minute mai târziu, Baccarat se culca din nou şi adormea.

Patru ceasuri după aceea baronul o trezea din somn. Era ora opt.

Baccarat, care pe vremea când baronul era îndrăgostit de ea venea destul de des pe acolo, avea în casa acestuia o întreagă garderobă cu ajutorul căreia putea face faţă oricărei situaţii neprevăzute. Ea se îmbrăcă deci elegant şi-şi învălui trupul într-un frumos şal.

— Şi acum, îi spuse ea baronului, cred că nu ştiu la ce oră mă voi întoarce; nici măcar nu ştiu sigur dacă mă voi întoarce; pentru orice eventualitate, însă, te rog să nu ieşi astăzi din casă.

— Cum doreşti, răspunse baronul.

Baccarat îşi făcuse socoteala că din clipa în care evadarea ei avea să fie descoperită şi până în momentul în care sir Williams urma să fie înştiinţat, avea posibilitatea să-şi facă declaraţia în faţa prefectului de poliţie.

Muie un biscuit într-un pahar de malaga, îi întinse baronului mâna spunându-i „la revedere” şi se urcă în trăsură.

La ora opt şi jumătate, cu scrisoarea de recomandare în mână, Baccarat cerea să fie primită de către prefect.

CAPITOLUL XL.

Numele baronului de O… avea un credit destul de mare pentru a-i deschide lui Baccarat toate uşile.

Tânără femeie pătrunse deci până la marele magistrat care are sarcina de a veghea la securitatea parizienilor. În ciuda orei matinale, prefectul poliţiei, citind cartea de vizită trimisă de Baccarat, se îmbrăcă în grabă şi porunci să fie condusă în biroul său.

Poliţia din Paris se ocupase mult de ea în ultimele două zile şi numai prietenia prefectului pentru baronul de O… izbutise să împiedice emiterea unui mandat de arestare împotriva ei, atât de mult era implicată în afacerea Fernand Rocher.

Aflând că Baccarat este aceea care doreşte să-l vadă, prefectul scoase un suspin de uşurare şi îşi spuse:

— Dacă ar fi fost vinovată, n-ar fi îndrăznit să vină aici.

Şi trecu în biroul în care-l aştepta prietena baronului de O…

— Doamnă, îi spuse, parchetul îmi cere să vă arestez…

Baccarat tresări.

— Văd însă, ţinând seama de vizita dumneavoastră, că nu voi fi nevoit să fac un gest atât de neplăcut şi sunt

convins că-mi veţi furniza toate explicaţiile necesare.

— Desigur, domnule, răspunse Baccarat, şi cred că aceste explicaţii vă vor fi suficiente.

— Eram convins că nu aveţi nici un amestec, atât de convins, încât nici nu am socotit necesar să-l anunţ pe baronul de O… De altfel, continuă magistratul zâmbind, sunt lucruri pe care poliţia trebuie să le vadă fără să ştie de ele şi vă daţi seama că mi-ar fi venit destul de greu să explic prietenului meu… că domnul Fernand Rocher… mă înţelegeţi, nu?

— Da, domnule, răspunse Baccarat roşind uşor.

— Şi cu toate acestea, doamnă, dacă nu aţi fi venit astăzi, aş fi fost obligat să…

— Domnule prefect, spuse calmă Baccarat, vă rog să mă priviţi în faţă şi să vă uitaţi în ochii mei, aşa cum vă uitaţi în ochii unui criminal. Arăt eu a hoaţă?

— Flotant, nu, dar sunt încredinţat că nu ştiţi pe cine aţi adăpostit în casa dumneavoastră.

— Ştiu foarte bine, domnule prefect, respinse calmă Baccarat, ba mai mult decât atât, vă pot spune că tânărul la care vă referiţi este tot atât de nevinovat ca şi mine.

— Imposibil!

— Acesta este adevărul domnule.

— Există dovezi!

— Ştiu. Dar părerea mea rămâne aceeaşi.

— Dovezi autentice, zdrobitoare, dovezi materiale.

— Ştiu. Dar dacă vă veţi da osteneala de a mă asculta, poate că această afacere vi se va înfăţişa într-o cu totul altă lumină.

— Foarte bine, spuse magistratul, vă ascult.

Baccarat povesti atunci, punct cu punct, dar foarte succint, toate întâmplările pe care le trăise în ultimele opt zile, vorbi despre pasiunea ei pentru Fernand, despre vizita pe care i-o făcuse sir Williams, despre infamia pe care o săvârşise cu sora ei, Cerise, despre scrisoarea pe care i-o

dictase baronetul, scrisoare adresată lui Fernand Rocher şi predată domnului de Beaupréau.

— În sfârşit, spuse ea încheindu-şi expunerea, eu sunt profund încredinţată că toate acestea sunt manevrate de către sir Williams.

— Doamnă, spuse prefectul după câteva clipe de gândire, vă daţi seama de gravitatea spuselor dumneavoastră? Vă daţi seama de faptul că, admiţând că spuneţi adevărul şi că nu vă înşelaţi, un şef de birou de minister şi o personalitate sus-pusă ar fi compromişi?

— Ştiu foarte bine că nu vă spun decât adevărul, domnule prefect, spuse Baccarat. Şi acum, întrebă ea, ar fi cu putinţă să-l văd pe Fernand Rocher?

— Cu autorizaţia parchetului, da. Instrucţia cazului său s-a încheiat.

— Se va reveni, murmură Baccarat şi o făcu atât de convinsă încât izbuti să-l impresioneze şi pe prefect.

Magistratul scrise câteva rânduri pe care le puse în acelaşi plic cu scrisoarea baronului de O… către judecătorul de instrucţie şi-i spuse lui Baccarat:

— Aşteptaţi câteva minute, veţi fi însoţită.

Uşierul se întoarse după câteva minute cu permisul şi prefectul îi spuse:

— O veţi conduce pe doamna.

Apoi, adresându-se lui Baccarat:

— Vă aştept din nou aici, doamnă; trebuie să mă mai gândesc cu privire la situaţia dumneavoastră.

Baccarat era însă prea emoţionată la gândul că avea să-l vadă pe Fernand ca să aibă timp să se îngrijoreze pentru soarta ei.

Îl urmă deci pe uşier prin labirintul acela de săli şi de coridoare ale Prefecturii poliţiei.

În clipa în care Baccarat pătrunse în încăperea ocupată de Fernand, acesta tocmai fusese părăsit, cu câteva minute în urmă, de către Léon Rolland şi de către domnul Armand de Kergaz care-i dăduseră speranţe de eliberare şi de

reabilitare. De când se afla în închisoare, tânărul căzuse într-o stare de toropeală care-l făcuse insensibil la zgomotele exterioare.

Baccarat intră, deci, în celulă fără ca el să ridice măcar privirile şi avu răgazul să-l privească în linişte timp de câteva secunde.

Era aşezat pe marginea patului, cu coatele sprijinite de genunchi şi cu capul în palme. Părul îi era răvăşit, privirea îi era rătăcită, era evident că suferă cumplit şi toate acestea o impresionară până la lacrimi. Şi în clipa în care temnicerul se retrăgea închizând uşa în urma lui, Baccarat se apropie de Fernand şi îl cuprinse în braţele sale.

Simţind-o, tânărul tresări, ieşi din toropeala lui obişnuită, ridică privirile, o recunoscu pe Baccarat şi scoase un strigăt. Era un strigăt de bucurie, era strigătul care scapă unui prizonier în clipa în care vede chipul unui prieten.

În clipa imediat următoare însă, el fu cuprins de un alt sentiment, unul de ură: Fernand văzu în această femeie fiinţa care l-a distrus, care l-a dezonorat şi în a cărei casă fusese arestat.

El o respinse şi-i spuse cu amărăciune:

— Mă urmăriţi şi aici?

Femeia înţelese simţămintele pe care i le inspira; era însă tare şi prevăzuse această reacţie. Pentru Fernand, care nu cunoştea intriga a cărei victimă ajunsese, Baccarat făcea parte dintre duşmanii lui.

— Domnule, îi spuse ea emoţionată, aveţi poate tot dreptul să mă dispreţuiţi; dar veţi asculta tot ceea ce vă voi spune căci eu vă ofer mijlocul prin care vă veţi putea dovedi nevinovăţia.

— A! strigă Fernand, recunoaşteţi, aşadar, că sunt nevinovat?

— Mai mult decât atât, domnule, cunosc numele celor vinovaţi.

— Vorbiţi, poate, de dumneavoastră… spuse el cu răutate.

Baccarat îşi înăbuşi cu greu plânsul.

— Dumnezeule, murmură ea, mă crede complice!

Era atâta durere şi atâta sinceritate în cuvintele ei, încât Fernand tresări şi îi spuse blând:

— Nu sunteţi dumneavoastră aceea care m-a distrus?

— Nu distrugi niciodată un om pe care-l iubeşti.

Baccarat îngenunche în faţa lui cu ochii plini de lacrimi.

— Da… spuse Fernand, este adevărat… spuneţi că mă iubiţi… Dar vă rog să-mi explicaţi… Vorbiţi…

— Iartă-mă, îi spuse ea, iartă-mă când îţi spun că te iubesc, ştiu că nu sunt demnă de dumneata, nu sunt decât o femeie rătăcită, ştiu; dar ca să poţi înţelege purtarea mea, trebuie să-ţi spun că te iubesc.

Fernand o privea; o găsea atât de frumoasă, încât fără să vrea îşi aduse aminte de acele ameţitoare ceasuri pe care le petrecuse în tovărăşia ei în casa din strada Moncey, uitând de Hermine.

Baccarat continuă:

— Prima oară când te-am văzut, domnule Fernand, eram la fereastra sorei mele; dumneata te aflai la fereastra dumitale… Nu mi-ai vorbit, nu m-ai privit, poate că nici nu m-ai văzut, dar asta nu m-a împiedicat să mă îndrăgostesc de dumneata… Şi când o femeie ca mine se îndrăgosteşte… să ştii că e aproape nebună…!

— Sărmana… murmură Fernand.

— Nu mă compătimi, nu merit compătimirea dumitale; merit să fiu dispreţuită.

— Dacă aşa stau lucrurile, eu vă iert, doamnă.

— Ascultă-mă, ascultă-mă. Într-o zi, sora mea mi-a spus că urmează să te căsătoreşti.

Fernand tresări.

— Dumneata… ezită el, dumneata eşti aceea care…

— Nu. Vreau să spun că nu numai eu. Şi el.

— Care el?

— Un mizerabil… un monstru… sir Williams.

— Nu-l cunosc, spuse, tânărul uimit la auzul acestui nume.

— Aşteaptă, ai să înţelegi îndată, continuă Baccarat surescitată. În ziua în care am aflat despre căsătoria dumitale eram la sora mea… Ştii foarte bine că ne-am salutat; după aceea ai plecat de acasă. Eu eram cu trăsura şi te-am urmărit.

Fernand făcu un gest de surprindere.

— Te-am urmărit până în strada Saint-Louis şi acolo am aflat că tânăra pe care trebuia s-o iei de soţie se numea Hermine şi că pe tatăl său îl chema Beaupréau… M-am întors acasă chinuită de tot felul de gânduri, dar nu mi-a trecut nici o clipă prin minte să te împiedic să te căsătoreşti. Nu am dormit nici o clipă în noaptea aceea, m-am frământat şi n-am făcut decât să te strig pe nume. A doua zi de dimineaţă am primit o vizită. Era un diavol pe care-l cheamă sir Williams.

— Dar eu nu am auzit niciodată vorbindu-se de el.

— Aşteaptă; omul acesta mi-a spus: „Îl iubeşti pe Fernand; eu o iubesc pe domnişoara de Beaupréau”.

La auzul acestor cuvinte Fernand păli.

— Şi imediat după vizita lui sir Williams, am primit o altă vizită: pe aceea a domnului de Beaupréau.

— El! exclamă Fernand al cărui glas tremura de emoţie.

— Domnul de Beaupréau o iubea pe sora mea, continuă Baccarat roşind de ruşine; şi atunci, nu mai ştiu bine pe ce limbă mi-a vorbit sir Williams, nu mai ştiu bine cum au izbutit vorbele lui veninoase să-mi sucească minţile; ştiu însă că un ceas mai târziu îmi vândusem sora, pe Cerise. O vândusem omului cu a cărui fiică urma să te căsătoreşti, dar cu condiţia ca el să-ţi respingă cererea.

Baccarat se opri şi începu să plângă.

Fernand îi luă mână.

— Te iert, îi spuse el.

— A! exclamă fata, nu mă ierta încă, nu ţi-am spus totul. Sir Williams mi-a dictat o scrisoare! Dumitale îţi era adresată această scrisoare şi în cuprinsul ei te tutuiam ca şi cum ai fi fost amantul meu de multă vreme şi îmi băteam joc de femeia care avea să-ţi fie soţie, amintindu-ţi că îmi făgăduiseşi să nu mă părăseşti chiar dacă te-ai fi căsătorit…

— Ai scris aşa ceva? întrebă Fernand care începuse să înţeleagă lucrurile.

— Da, şi am predat această scrisoare domnului de Beaupréau iar domnul de Beaupréau a lăsat-o să-i scape din mână în casă, în seara în care ai luat masa la ei; această scrisoare a fost descoperită după plecarea dumitale, domnişoara Hermine a citit-o şi…

Fernand înţelese dintr-odată cauza acelei scrisori de despărţire pe care o primise de la Hermine.

Ceea ce continua însă să rămână o taină, atât pentru el cât şi pentru Baccarat, era furtul celor treizeci de mii de franci şi portofelul găsit în buzunarul paltonului său.

Desigur, toate acestea erau opera lui sir Williams, a lui sir Williams în complicitate cu domnul de Beaupréau şi cu toate că Baccarat nu avea dovada acestei complicităţi, era convinsă că aşa stau lucrurile.

— Te voi salva, îi spuse ea lui Fernand, îi voi nimici pe aceşti doi mizerabili.

— A! spuse el, unul este tatăl Herminei.

Baccarat plecă fruntea.

— Este adevărat, şopti ea, pe Hermine o iubeşti! Nu are însă nici o importanţă, eu tot te voi salva. Îmi voi răscumpăra vina… Şi dacă vei fi fericit… ei bine, atunci voi suferi şi eu mai puţin…

Fernand îşi aduse aminte de vizita contelui de Kergaz şi de cuvintele lui: „Ar trebui să stăm de vorbă cu această Baccarat”.

— Ascultaţi-mă, îi spuse el, cunosc un om care mi-a făgăduit şi el să mă scape şi care vrea să vă vorbească… A

fost aici împreună cu Léon Rolland, logodnicul Cerisei. Au plecat puţin înainte să veniţi.

— Cum se numeşte?

— Contele de Kergaz.

— Unde aş putea să-l văd?

— Locuieşte în strada Culture-Sainte-Catherine.

Baccarat prinse în palmele sale capul tânărului şi-l sărută cu înflăcărare.

— Chiar dacă ar fi să recunosc faptul că eu am furat şi tot îţi voi dovedi nevinovăţia. Şi acum, sir Williams, între noi doi!

După aceste cuvinte Baccarat ieşi cu fruntea sus, cu inima palpitând de o nobilă emoţie; dragostea o purifica în faţa propriilor săi ochi.

Veştile furnizate de Baccarat aduceau, laolaltă cu declaraţiile lui Fernand, o lumină nouă în această afacere încurcată. Aceasta era, cel puţin, părerea prefectului de poliţie în clipa în care Baccarat intră din nou în biroul lui. Un magistrat care ştie să vadă, care a avut a face cu mari criminali nu se înşeală cu-una-cu-două şi stăpâneşte marea taină a fizionomiilor. Prefectul n-a avut nevoie s-o examineze mult timp pe Baccarat pentru a se convinge că e nevinovată şi cu toate că el nu-l văzuse şi nu-l interogase personal pe acuzat nu era departe de ideea că, în ciuda probelor zdrobitoare, nici acesta nu era vinovat.

De aceea, văzând-o pe Baccarat, el se mulţumi să-i spună:

— Toate acestea, doamnă, sunt foarte încurcate şi aş vrea să cred şi eu, o dată cu dumneavoastră, în nevinovăţia protejatului dumneavoastră şi chiar în nevinovăţia dumneavoastră; admit chiar că este victima unei oribile intrigi ale cărei fire ne scapă… Cu toate acestea, în faţa legii el este vinovat şi nici nu poate fi vorbă să fie eliberat. Ar fi, poate, de datoria mea, să vă arestez şi pe dumneavoastră…

— Foarte bine, spuse Baccarat, daţi-mi voie să-l vizitez pe contele de Kergaz, pentru că Fernand are încredere în el şi vreau să-i spun şi lui tot ceea ce ştiu şi voi fi, după aceea, prizoniera dumneavoastră.

— Nu, răspunse prefectul, nu este nevoie. Nu vă cer decât să rămâneţi în Paris şi să nu vă mai ascundeţi. Când eşti nevinovat nu-ţi este teamă de lumina zilei!

Întrevederea cu prefectul luase sfârşit, iar Baccarat se duse în graba mare în strada Culture-Sainte-Catherine unde am văzut-o sosind în clipa în care domnul de Kergaz îi spunea lui Léon Rolland:

— Nu vom dobândi cheia acestei afaceri decât în clipa în care o vom întâlni pe Baccarat.

Şi tocmai în clipa aceea se ivea Baccarat. Văzând-o, Léon Rolland scoase un strigăt şi alergă spre ea:

— Cerise! Unde este Cerise? Ce-ai făcut cu Cerise?

Auzind numele sorei sale, de care uitase gândindu-se numai la Fernand, curtezana păli:

— Cum? Nu este acasă? întrebă ea tremurând.

— Nu. De trei zile.

— Au răpit-o, mizerabilii!

— Cine sunt? Despre ce mizerabili vorbiţi, doamnă? o întrebă Armand de Kergaz oferindu-i un scaun.

— Sir Williams şi Beaupréau, răspunse ea zdrobită.

Auzind numele lui sir Williams, Bastien şi Armand se priviră unul pe altul. Domnul de Kergaz murmură într-un târziu:

— Vezi bine, am ghicit. E vorba de Andréa!

Domnul de Kergaz se adresă apoi lui Baccarat!

— Vă rog să vă explicaţi, doamnă şi să ştiţi că vă suntem prieteni…

— Domnule conte, îi răspunse Baccarat, iubesc la nebunie un bărbat care a fost închis şi pe care vreau să-l salvez… Vă voi spune, deci, tot ceea ce ştiu.

Ea povesti atunci contelui de Kergaz tot ceea ce povestise puţin înainte prefectului de poliţie. După ce sfârşi,

Armand îi spuse lui Bastien.

— Totul devine limpede ca lumina zilei. Andréa – pentru că despre el este vorba, numai el este în stare de asemenea intrigi – Andréa ştie că domnişoara de Beaupréau este fiica lui Kermor. Între el şi şeful de birou s-a încheiat un târg; ei sunt implicaţi în acest furt dacă nu cumva l-au săvârşit împreună.

— Biata mea Cerise!… murmura Léon.

— Jeanne! gândea Armand în sufletul căruia se stârnise un adevărat uragan de furie.

Domnul de Kergaz semăna cu unul din acei vulcani a căror lavă plină de flăcări zace ascunsă sub stratul fin de zăpadă. Era deosebit de calm în aparenţă, dar fierbea de indignare.

— Şi acum, scumpul meu frate, între noi, şopti el, între noi doi! Ne aşteaptă o luptă pe viaţă şi pe moarte.

CAPITOLUL XLI.

Contele Armand de Kergaz izbutise, deci, să aducă lumină în această tenebroasă şi atât de încurcată afacere pe care sir Williams o montase destul de abil cu scopul de a pune mâna pe milioanele lăsate moştenire de către baronul Kermor de Kermarouet. La drept vorbind, însă, el nu avea decât proba morală a faptului că baronetul le răpise pe Jeanne şi pe Cerise, că izbutise să-l acuze de furt pe Fernand Rocher şi că o închisese pe Baccarat într-un sanatoriu de nebuni. Probele materiale îi lipseau.

De altfel, sir Williams lipsea şi el.

Era evident că domnul de Beaupréau fusese complicele său în tot acest timp. În faţa acestei situaţii, contele de Kergaz avea de ales între două soluţii posibile.

Să se adreseze autorităţilor, să ceară arestarea lui sir Williams şi a domnului de Beaupréau, compromiţând în felul acesta pe tatăl Herminei şi fără să poată aduce nici un alt martor, în afară de Baccarat, a cărei mărturie devenea suspectă din pricina iubirii ei pentru Fernand Rocher, sau să-l lase pe Fernand în închisoare şi să-l urmărească pas cu

pas pe sir Williams, să-i pândească fiecare gest, silindu-l să se trădeze singur.

Cu ajutorul oamenilor săi ar fi putut să încerce să le descopere singur pe Cerise şi pe Jeanne, fără să aducă la cunoştinţa autorităţilor dispariţia lui.

Pentru a-l putea înfrânge pe sir Williams şi pentru a-i putea dejuca planurile era foarte primejdios, poate chiar imprudent, ca acesta să fie atacat deschis, pe faţă; trebuia foarte multă şiretenie, foarte multă răbdare, trebuia purtat un război surd şi ascuns, asemănător războiului pe care-l duce poliţia în faţa hoţilor.

Sir Williams părăsise Parisul. Trebuia găsit.

Jeanne şi Cerise dispăruseră; trebuia să li se dea de urmă.

În sfârşit, înainte de a începe lupta cu baronetul, era necesar să se stabilească precis dacă doamna de Beaupréau şi fiica sa erau într-adevăr persoanele pe care executorul testamentar al baronului Kermor de Kermarouet le căuta.

Baccarat îşi aducea aminte de faptul că scrisese, la cererea lui sir Williams, biletul prin care o ruga pe Cerise să se ducă în strada Serpente, la numărul 19.

Era, desigur, un indiciu şi domnul de Kergaz hotărî ca imobilul să fie pus sub supraveghere.

Se duse către seară în strada Serpente, văzu casa, îi examină cu atenţie zidurile şi ferestrele, ca şi poarta bine ferecată.

Să se fi aflat Cerise în acest imobil?

Doi dintre agenţii contelui îşi petrecută noaptea prin împrejurimi. Nimeni nu intră în casă, nimeni nu ieşi. Vecinii, interogaţi cu multă abilitate, răspunseră că ultimul proprietar al casei, pe care-l chema Coquelet, lipsea, împreună cu soţia lui, de două zile.

Domnul de Kergaz află în acelaşi timp că domnul de Beaupréau părăsise şi el Parisul pentru a pleca în Bretania, alături de soţia şi de fiica lui.

Această plecare coincidea perfect cu plecarea lui sir Williams.

Era de presupus că baronetul pornise să o cucerească pe Hermine şi să-i ceară mâna.

Admiţând această ipoteză, se punea însă întrebarea: unde se află Jeanne?

Or, Armand era bărbat. Cu alte cuvinte, oricât de mare ar fi fost spiritul lui de abnegaţie, Fernand, Cerise şi Hermine rămâneau pe planul al doilea al preocupărilor sale. Ceea ce-l interesa în primul rând era Jeanne. Voia s-o regăsească sau să o răzbune în cazul în care avusese aceeaşi soartă cu Marthe.

Dacă baronetul părăsise Parisul, era foarte puţin probabil că le luase cu el, în acelaşi timp, pe Cerise şi pe Jeanne, fără să lase pe nimeni în locul lui. Era evident că nu putea face faţă singur şi că avea oameni care lucrau pentru el.

Armand îşi dădu seama, deci, că înainte de orice era necesar ca Baccarat să fie protejată şi îi ceru să rămână în casa lui, interzicându-i cu desăvârşire să o părăsească.

Léon Rolland primi ordinul de a nu mai veni în locuinţa contelui decât seara şi prin strada Lions-Saint-Paul, prin grădină şi nu prin poarta principală. Era nevoie ca duşmanul să nu-şi dea seama de nimic şi să-şi vadă mai departe de treabă în linişte…

În timp ce domnul de Kergaz pregătea această luptă, oamenii lui sir Williams intrau în stare de alarmă datorită evadării lui Baccarat.

Aşa cum prevăzuse şi ea, infirmiera nu-şi dăduse seama de nimic în aceeaşi seară. Ştiind-o pe Fanny plecată şi crezând că Baccarat doarme, se culcase şi ea.

A doua zi de dimineaţă însă, auzi gemete care păreau să vină din fundul apartamentului. Intrase în camera lui Baccarat, deschisese ferestrele, ridicase cuverturile şi descoperise pernele!

Gemetele se auzeau în continuare; infirmiera alergase atunci la uşa cabinetului de toaletă şi încercase s-o deschidă… Baccarat, după cum ştim, încuiase această uşă şi luase cheia cu ea.

Infirmiera strigă după ajutor, uşa fu spartă şi nefericita subretă fu descoperită legată şi pe jumătate sufocată.

În ciuda celor ce i se întâmplaseră, Fanny nu era omul care să trădeze secretul lui sir Williams şi să declare că Baccarat nu era nebună; ea povesti cum, într-un acces de nebunie, Baccarat încercase s-o strângă de gât şi declarase că-şi pierduse cunoştinţa.

După ce se stabili că Baccarat fugise folosind îmbrăcămintea lui Fanny aceasta declară că vrea să-l anunţe pe sir Williams; lucrul părea firesc şi Fanny fu lăsată să plece; ea se duse în grabă în strada Beaujon.

Baronetul sir Williams plecase în ajun şi Fanny îl găsi în locul lui pe Colar, deghizat în intendent.

Aflând despre evadarea lui Baccarat, locotenentul baronetului sări ca muşcat de şarpe.

— La naiba! strigă el, dacă Baccarat îl găseşte pe Léon ne-am aranjat! În mai puţin de trei zile suntem prinşi cu toţii iar eu mă întorc la ocnă! Léon trebuie lichidat!

Colar se gândi atunci să-i scrie lui sir Williams şi să-i ceară să se întoarcă. Ezită însă. Întoarcerea baronetului ar fi dus la o mare întârziere în realizarea căsătoriei şi, implicit, în realizarea planului de acaparare a milioanelor.

Colar renunţă deci la această soluţie extremă, dar se duse de îndată la atelierul domnului Gros, ebenistul din strada Chapon unde, după cum ştim, lucra din când în când tocmai pentru a se împrieteni cu Léon Rolland. Negăsindu-l aici, Colar începu să dea târcoale străzii Bourbon-Villeneuve, gândindu-se că-l va întâlni până în cele din urmă.

Într-adevăr, către ceasurile patru sau cinci după amiază, ieşind de la mama lui, Léon se pomeni nas în nas cu Colar.

Se duse către el şi-i întinse mâna.

— Bună ziua, prietene, îi spuse el trist, cum o mai duci?

— Prost, răspunse Colar, mi-e inima grea.

— Ţie?

— Da, pentru că sunt un om de suflet şi necazurile prietenilor mei sunt şi necazurile mele.

Léon Rolland tresări şi-l privi atent pe Colar.

— Da, îi spuse acesta, ştiu totul.

— Ştii totul? Ştii…

— Că mititica a plecat. Da, ştiu.

— A plecat? Nu, nici vorbă. Mi-a fost răpită!

— Să fim serioşi! spuse Colar, crezi tu că se răpesc în plin Paris fete de optsprezece ani?

— Ascultă, Colar, făcu Léon cu severitate, Cerise e fată cinstită.

— N-am spus nici eu contrariul dar…

— La naiba! exclamă Léon, îndrăzneşti să spui că…

— Nu, nu, spuse Colar cu tristeţe. Vreau să spun că…

— Ce naiba vrei să spui? Uiţi că Cerise e logodnica mea? Că va fi soţia mea?

— Chiar dacă ţi-a fost răpită?

— Fii pe pace, mă voi răzbuna! Sau, mai bine zis, mă va răzbuna domnul conte.

Colar tresări.

— Despre cine vorbeşti? întrebă el.

— Despre contele de Kergaz, protectorul meu.

— Nu-l cunosc… răspunse rece Colar.

În realitate era foarte emoţionat.

— Acum, îi spuse Léon, ştim foarte bine cine a dat lovitura.

— Aţi aflat?

— Desigur. Este un aşa-zis englez, numit sir Williams.

Colar făcu eforturi supraomeneşti pentru a-şi păstra calmul; auzindu-l pe Léon, îşi spuse:

— Au pus mâna pe noi şi s-au dus dracului milioanele!

Colar nu era însă omul care se pierde cu-una-cu-două; în câteva secunde era din nou stăpân pe el şi nu-l preocupa

decât un singur gând, să scape de Léon.

— Unul mai puţin, îşi zise el.

— Ascultă, Léon, reluă el, tocmai am fost pe la domnul Gros.

— Ţi-ai reluat lucrul?

— Nu. Aveam de gând să vorbesc cu tine. Despre mititica ta.

— Să-mi vorbeşti tu despre ea?

— Da, dar fiind vorba despre o poveste ceva mai lunga, hai să intrăm undeva.

Intrară într-o cafenea din colţul străzii Lune, se aşezară la o masă retrasă şi comandară câte un pahar de vin.

— Ascultă-mă, îi spuse Colar, îţi sunt prieten şi nu vreau să faci prostii.

— Eu?

— Las’ că mă pricep!

— Ascultă, Colar, strigă lucrătorul, dacă ştii ceva despre Cerise te rog să-mi spui.

— Nu ştiu nimic, răspunse Colar; numai că am văzut-o.

— Tu! Ai văzut-o tu? Pe Cerise?

— Da, băiete.

— Unde? Când?

— Am văzut-o ieri, la Bougival.

— La Bougival? Ieri? Cu cine era? Cum se face că ai văzut-o?

— Era într-o trăsură închisă, o trăsură cu doi cai…

— Dar cu cine? Cu cine era? strigă Léon cu tâmplele umezite de transpiraţie.

Colar părea că ezită.

— Vorbeşte o dată! strigă Léon, vorbeşte!

— Era cu un tânăr, un tânăr negricios şi îmbrăcat ca un prinţ…

— Este cu neputinţă! strigă nefericitul lucrător… Sau, dacă este adevărat, înseamnă că se zbătea, că striga după ajutor, nu-i aşa?

— Dragul meu, îi spuse Colar compătimitor, se vede că nu cunoşti femeile… Era, dimpotrivă, cât se poate de liniştită iar tânărul îi vorbea într-una şi ea zâmbea…

— Colar! urlă Léon, ascultă-mă bine, Colar! Ori te-ai înşelat, ori minţi, dar tu n-ai văzut-o pe Cerise!

— Asta-i bună! Am recunoscut-o foarte bine.

— Şi încotro mergea trăsura?

— Urca vâlceaua…

— Şi?

— La naiba! Doar nu m-am ţinut după ea!

— Ascultă, Colar, îi spuse Léon strângându-i mâna cu putere, tu ai să vii cu mine, da?

— Unde vrei să te duci?

— La Bougival; vreau s-o găsesc pe Cerise.

— Dar… este seară, spuse Colar, şi s-a făcut târziu.

— Vom rămâne acolo peste noapte, răspunse Léon.

Colar părea să reflecteze.

— La urma urmelor, să mergem, mi-a venit o idee; dar peste un ceas, mai am un drum de făcut.

Colar trebuia să pregătească bine cursa în care avea să-l atragă pe Léon Rolland.

Adăugă apoi, ca după o matură chibzuinţă:

— Te întorci peste un ceas sau mă aştepţi?

— Te aştept, răspunse Léon.

Chipul său era palid. Lui Léon nu-i trecu nici o clipă prin minte să se ducă la domnul de Kergaz şi să-l pună la curent cu cele aflate de la Colar; ar fi fost însă firesc să procedeze aşa, era de datoria lui s-o fi făcut. Léon nu se gândea însă decât la Cerise, într-atât era de emoţionat.

Colar plecă. Ceasul în care acesta lipsi i se păru lui Léon ucigător; îi trecu prin minte să-i aducă la cunoştinţă lui Armand cele petrecute şi-i scrise un bilet: „Domnule conte, Un lucrător din acelaşi atelier cu mine a văzut-o pe Cerise la Bougival; plec împreună cu el într-acolo”.

Ieşi în prag să caute un comisionar. În aceeaşi clipă trecu prin faţa lui un om care umbla fredonând o melodie.

— Ghinion! strigă Léon, recunoscându-şi prietenul.

— El însuşi, răspunse lucrătorul. Te învârteşti pe-aici?

Ghinion era la curent cu nenorocirea prietenului său; ştia, de asemenea, că el se bucură de sprijinul contelui de Kergaz.

— A fost văzută Cerise, îi spuse Léon.

— Ce înseamnă că a fost văzută? Unde?

— La Bougival, prietene.

— De către cine?

— De către Colar.

Numele lui Colar produse o impresie cât se poate de proastă asupra lui Ghinion.

— Păzeşte-te! Acest Colar are aerul unei canalii.

— Greşeşti, este un băiat foarte bun.

— Se poate, dar eu îmi menţin părerea. Nu are privirea sinceră.

— Mie îmi este tot una, răspunse Léon, voi pleca la Bougival împreună cu el. O vom căuta împreună.

— Când pleci?

— Îl aştept, trebuie să vină; dar pentru că eşti aici spune-mi, n-ai vrea să-i duci contelui o scrisoare, în strada Culture?

— Cu multă plăcere.

— Tocmai asta îi scriu, că plecăm s-o căutăm pe Cerise.

Ghinion se încruntă.

— Vrei să-ţi dau un sfat?

— Vorbeşte, spuse Léon.

— Nu te duce cu acest Colar.

— Dar tu nu înţelegi că el a văzut-o pe Cerise?

— Se poate. Cu toate acestea…

— Vorbeşti prostii. Colar este un lucrător cinstit şi îmi este prieten.

— Şi asta se poate, mormăi Ghinion, dar eu rămân la părerile mele.

Ghinion îi strânse mâna lui Léon.

— Să ştii, îi spuse el, că şi eu sunt prietenul tău.

— Ştiu foarte bine, spuse Léon.

— Şi dacă-ţi cer să faci ceva pentru mine, ai să faci?

— Desigur. Despre ce este vorba?

— Ţi-ai dat întâlnire aici cu Colar?

— Da, peste un ceas. Avea puţină treabă.

— I-ai spus că ai de gând să-i scrii domnului conte?

— Nu.

— Foarte bine, promite-mi că nici n-ai să-i spui, sfârşi Ghinion punând scrisoarea în buzunar.

— Fie, consimţi Léon, n-am să-i spun nimic. Dar nu înţeleg de ce?

— Am eu, aşa, o idee, că asta o să-ţi poarte noroc!

Îi strânse mâna şi o porni spre strada Culture-Sainte-Catherine, la domnul de Kergaz. Armand se pregătea de plecare.

Ghinion îi dădu scrisoarea lui Léon Rolland; o parcurse în grabă şi păru destul de mirat.

— Cine este acest Colar? întrebă el.

— Léon crede că este vorba de un om cumsecade, dar eu îl socot o mare canalie.

— Aha! gândi domnul de Kergaz, care devenise bănuitor: să fie vorba de o cursă?

Ceru să i se aducă o birjă, acesta fiind mijlocul de locomoţie pe care-l folosea de fiecare dată când voia să-şi păstreze incognito-ul, îl luă pe Ghinion cu el şi-i spuse:

— Să mergem în strada Lune; vreau să-l cunosc eu însumi pe acest individ.

Ghinion alergase pentru a ajunge cât mai repede la domnul de Kergaz, de la el plecaseră de îndată şi cu toate acestea sosiră prea târziu.

Léon şi Colar părăsiseră cafeneaua.

Despărţindu-se de ebenist, Colar alergase în strada Saint-Denis, la colţul cu strada Guérin-Boisseau, una din cele mai mocirloase din tot Parisul şi fluierase în chip ciudat.

La etajul al patrulea al unei clădiri se deschise o fereastră, se auziră cuvintele „Sosim” şi fereastra se închise la loc.

Într-adevăr, câteva clipe mai târziu, un bărbat coborî în stradă şi-l salută pe Colar aşa cum îşi salută un ostaş căpitanul.

Nu era altul, acest bărbat, decât saltimbancul Nicolo, îmbrăcat de parcă s-ar fi aflat la circ, cu haine colorate şi cu o pălărie cu pene pe cap.

— Ascultă, îi spuse Colar, astăzi n-o să-ţi pierzi timpul de pomană. Fă bine şi scoate ţoalele astea de pe tine şi îmbracă-te ca oamenii.

— Avem de lucru?

— Da, astă seară.

— Am priceput. E vorba de ăla din restaurantul de la Belleville care se lăfăia cu trei muieri la masă, nu?

— El!

— Şi… cum facem? întrebă Nicolo.

— Sunt de părere să-l înecăm, spuse Colar. Este o moarte destul de bună şi are avantajul că nu face zgomot. Şi cum bietul băiat e disperat, toată lumea o să creadă că s-a sinucis.

— Afacerea mi se pare serioasă, spuse Nicolo, dacă domnul căpitan plăteşte bine.

— Douăzeci şi cinci de ludovici, spuse Colar.

— O să mai daţi dumneavoastră ceva pe deasupra, spuse Nicolo zâmbind slugarnic şi eu o să am grijă să-l sugrum înainte de a-l îneca!

Colar ridică din umeri:

— Puţin îmi pasă!

Nicolo se întoarse în odaia sa şi coborî după câteva minute complet schimbat; în locul saltimbancului se ivise un ţăran din împrejurimile Parisului: o bluză albastră destul de lungă, saboţi, o caschetă rotundă fără cozoroc şi o haină groasă din stofă roşie.

Colar îl luă de braţ pe Nicolo şi străbătură împreună strada Saint-Denis, vorbind în şoaptă; puţin înainte de a ajunge în strada Lune ei se despărţiră.

Nicolo ajunse la bulevard; Colar se întâlni cu Léon, care-l aştepta în cafenea.

În clipa în care se ivi Colar se auzi bătând de şase.

— Să mergem, spuse acesta, trebuie să ne grăbim. Peste un ceas o să fie întuneric beznă.

Şi Colar îl luă cu el pe Léon Rolland, omul a cărui moarte era hotărâtă.

CAPITOLUL XLII.

Léon Rolland păşea alături de Colar fără să bănuiască nimic şi cufundat în gândurile sale.

Aşadar, s-ar fi putut întâmpla s-o vadă pe Cerise.

Dar cum şi cine ştie în ce împrejurări?

Colar îl urcă pe Léon într-o trăsură care staţiona pe Bulevard în dreptul străzii Mazagran, trăsură trasă de doi cai mult mai puternici decât caii care se văd în mod obişnuit; desigur, Cerise ar fi recunoscut de îndată, această trăsură, pentru simplul motiv că era una şi aceeaşi cu trăsura în care fusese transportată din strada Serpente la Bougival.

— Dacă ne duci la Bougival într-o oră şi jumătate, fi strigă Colar birjarului, o să te plătim bine.

Colar închisese uşa şi birja o pornise în goană.

Într-un târziu, Léon făcu următoarea remarcă:

— S-a înnoptat… Cum o să facem?

— E drept, răspunse Colar, că noaptea se vede mult mai greu decât ziua; mintea, în schimb, lucrează mult mai bine. Uite, am o idee…

— S-o auzim! spuse Léon.

— Pe drumul care duce de la Bougival la Port-Marly, de partea cealaltă a morii, există o cârciumă; aici se întâlnesc de obicei servitorii din castelele vecine cu ţăranii de prin împrejurimi; poate că tragem cu urechea la cele ce se spun, poate că ne băgăm şi noi în vorbă…

— Bine, foarte bine, spuse Léon; mai e mult până acolo?

— Nu tocmai, am trecut de Rueil! mai avem zece sau cinsprezece minute…

După câtva timp, când trăsura se afla destul de aproape de cunoscuta moară de la Marly, Colar strigă vizitiului să oprească.

— Nu se merge cu trăsura la cârciumă, îi spuse el lui Léon.

Coborâră. Léon îl luă de braţ pe însoţitorul său iar trăsura făcu cale-ntoarsă.

Dacă ar fi fost cât de cât atent, lucrătorul ar fi observat că nimeni nu-i plătise birjarului drumul şi că acesta nu ceruse nici un ban.

Cârciuma de care vorbise Colar era într-o casă izolată, ultima casă din sat, clădită chiar pe malul apei, la o sută de metri în aval de moară.

Pe uşă atârna o inscripţie: „Aici se întâlnesc Usarii de gardă veche. Se bea şi se mănâncă. Localul e ţinut de pădurar”.

Te întrebai cine o fi pădurarul. Era o femeie, una certăreaţă, pe jumătate bărbat, cu o voce groasă, purtând veşnic pe umeri o manta de cauciuc.

Stătea singură cu un pici de vreo doisprezece ani, şmecher şi obraznic, corupt până-n măduva oaselor, căruia i se spunea Rocambole.

Rocambole era un copil găsit; el intrase într-o seară în cârciumă, ceruse mâncare şi băutură şi încercase să plece fără să plătească; bătrâna îl umflase, se luptase cu el, puştiul pusese mâna pe cuţit şi era gata-gata s-o taie când se răzgândi:

— Vezi bine, măicuţă, că mă pricep şi c-aş putea uşor să te rănesc şi să pun mâna pe toţi biştarii. Până mâine dimineaţă nu te găseşte nimeni. S-ar putea însă să n-ai nici un pol de parale în sertar şi socot că e mai cuminte să facem tovărăşie.

Baba tremura toată şi-l privea uluită pe obraznicul care continua foarte liniştit:

— Am şi avut treabă cu sticleţii, am şi dat o raită pe la corecţională; uite aşa cum mă vezi vin direct de la respectiva de care ţi-am vorbit, sau, mai bine zis, am evadat de acolo… N-am nici o para chioară, aşa că mie mi-e tot una dacă pune poliţia laba pe mine; matale însă ai face o afacere bună dacă m-ai lua. Eşti singură şi eşti bătrână; cât ăi fi de hoaţă, mare lucru nu te pricepi când e vorba la o adică şi eu ţi-aş fi de mare ajutor.

Limbajul acesta, de o cinică sinceritate se dovedi a fi pe placul cârciumăresei; îl adoptă pe Rocambole care deveni un asociat preţios, îi spuse de îndată mamă şi rostea cuvântul cu destulă tandreţe.

În lipsa bătrânei, şi ea lipsea destul de des fără ca să se ştie pe unde umblă, Rocambole ţinea deschisă cârciuma, primea muşterii, ciocnea cu ei şi se pricepea de minune să-i buzunărească atunci când se rostogoleau sub masă din pricina băuturii.

Cârciumăreasa nu era alta decât maica Fipart, amanta saltimbancului Nicolo, bătrâna hâdă căreia i-o încredinţase Colar pe Cerise.

Când Colar şi Léon pătrunseră în local, acesta era pustiu; aşa arăta, cel puţin, sala principală, în care se puteau vedea bănci dispuse în jurul meselor şi un comptuar pe care se afla o etajeră plină cu tot soiul de sticle purtând cele mai ciudate etichete: dragostea perfectă, băutura amanţilor perfecţi, Lichior din India, elixir verde de la Chartreuse şi multe altele cu nume la fel de pompoase.

Dinaintea comptuarului trona Rocambole, care citea o piesă de teatru în timp ce văduva Fipart moţăia pe un scaun, lângă foc.

— Hei, măicuţă! strigă Colar intrând şi trântind un pumn în masa care se afla alături de uşă, se poate bea un păhărel pe-aici?

— Intraţi, prieteni, intraţi, spuse Rocambole fără să-şi întrerupă lectura.

Văduva Fipart se trezi din somn mormăind.

— Rocambole! Hei, Rocambole, serveşte-i pe domnii.

După ce se frecă însă la ochi, îl recunoscu pe Colar şi tonul ei se schimbă brusc.

— A! Dumneavoastră eraţi, domnule Colar… poftiţi, osteniţi-vă şi intraţi… e mult de când nu v-am mai văzut pe la noi…

Colar şi văduva schimbaseră între timp câteva semne misterioase.

— Şi mititica ce mai face? întrebă cârciumăreasa schimonosindu-se.

— O duce bine, măicuţă, o duce bine nevestica dom’lui Colar, rânji Rocambole.

— Eşti însurat? îl întrebă Léon naiv.

— Da, în arondismentul în care este autorizat divorţul.

— Aţi divorţat, dom’le Colar? întrebă Rocambole.

— Întocmai, şmechere, am divorţat de scumpa mea nevastă, îi răspunse Colar apucându-l de ureche.

— Bun! Pică bine, tocmai eram în căutare. N-aţi putea să mi-o recomandaţi?

— Închide pliscul! spuse Colar; apoi, adresându-se văduvei: dă-ne camera verde, măicuţă.

— Nu ţine, dom’le Colar.

— Şi de ce, mă rog?

— E reţinută pentru ceasurile şapte.

— Şi de cine, mă rog?

— De către oameni bine: un vizitiu şi un valet de nalta societate.

— Drace! murmură Colar făcându-i un semn lui Léon Rolland. Ei bine, în cazul acesta, măicuţă, o să ne dai camera galbenă.

— Rocambole, strigă atunci văduva Fipart pe un ton majestuos, condu pe domnii în camera separată pe care o avem liberă şi notează comanda dumnealor.

— Vine, viine, viiine; strigă derbedeul.

Apucă o luminare şi o porni înaintea Iui Colar şi a lui Léon pe treptele unei mici scări care ducea la primul şi unicul etaj al imobilului.

Acest etaj cuprindea trei încăperi: una mare, care constituia apartamentul particular al văduvei Fipart şi al soţului său nelegitim Nicolo şi două mai mici, cărora li se spunea pompos camera verde şi camera galbenă şi care erau despărţite între ele printr-un perete destul de subţire.

Rocambole deschise cu zgomot uşa camerei galbene, a cărei mobilă era alcătuită dintr-o masă şi din patru scaune.

Colar şi Léon se aşezară.

— Ce doresc domnii să le servesc? întrebă haimanaua.

— Vin de cinşpe sticla.

— Tarrre! strigă Rocambole care auzise un chelner scoţând această exclamaţie pe care el o reţinuse. Şi după aceea?

— O să ne dai nişte brânză…

— Şi?

— Brânză, sfârşi liniştit Colar.

— Parcă ne-am întoarce de la o îngropăciune, murmură Rocambole în timp ce cobora scara.

Léon, în ciuda faptului că era preocupat, nu lăsase să-i scape faptul, destul de ciudat, de altfel, al familiarităţii lui Colar în acest local precum şi tonul respectuos al văduvei în clipa în care-l recunoscuse.

— Vii destul de des pe aici, nu? spuse el.

— În ultimul timp, nu mai vin.

— Veneai pe vremuri?

— Destul de des, veneam cu nevastă-mea din arondismentul treişpe… N-are faţadă, bomba, e drept, dar nu e rea deloc…

— Şi crezi c-o să aflăm ceva pe-aici?

— Pun capul jos că servitorii care o să vină să mănânce în camera de alături ştiu multe despre tânărul cu trăsura.

Rocambole îşi făcu apariţia cu două sticle cu vin, cu pâine şi cu o mare felie de brânză.

Colar îi făcu din nou semn lui Léon, semn care voia să spună: „Lasă-mă pe mine, să vezi ce-l mai descos eu”.

După care, clipind din ochi, i se adresă lui Rocambole:

— Ia spune, tinere, ce-ai zice dacă ţi-aş oferi două de câte cinci?

— Pen’ce, dom’ Colar?

— Uite… vezi… trebuie să fii deştept…

— Eu? Foc!

— Şi să nu-ţi tragi pe sfoară prietenii povestindu-le bazaconii în loc să le spui adevărul adevărat.

— Înţeles! rosti grav Rocambole, mă înfăţişez curat ca lacrima.

Şi Rocambole se aşeză.

— E ceva nou pe aici? întrebă Colar.

— Nou? Nimic, replică Rocambole.

— N-au apărut mutre noi de burgheji prin zonă? întrebă Colar.

— Nu… nu cred… A! ba da, un tip tânăr… cum s-ar zice un britanic plin de milioane…

Léon tresări gândindu-se la acel sir Williams despre care vorbise Baccarat.

— Şi unde locuieşte englezul ăsta?

— A cumpărat castelul de pe deal.

— E însurat? E singur?

— Asta nu mai ştiu, răspunse cu naivitate Rocambole.

— Şi cum arată?

— Tânăr… cam la treizeci de ani; negricios şi cu o mustaţă mică neagră.

— Asta e, spuse Colar, el însuşi.

— Rocambole! se auzi glasul spart al văduvei Fipart, Rocambole!

— Acuş, măicuţă, acuş!

— Vino de serveşte clienţii, grăbeşte-te!

Rocambole se opri aici cu destăinuirile şi o luă la fugă pe scară în jos, unde se auzeau glasuri.

— Vezi bine, spuse Colar oarecum descurajat, puştiul nu ştie nimic.

— Sau nu vrea să spună.

— Crezi?

Colar îi răspunse printr-un semn din cap, ducând, în acelaşi timp, degetul la gură pentru a-i recomanda liniştea.

Ce doi muşterii care reţinuseră cameră verde urcau scara. Colar întredeschise uşa şi aruncă o privire rapidă.

Primul, cu o lumânare în mână, suia Rocambole; Colar văzu apoi doi bărbaţi, unul destul de tânăr, în jur de douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani, în timp ce al doilea părea să aibă patruzeci sau chiar cincizeci; schimbă cu ei o privire rapidă după care închisese repede uşa în aşa fel încât Léon să nu-i poată vedea pe noii veniţi.

Cei doi bărbaţi erau îmbrăcaţi într-adevăr ca nişte servitori, cu livrea, dar puteau fi foarte uşor recunoscuţi; nu erau alţii decât indivizii care încercaseră să-i caute pricină lui Léon la Belleville, adică Nicolo şi lăcătuşul.

Léon îl auzi pe Rocambole vorbindu-le:

— Domnii se pot socoti la ei acasă, pot face tot ce poftesc, şi nici zgomotul nu este interzis.

— Se pot sparge şi sticle?

— Dacă se plăteşte, de ce nu?

Rocambole îi lăsă singuri.

— Auzi, îi spuse Colar în şoaptă lui Léon, e tare bună casa asta; poţi să şi omori pe cineva că nu te ştie nici dracu.

Léon îl privi mirat pe interlocutorul său. Colar afişase un zâmbet destul de ciudat.

— Da, da, continuă el, să presupunem că cineva este ucis aici… vreau să spun că este strâns de gât… ei bine, gârla e la câţiva paşi… iar roţile morii se învârt fără încetare… îl iei pe mort în spinare, îl duci până la moară, îi dai drumul, o roată îl prinde, îl sfârtecă şi vreau să ştiu cine mai poate să

constate dacă a murit asasinat sau din pricina unui accident… E foarte greu de stabilit.

— Într-adevăr, bolborosi Léon uluit de noua întorsătură a conversaţiei.

— Ssst! spuse Colar…

De alături se auzea vocea lui Nicolo care se adresa lăcătuşului:

— Vezi tu, băieţică, nu e cine ştie ce mare filosofie să cureţi un tip… îl apuci de gât cu cele zece degete pe care le posezi şi apeşi cât poţi de tare cu arătătorul fix pe mărul lui Adam, ştii unde vine, nu? Strângi o dată şi bine şi asta-i tot, i-ai făcut de petrecanie!

— Serios? Crezi că e mijlocul cel mai bun?

— Am încercat de câteva ori şi mi-a reuşit de fiecare dată, răspunse liniştit Nicolo.

Léon îl privi pe Colar şi-l întrebă:

— E un asasin?

— De! răspunse liniştit fostul ocnaş, cum vrei s-o iei!

— Ce înseamnă asta cum vrei s-o iei?!

— Să te scapi de unul care-ţi încurcă socotelile nu e o crimă chiar aşa de mare.

Şi în timp ce Léon, uluit, se întreba dacă prietenul său n-a băut prea mult, acesta continuă:

— Uite, să zicem că tu îmi cam încurci mie treburile…

— Eu!

— Ne aflăm şi noi în vorbă, sigur… dar hai să presupunem…

— Să presupunem, răspunse Léon distrat, gândindu-se mai departe la Cerise.

— Eşti prieten, mergând mai departe cu supoziţiile, nu-i aşa, eşti prieten cu oameni care mă cam supără… cum ar fi, să zicem, contele ăla al tău de Kergaz!

Léon tresări şi-l privi pe Colar neliniştit.

— Îl cunoşti?

— Da, nu mi-ai vorbit tu despre el? Ei bine, pentru că şi tu şi contele de Kergaz mă cam deranjaţi… eu îmi continui,

nu-i aşa, presupunerile…

De data asta Léon îi aruncă lui Colar o privire pătrunzătoare; cuvintele lui i se păreau ciudate.

— Ceea ce mă supără, continuă Colar batjocoritor, este faptul că vă cunoaşteţi… Am eu motivele mele… bine întemeiate… Şi atunci, într-o seară, te aduc aici… Într-o seară cum ar fi, să zicem, astă-seară.

— Ascultă, Colar, decât să faci glume proaste, aş prefera să-mi vorbeşti despre Cerise.

— A! da, răspunse Colar rânjind, o şi uitasem pe Cerise asta a ta.

— Dar n-o uitasem eu! Aici ai văzut-o?

— Poate că da…

— Ce înseamnă asta poate că da?

— Pe legea mea, răspunse Colar liniştit, deşi Léon se ridicase puţin de la locul lui, dacă te-am adus aici înseamnă că am avut eu motivele mele…

Colar lovi atunci în peretele care-i despărţea de încăperea alăturată strigând:

— Aici, prieteni, am pus mâna pe el şi de data asta n-o să mai fie ca la Belleville.

În aceeaşi clipă, Léon Rolland, uluit, văzu uşa deschizându-se şi pe cei doi, pe Nicolo şi pe lăcătuş, intrând cu zâmbetul pe buze. Léon rămase trăsnit; el îi recunoscu de îndată pe cei doi tipi care-l atacaseră şi de care scăpase numai datorită intervenţiei contelui de Kergaz; înţelese că aşa-zisul său prieten Colar nu era decât un trădător, că Cerise nu se afla la Bougival… şi, în cele din urmă, înţelese că era pierdut.

Cu toate acestea, ascultând de îndemnul instinctului său de conservare el puse mâna pe un cuţit care se afla pe masă şi se dădu îndărăt în aşa fel încât să-şi poată privi adversarii în faţă.

Léon Rolland era un băiat bine clădit şi ar fi putut, la o adică, să se bată chiar şi cu trei adversari cu condiţia ca aceştia să nu aibă alte arme decât avea el însuşi.

— Mizerabile, îi strigă el lui Colar, vrei să mă ucizi?

— Mă încurci, se auzi răspunsul laconic al lui Colar.

Adresându-se apoi complicilor săi, el spuse:

— Mititelul vrea să ne jucăm de-a cuţitarii; foarte bine, o să ne jucăm. Ar fi fost însă mai comod dacă l-am fi putut strânge de gât; după ce-l aruncam în apă nu mai rămânea nici o urmă.

Camera galbenă era o încăpere pătrată, de vreo şase picioare pe şase, în mijlocul căreia se afla masa; de partea opusă uşii se afla o fereastră.

Retrăgându-se către aceasta, Léon Rolland avea între el şi agresori masa.

Se sprijini de fereastră şi întinse cuţitul pe care-l avea în mână, în timp ce mâna cealaltă apucase un scaun, pentru apărare.

— Apropiaţi-vă, strigă el, apropiaţi-vă; unul dintre voi moare în orice caz!

Colar şi oamenii lui se aşteptaseră, desigur, la această rezistenţă disperată şi nu se gândiseră nici o clipă că un om tânăr şi solid avea să se lase ucis cu-una-cu-două; cu toate acestea ei ezitară în prima clipă şi-l priviră pe Léon aşa cum îşi priveşte fiara prada.

— Puştiule, i se adresă Colar, toate astea nu au nici un rost; fii pe pace, de aici nu se scapă şi poţi să-ţi iei gândul de la Cerise. O să rămâi aici, prietene şi obişnuieşte-te cu gândul că o să zaci în fundul apei.

— Ajutor! strigă Léon încercând să deschidă fereastra.

În aceeaşi clipă, Nicolo, cu precizia unui om de circ, aruncă o sticlă care-l nimeri pe Léon în cap. Lovitura îl zăpăci, el scoase un strigăt, scăpă din mână cuţitul şi căzu în genunchi.

Dintr-un singur salt, saltimbancul ajunse lângă el şi-l cuprinse în braţele lui robuste.

— Să-l fac praf? întrebă el.

— Nu. Să-l strângi de gât, e mult mai simplu.

Colar îi aruncă lui Nicolo un fular de mătase neagră care-i slujea drept cravată.

Ameţit, fără să-şi fi pierdut însă cunoştinţa, Léon se zbătea cu putere. Sticla îi zdrobise faţa şi sângele îi curgea şiroaie.

— Haide, mai repede! spuse Colar… Ştiu eu bine că nu e nimeni pe aici dar e mai înţelept să isprăvim o dată.

În timp ce Nicolo, ajutat de lăcătuş, îl strângeau în braţele lor pe Léon, Colar îi petrecu fularul de gât şi începu să strângă.

În clipa aceea însă se ivi o umbră în dreptul ferestrei şi aceasta zbură cât colo… se văzu un fulger şi se auzi o detunătură scurtă… Colar, lovit de un glonte, se prăbuşi. Léon putu să respire din nou.

De unde venea acest ajutor neaşteptat care-l smulgea pe Léon Rolland din braţele morţii?

CAPITOLUL XLIII.

L-am părăsit pe Armand de Kergaz în clipa în care, călăuzit de Ghinion, îl căutau pe Léon în strada Lune. Ne aducem însă aminte că acesta plecase din cafenea.

— Ce facem? îl întrebă contele pe Ghinion.

— Domnule conte, răspunse acesta, eu cred că bietul meu prieten trece printr-o primejdie de moarte… Acest Colar are o mutră de bandit sadea.

— Să dăm de urma lui, spuse Armand? Nu ţi-a spus Léon că se duce la Bougival însoţit de Colar?

— Ba da.

— Să mergem la Bougival.

În clipa în care treceau podul de la Neuilly, Ghinion îi arătă contelui o trăsură care o apucase spre Courbevoie în graba mare.

Armand încetini mersul cailor săi, îşi acoperi bine faţa în aşa fel încât să nu poată fi recunoscut. Ghinion îşi trase şi el şapca peste ochi şi îmbrăcă bluza unuia dintre servitorii lui Armand, aflată în trăsură.

Contele dădu atunci bice cailor, ajunse din urmă trăsura, era o trăsură galbenă şi o depăşi. Luminile felinarelor îi îngăduiră lui Ghinion să arunce o privire înăuntru.

— Ei sunt, i-am ajuns!

Armand îl recunoscu şi el pe Léon, dar nu tresări.

— Individul de la barieră, murmură el văzându-l pe Colar.

Apoi, o amintire îndepărtată se ivi în mintea lui.

— L-am mai întâlnit eu pe omul acesta şi în altă parte!

Dădu bice cailor şi ajunse la Nanterre cu zece minute înaintea trăsurii galbene. Opri pe o stradă pustie şi întunecoasă, aşteptând sosirea celeilalte trăsuri pe care avea s-o lase să-i depăşească.

— Individul care-l însoţeşte pe Léon este un mizerabil şi nu mă îndoiesc nici o clipă că-l atrage într-o cursă; pentru a-i putea veni însă în ajutor trebuie să aşteptăm momentul potrivit, trebuie să picăm tocmai în clipa în care primejdia va fi la culme, în nici un caz nu înainte.

Domnul de Kergaz se lovi dintr-o dată cu mâna pe frunte şi spuse:

— A! îmi aduc aminte… omul acesta a venit la mine într-o seară… cu două luni în urmă… Venise să mă cheme… şi m-a condus la baronul Kermor de Kermarouet… da, da, el locuia acolo… Aflase secretarul baronului… e limpede, omul acesta e complicele lui sir Williams!

Din clipa aceea domnul de Kergaz nu se mai gândi numai la salvarea lui Léon; el îşi spuse că trebuie să pună mâna pe Colar şi că trebuie să-l oblige, sub ameninţarea armei, să-i spună unde o ţinea ascunsă sir Williams pe Jeanne.

Trăsura galbenă trecu pe lângă ei în graba mare.

— Trebuie să-i urmărim de la distanţă, spuse contele, fără să-i pierdem însă din vedere nici o clipă.

La Bougival, puţin după oprirea trăsurii galbene, ascuns, Ghinion îl auzi pe Colar spunându-i lui Léon că nu e bine să se arate în faţa cârciumii cu trăsura. Ghinion îi urmări şi-i

văzu intrând în localul văduvei Fipart. El făcu atunci calentoarsă şi se alătură contelui.

— Veniţi, domnule conte, s-au dus la cârciuma aceea roşie.

Armand aruncă valetului hăţurile, îşi încarcă pistoletul pe care-l avea întotdeauna asupra lui şi păşi în urma lui Ghinion.

— Ce ştii despre această cârciuma?

— Că se bucură de o faimă destul de proastă, domnule conte, îi răspunse Ghinion care cunoştea Bougival aşa cum îşi cunoştea un om buzunarele. Este proprietatea unei femei care a stat de câteva ori în puşcărie şi care trăieşte cu un saltimbanc despre care se spune că a făcut şi ocnă. Când caută pe cineva pe-aici, poliţia se duce în primul rând la cârciuma asta.

— O să facem acelaşi lucru, spuse Armand.

În bezna nopţii, Ghinion care vedea ca o pisică, inspecta cu minuţiozitate împrejurimile. Clădirea nu era prea înaltă şi o stivă mare de lemn ajungea până aproape de ferestre. Armand şi colaboratorul său ajunseră în curte şi prin crăpăturile uşii de lemn pe care Colar o închisese în urma lui, contele o văzu pe văduva Fipart, îl văzu pe Rocambole şi-l zări şi pe Léon. Poate că ar fi dat buzna peste ei dacă nu s-ar fi auzit în aceeaşi clipă voci apropiindu-se.

Ghinion şi contele izbutiră să se ascundă şi să vadă doi oameni care se apropiau vorbind.

— De data asta s-a zis cu el, îl curăţ chiar eu cu mâna mea.

— Ne ajunge că l-am scăpat o dată, la Belleville…

Auzindu-i vorbind de Belleville, contele îşi dădu seama că sunt indivizii de care-l mai scăpase o dată pe Léon.

Nicolo şi lăcătuşul pătrunseră în cârciumă iar contele şi Ghinion se apropiară din nou de uşă.

— V-aţi îndurat să veniţi? îi întâmpină văduva, de când vă aşteptăm! Colar e aici de un ceas şi are ordine precise din partea şefului.

— Au şi venit?

— Da, le-am dat camera galbenă.

Rocambole cobora scara fluierând. Schimbă câteva semne misterioase cu noii veniţi, după care le spuse în şoaptă:

— Veniţi, păsărica e în colivie.

Ghinion se apropie atunci tot mai mult de conte şi-i spuse:

— Au să-l ucidă, domnule, dacă nu ne grăbim.

Armand se pregătea să spargă uşa cu piciorul şi să dea buzna, dar Ghinion îl opri:

— Nu pe aici!

Îl duse în spatele casei şi-i arătă lumina care se vedea sus, la una din ferestre.

— Acolo este Léon.

Ghinion era uşor şi suplu, sări zidul, Armand îl urmă şi se căţărară pe stiva de lemne ajungând până aproape de înălţimea ferestrelor.

În clipa în care se aflau sus, Léon se găsea în mâinile ucigaşilor săi care se pregăteau să-l sugrume; domnului de Kergaz nu-i rămase, aşadar, prea mult timp de gândire, izbi cu putere în fereastră, o sparse, ochi pieptul lui Colar şi trase. Lovit în plin, acesta se prăbuşi. Înspăimântaţi, Nicolo şi lăcătuşul se refugiară în celălalt colţ al încăperii. Armand intră pe fereastră în cameră.

— Omul de la Belleville! murmură Nicolo care o luă la fugă în jos pe scară, nădăjduind să scape.

Văduva Fipart şi cu Rocambole jucau foarte liniştiţi bizic la una din mesele de jos.

În clipa în care se auzi detunătura, văduva tresări, dar Rocambole spuse liniştit:

— L-au dat gata! Dar e foarte neplăcut sa faci atâta zgomot pentru o simplă curăţătorie!

După aceea puse din nou mâna pe cărţi şi spuse:

— Haide, măicuţă, fii, te rog, atentă la joc, am dat jos un atú.

Paşii grăbiţi ai lui Nicolo care cobora scara din patru în patru trepte îl întrerupseră însă; văduva îl văzu atunci pe soţul său nelegitim cu figura răvăşită de spaimă;

— Ne-a dat gata! Colar e mort… Omul de la Belleville… contele… eu fug… vezi ce faci… caută să te salvezi…

Nicolo o zbughi pe uşă şi se pierdu în noapte lăsându-i, pe Rocambole şi pe văduva Fipart, muţi de uluire. Rocambole îşi reveni cel dintâi.

— Nici o grijă, măicuţa, îi spuse el, Rocambole e aci! Se poate foarte bine produce un sasinat aici, la dumneata, fără să ai nici o vină… Până una-alta, fă bine şi leşină puţin, asta prinde bine şi dovedeşte nevinovăţie…

Iar el, întreprinzător, o porni pe scară în sus ţipând în gura mare:

— Săriţi! Asasinii! Hoţii!

Şi cum uşa camerei galbene era închisă, o dădu de perete şi se pomeni în prezenţa domnului de Kergaz.

Contele era aplecat asupra lui Colar, care trăgea să moară iar Léon Rolland, care-şi venise în fire, pusese mâna pe lăcătuş; văzându-l pe Rocambole, Ghinion, care fusese până în clipa aceea un simplu spectator, se repezi la el.

— Săriţi! Criminalii! Hoţii! repetă puştiul care voi s-o ia la fugă ghicind că aerul încăperii n-o să-i priască.

Ghinion puse însă mâna pe el, îi trânti o piedică şi-l răsturnă.

— Hoţii! Criminalii!… urlă Rocambole.

Ghinion apucă cuţitul pe care Léon îl scăpase şi-l propti în gâtul puştiului:

— Dacă ţipi sau dacă mişti, te ucid!

— Eşti foarte brutal, aşa încât am să tac! murmură haimanaua care nu-şi pierduse câtuşi de puţin sângele rece.

Locotenentul lui sir Williams, deşi rănit mortal, nu-şi pierduse cunoştinţa.

— Bine jucat! făcu el privindu-l pe Armand cu ură dar şi cu o bucurie feroce; aţi dat o lovitură… dar n-aţi câştigat bătălia… căpitanul mă va răzbuna!

— Mizerabile! îi spuse Armand, ai de gând să mori ca un câine, fără să-ţi mărturiseşti crimele, fără să te căieşti?

— Nu vă voi spune nimic… bâigui el.

— În numele lui Dumnezeu care te va judeca, spune-mi unde se află Jeanne şi unde se află Cerise?

— A! al rânji muribundul, vrei să ştii, monseniore? Ei bine, află atunci că Jeanne este amanta lui sir Williams! Altceva n-o să afli de la mine…

După această minciună Colar avu o hemoragie puternică, se cutremură şi-şi dete sufletul.

O dată cu el, ducea pe lumea cealaltă şi tot ceea ce ştia.

Domnul de Kergaz se îndreptă atunci spre lăcătuş şi-i puse pistolul în piept.

— Spune tot ce ştii sau te omor.

Lăcătuşul nu ştia însă absolut nimic. Imploră să fie iertat şi spuse în cele din urmă:

— Eu nu am habar de nimic. Dar el, puştiul, trebuie să ştie multe…

Rocambole îl auzi şi preciză calm:

— Eu ştiu totul!

Armand scoase un strigăt.

— Ştiu unde sunt ascunse, repetă Rocambole.

— Atunci vorbeşte, îi spuse Ghinion înfigându-i cuţitul în piept.

— Nu, răspunse puştiul, mai bine mă ucideţi.

Ghinion îl privi pe conte; Armand îl opri printr-un gest.

— Aşteaptă, spuse el, poate se hotărăşte să vorbească.

Şi contele de Kergaz se adresă lui Rocambole:

— Ai nevoie de bani?

— Se înţelege, domnule; altfel, puteţi să mă ucideţi; fără bani viaţa e foarte plictisitoare.

— Cât vrei?

— Pentru început, zece ludovici.

— Ţine, spuse Armand aruncând o pungă.

— Daţi-mi drumul.

La un semn al contelui, Ghinion îl lăsă pe Rocambole să se ridice.

Puştiul era calm, ca şi când s-ar fi aflat la o partidă de bile. Îl privi pe Armand şi-i spuse:

— Colar a minţit; sir Williams a răpit-o, într-adevăr, pe donşoara care vă interesează, dar nu este amanta lui; fata nu vrea.

— Unde se află?… Vorbeşte o dată!

— La zece minute de aici, într-o căsuţă unde e ţinută prizonieră; am să vă conduc eu.

— Să mergem, spuse contele care ardea de nerăbdare.

— Trebuie să trecem peste podul morii, continuă Rocambole; am să vă arăt eu drumul.

Haimanaua vârî banii în buzunar, făcu un pas, se opri şi se întoarse:

— Presupun că veţi fi înţelegător, domnule conte… Face mai mult de zece ludovici treaba asta.

— Dacă o găsesc pe Jeanne capeţi cincizeci.

— Asta da, e o vorbă de duh!

Armand, Ghinion şi Léon Rolland o porniră în urma lui.

Acesta din urmă îi făcuse vânt lăcătuşului, spunându-i:

— Dacă te mai prind vreodată în calea mea, te fac praf, canalie!

Şi lăcătuşul o luase din loc la iuţeală.

Ghinion îl ţinea mai departe pe Rocambole de guler.

— Eşti prost? îi spuse puştiul, ţi-e teamă c-o s-o iau din loc? Eu am nevoie de cincizeci de ludovici!

Ajungând jos, dădură cu ochii de văduva Fipart care se prefăcea leşinată conform instrucţiunilor primite din partea lui Rocambole, în care avea deplină încredere.

— Biata măicuţă! spuse acesta, cred că de frică a leşinat…

Cu chipul cel mai sentimental cu putinţă, adăugă:

— Trebuie s-o îmbrăţişez!

Se aplecă spre ea, se prefăcu că o strânge în braţe şi-i şopti la ureche:

— Şterge-o repede… eu îi trag pe sfoară… n-o să afle nimeni nimic…

Bătrâna nu mişcă, părea să fie într-adevăr leşinată. Rocambole o porni mai departe târându-l după el pe Ghinion care se încăpăţâna să nu-i dea drumul.

— Cele două doamne, domnişoara Jeanne şi Cerise sunt pe insulă… o să vedeţi… într-o căsuţă mică…

O dată ajuns pe pod, îi spuse lui Ghinion:

— Mergi drept, prietene; dacă ajungi în apă o să bei o înghiţitură bună.

— Mergi drept şi tu, îi spuse Ghinion.

— Ştii să înoţi? întrebă Rocambole.

— Nu, răspunse lucrătorul.

— Asta zic şi eu să n-ai noroc, murmură Rocambole. În clipa aceea haimanaua făcu o mişcare bruscă, se eliberă de strânsoarea lui Ghinion, îi puse o piedică şi-l aruncă în apă.

— Mare ghinion să te cheme Ghinion, îşi spuse Rocambole.

Lucrătorul se prăbuşi scoţând un strigăt iar Rocambole sări o dată cu el în apă, strigând:

— Adio, domnule conte, n-o să aflaţi niciodată unde e ascunsă Jeanne.

Rocambole se dădu la fund înainte ca domnul de Kergaz să fi avut timpul să facă o mişcare.

Armand şi Léon se întoarseră în grabă la cârciumă, nădăjduind să smulgă ceva din gura bătrânei.

Văduva Fipart dispăruse însă fără urme.

Cârciuma era pustie şi nu se afla între zidurile ei decât trupul neînsufleţit al lui Colar.

CAPITOLUL XLIV.

În timp ce Armand de Kergaz îl salva pe Léon Rolland de la o moarte sigură, sir Williams făcea, în Bretania, tot ce-i stătea în puteri pentru a o cuceri pe domnişoara Hermine de Beaupréau; este timpul, aşadar, să reluăm firul celor ce s-au petrecut la Genêts după plecarea lui sir Williams.

El cunoştea foarte bine ţinutul, am mai spus-o, şi după un drum de douăzeci de minute călare zări turnurile castelului Manoir.

Deşi Kerloven era destul de aproape, sir Williams ştia bine că nimeni, la Manoir, şi cu atât mai puţin cavalerul de Lacy, nu ar fi recunoscut în persoana lui pe vicontele Andréa; aceasta pentru că tânărul viconte nu-l vizitase niciodată pe cavalerul de Lacy, după cum nu o vizitase niciodată pe doamna de Kermadec.

Sir Williams păşi, deci, cu fruntea sus şi foarte calm în curtea castelului Manoir.

— Vreau să-l văd pe domnul cavaler de Lacy, spuse el valetului care alergase în întâmpinarea lui, luându-i hăţurile.

— Domnul cavaler nu s-a înapoiat încă; a vânat destul de departe de casă astăzi… Dacă domnul doreşte să aştepte…

— Desigur, spuse sir Williams şi descălecă.

Valetul îl conduse într-o sufragerie pe care bătrânul cavaler o transformase în salon, în cabinet de lucru, în muzeu cinegetic, în cameră bună la toate, încăpere în care îşi ducea existenţa zi de zi atunci când nu ieşea din casă.

După câteva minute se auziră tropote, se auziră câini lătrând şi puţin după aceea zgomotul cailor care intrau în curtea castelului domină totul.

Domnul de Lacy se înapoia însoţit de oamenii săi. Unul dintre ei ducea un superb râs pe care cavalerul îl ucisese înainte să-l fi putut ajunge câinii din urmă.

Valetul care-l întâmpinase pe sir Williams ieşi în curte şi-i aduse la cunoştinţă stăpânului său această vizită; neştiind despre cine este vorba, cavalerul descălecă în grabă şi pătrunse în sufragerie.

Sir Williams văzu atunci intrând un bărbat înalt, solid, cu umerii laţi, un om de aproape şaizeci şi cinci de ani, cu privirea tânără; sub părul alb se vedea o frunte lată şi, fără nici o zbârcitură.

Era îmbrăcat în haine de vânătoare şi păstrase în mâna biciuşca.

— Domnule, îi spuse baronetul ridicându-se şi venind în întâmpinare, înainte de a vă spune numele meu, pentru că acesta vă este, cu siguranţă, necunoscut, vă rog să-mi îngăduiţi să vă predau această scrisoare din partea marchizului de Gontran, nepotul dumneavoastră.

— Îl cunoşti pe Gontran? întrebă interesat cavalerul.

— Sunt unul dintre prietenii săi, răspunse modest baronetul.

— În cazul acesta, domnule, vă aflaţi aici la dumneavoastră acasă şi cred că avem tot timpul să-i citim scrisoarea, după masă, de pildă. Luaţi loc, domnule; prietenii nepotului meu sunt întotdeauna bine veniţi în casa mea.

Sir Williams se înclină.

— Jean! strigă cavalerul, încă un tacâm!

Şi în timp ce ordinul lui era executat, bătrânul gentilom adăugă:

— Masa mea de seară e destul de sărăcăcioasă, domnule, este o masă de vânător…

— Sunt şi eu, ca şi dumneavoastră, domnule cavaler, unul dintre discipolii sfântului Hubert, răspunse sir Williams.

— Sunteţi vânător?

— Pasionat, cavalere, aşa cum sunt toţi gentilomii irlandezi; şi iată că sunt silit, datorită faptului că nu aţi deschis încă scrisoarea nepotului dumneavoastră, să vă dezvălui numele meu… sunt baronetul sir Williams…

Cavalerul se înclină.

— Iar prietenul meu Gontran, continua baronetul, mă recomandă domniei-voastre tocmai în calitatea mea de pasionat discipol al sfântului Hubert… ca unul care arde de nerăbdare să cunoască vânătoarea bretonă.

— E adorabil nepotul ăsta al meu, Gontran, din moment ce-mi trimite un partener de vânătoare! Înţeleg domnule,

că veţi zăbovi ceva mai mult timp…

— Dacă nu vă cer prea mult.

— Să fim serioşi! Eu vă cer prea mult din moment ce nu vă pot pune la dispoziţie decât acest modest lăcaş care mă adăposteşte şi pe mine.

— Domnule, spuse sir Williams, vă implor să deschideţi scrisoarea lui Gontran.

— La ce bun?

— Vă rog foarte mult s-o citiţi.

— Dacă ţineţi, răspunse cavalerul, nu văd de ce n-aş face-o.

Deschise apoi scrisoarea marchizului de Gontran.

— Cum, spuse cavalerul, o dată lectura încheiată, sunteţi îndrăgostit, domnule?

— Vai, da, suspină baronetul plecând ochii în jos.

— De ce, strigă bătrânelul, nu văd nimic rău în asta şi socot că e foarte plăcut să suspini din dragoste.

Valetul aduse bucatele iar domnul de Lacy se adresă baronetului:

— Vă rog să luaţi loc la masă şi o să vedem noi ce se poate face pentru vindecarea suspinelor…

— Sunt nevindecabil! murmură el.

— Aş! exclamă cavalerul, nu există rău fără leac. Şi pentru că veni vorba, ştii că e încântătoare?

— Cine? întrebă sir Williams tresărind.

— Stăpâna gândurilor dumitale, cine altcineva!

— O cunoaşteţi?

— Fără s-o fi văzut vreodată; este nepoţica baroanei de Kermadec, bătrâna mea prietenă; ştiu că este o făptură încântătoare.

Aici, după un nou suspin, baronetul socoti necesar să roşească până în vârful urechilor.

— Până ieri, continuă cavalerul, credeam că e şi deşteaptă, nu numai frumoasă.

— Dar este, murmură sir Williams.

— Hm! spuse cavalerul, mă îndoiesc, din moment ce nu se dă în vânt după dumneata. Pe cuvântul meu, eşti un tânăr cavaler fermecător.

Sir Williams se înclină.

— Dar vai, spuse el, nu mă iubeşte.

— De unde ştii?

— Am sosit prea târziu.

— Aha! Locul e ocupat! Ei bine, îl vom asedia, pe legea mea. Nu suntem noi oameni care să-şi piardă capul când e nevoie să se organizeze un asediu; o să-l facem după toate regulile artei.

În clipa în care cavalerul îşi termina tirada, se ivi în prag un servitor.

— Doamna de Kermadec are desigur treabă cu domnul cavaler, căci micul Jonas se vede venind cu o scrisoare.

— Să intre Jonas, rosti cavalerul.

Jonas, care străbătuse drumul călare, intră în salon cu demnitatea unui paj care se ştie purtătorul unui mesaj de dragoste.

El aruncă spre sir Williams o privire ironică şi-i întinse cavalerului scrisoarea pe care o purtase în pălărie.

— Cred că trebuie să aştept un răspuns, spuse el.

— Foarte bine, îi spuse cavalerul înainte de a rupe sigiliul din ceară roşie, du-te la bucătărie, spune să-ţi se dea de mâncare şi aşteaptă.

Jonas îl privi încă o dată ironic pe Sir Williams, se răsuci şi ieşi.

Cavalerul deschise atunci scrisoarea baroanei, aceea în care bătrâna doamnă îi reproşa vecinului său faptul că nu o vizitează destul de des, îi zugrăvea caracterul romantic al nepoatei sale şi-i cerea să organizeze o vânătoare care să o smulgă puţin pe fată din monotonia zilelor petrecute la ţară.

— Pică la ţanc, spuse el şi-i întinse lui sir Williams scrisoarea.

Baronetul o citi şi îşi dădu seama din cuprinsul ei de felul în care se desfăşurase discuţia dintre domnul de Beaupréau, soţia sa şi baroană îndată după plecarea lui de la castelul Genêts.

Dar pentru că baroana nu pomenea nimic despre vizita lui sir Williams la castel, acesta socoti că nu este necesar să-l informeze pe cavaler despre chipul romantic în care apăruse şi dispăruse de acolo.

— Nu se va putea spune, domnule, continuă cavalerul de Lacy, că nepotul meu mi-a cerut să vă dau o mâna de ajutor şi că eu nu am făcut tot ce se poate face! Pe aceste coarne de cerb, domnule, veţi fi iubit!

— Domnule… domnule… bolborosi sir Williams, care se prefăcea foarte încurcat, nu mă lăsaţi să nutresc iluzii căci deziluziile m-ar putea ucide!

— Să fim serioşi, domnule, rosti liniştit cavalerul şi să coborâm niţel pe pământ. Sunteţi bogat…?

— E! făcu sir Williams cu un gest de dispreţ, prea bogat! Poate că m-ar iubi dacă aş fi sărac…

— Vezi-ţi de treabă, omule, bărbaţii care nu au decât acest singur cusur, de a fi prea bogaţi, sunt rareori respinşi. Aşadar, bogat eşti, cavaler eşti…

Sir Williams se înclină.

— Şi eşti un bărbat destul de frumos ca să suceşti minţile celei mai frumoase fete din lume.

Sir Williams schiţă un gest care voia să arate că modestia lui nu suportă atâtea laude.

— Şi acum, reluă cavalerul, după ce am făcut bilanţul dumitale, să-l facem puţin şi pe acela al fetei pe care o iubeşti… în primul rând, domnişoara de Beaupréau n-are nici un franc… sau aproape niciunul.

— Asta nu are nici o importanţă! exclamă sir Williams plin de cavalerism.

— Pentru dumneata, care o iubeşti. Dar este un motiv în plus ca renta dumitale de două sute de mii de franci s-o facă să-şi vină puţin în fire.

— A! făcu baronetul dispreţuitor.

— Ascultă-mă pe mine, scumpul meu oaspete: cea mai dezinteresată dintre femei va prefera întotdeauna un castel în locul unei colibe. Coliba îndrăgostiţilor, podul în care te simţi atât de bine la douăzeci de ani, toate astea-s vorbe-n vânt! Poezie!

Sir Williams tăcea.

— Merg mai departe, spuse cavalerul. Aşadar, domnişoara de Beaupréau nu are nici un ban: asupra acestui punct ne-am înţeles. Dacă face sau nu parte dintr-o familie nobilă… lucrul este îndoielnic… şi cuvântul îndoielnic este spus din politeţe. Domnul de Beaupréau este un boiernaş venit din fundul provinciei acum treizeci sau patruzeci de ani, fără nici o avere, fără nici un protector, vorbind tot timpul despre un unchi care se pare că ar fi fost nu ştiu ce dar era, cu siguranţă, personajul cel mai remarcabil al întregii familii.

Sir Williams zâmbea.

— Aşadar, averea sau nobleţea: vânt! Rămâne o fată frumoasă a cărei educaţie este desăvârşită şi care are drept mamă o sfântă; în consecinţă vei face într-o oarecare măsură o mezalianţă, dar te vei căsători cu o femeie pe care o iubeşti… ceea ce înseamnă foarte mult!

— A! domnule… Tot ceea ce-mi spuneţi dumneavoastră nu poate fi decât un vis frumos… Ar fi prea mare fericirea mea…

— Vorbe! Dacă domnişoara Hermine nu s-o da în vânt după dumneata înainte de două săptămâni şi dacă n-o să vină familia ei să-ţi ofere mâna fetei, să-mi pierd eu titlul!

— Domnule… mă faceţi să-mi pierd minţile…

— Foarte bine, exaltarea prinde bine întotdeauna în dragoste.

Cavalerul continuă apoi liniştit:

— Vom merge la vânătoare, scumpul meu oaspete… şi am eu planurile mele.

Cavalerul sună.

— Jean, spuse el, trimite-l aici pe argatul care se ocupă de vânători.

Acesta sosi şi rămase respectuos în prag, cu pălăria în mână.

— Meştere Pornic, îi spuse cavalerul de Lacy, ce părere ai despre mistreţul acela bătrân pe care l-am fugărit în câteva rânduri fără să punem mâna pe el?

— Singuraticul acela din pădurea Carreau?

— Întocmai, va trebui zgândărit puţin la noapte.

— Este un animal deosebit de frumos, spuse argatul, cred că are aproape cincisprezece ani şi o fi cântărind pe puţin patru sute. Aşa vânat nu are nici regele.

— Ei bine, îl vom vâna mâine.

— Ar fi păcat să-l împuşcăm, dar dacă domnul cavaler doreşte să-l încolţească, trebuie să cerem câini de la Kerloven, ai noştri sunt obosiţi. Fără să mai punem la socoteală că o jumătate de duzină vor fi sfâşiaţi.

— Asta e! Gata, meştere Pornic.

O dată plecat argatul, cavalerul de Lacy îi spuse lui sir Williams:

— Se înţelege, un gentilom irlandez este un om de curaj.

— Cred că da, răspunse liniştit baronetul.

— Caută să te afli într-o cât de mică primejdie mâine, încolţeşte de aproape animalul şi mititica se va îndrăgosti de dumneata.

— Voi ucide mistreţul cu lovituri de cuţit, replică foarte calm baronetul.

— Bravo! Va fi a dumitale!

Cavalerul se ridică de la masă, se apropie de birou şi scrise doamnei de Kermadec următoarea scrisoare: „Scumpă vecină, Vreau, în primul rând, să-ţi mulţumesc pentru cuvintele dumitale, deşi sunt pline de amarnice reproşuri; şi pentru că am de îndreptat greşeli, vreau s-o fac foarte repede.

Am primit vizita baronetului sir Williams, un gentleman desăvârşit şi un mare vânător, al cărui ajutor îl aşteptam

pentru a putea ataca o pradă superbă dar înfricoşătoare, un adevărat vânat regesc, cel mai bătrân dintre singuraticii aflaţi în pădurile mele, o fiară care mi-a ucis până acum destui câini.

O vom ataca mâine în pădurea Carreau; el se va refugia probabil în Valea Chiparoşilor, de unde va încerca să ajungă la Colţul Dracului, în vecinătatea pământurilor dumitale, deci. Dacă oaspeţii care se află la dumneata vor să ni se alăture şi să se afle în pădurea Carreau, în dreptul crucii de piatră la orele zece dimineaţa, voi prezenta romanticei dumitale nepoţele pe cel mai romantic dintre fiii bătrânei Irlande. Vă sărut mâinile şi rămân veşnic la picioarele domniei-voastre.

Cavalerul de Lacy”.

Cavalerul îi întinse lui sir Williams scrisoarea.

— Observă, te rog, îi spuse el, alăturarea aceasta de nume: Valea Chiparoşilor, Colţul Dracului… Ajunge ca să încânte mintea unei fetişcane dornice de mister.

Sir Williams suspină şi tăcu.

Cavalerul trimise după Jonas.

Acesta sosi cu gura plină şi cu chipul îmbujorat de un pahar de cidru.

— Flăcăule, îi spuse domnul de Lacy, te întorci la Genêts.

— În seara asta? întrebă Jonas descumpănit.

— Nu cumva ţi-e frică să umbli noaptea pe drum?

— Păi de, spuse Jonas, s-ar putea să întâlnesc ici-colo câte-o stafie.

— Foarte bine, ai s-o rogi să te însoţească, îi răspunse cavalerul râzând. Până una-alta fă bine şi urcă-te pe cal. Trebuie ca stăpâna ta să primească acest bilet încă în seara asta. Uite aici ceva care o să-ţi dea curaj.

Cavalerul strecură cinci franci în mâna copilului şi-i făcu semn să plece.

— Şi acum, scumpul meu oaspete, nu te mai reţin, îi spuse el lui sir Williams, trebuie să te odihneşti în aşa fel

încât mâine să putem vâna vitejeşte şi să ne putem vedea şi de alte treburi.

— Cu toate acestea, spuse el în clipa în care baronetul se ridica şi-i ura noapte bună, dacă nu eşti prea obosit, ţi-aş arăta încă de astă-seară grajdurile şi câinii. Ţi-ai putea alege calul pe care-l vei folosi mâine.

— Sunt gata să vă urmez, spuse baronetul.

Ieşiră amândoi.

Auzind paşi în vestibul, un bătrân care moţăia lângă foc se ridică şi-şi înălţă trupul încă drept.

— Ia te uită, spuse cavalerul, nebunul e aici?

— Da, domnule, răspunse unul dintre argaţi, a cerut ceva de mâncare.

Bătrânul căruia i se spunea nebun se apropie.

— Bună seara, monseniore, se adresă el cavalerului. Cavalerul avea o lumânare în mână; la lumina ei, văzând chipul lui sir Williams, bătrânul tresări.

— Este un biet bătrân, spuse cavalerul adresându-se baronetului, şi-a pierdut minţile de vreo treizeci sau patruzeci de ani şi s-ar putea să aibă el însuşi peste o sută; nimeni nu-l ştie altfel decât aşa cum arată astăzi; eu însumi, deşi am trecut de şaizeci, îl cunosc numai cu părul alb.

— A! spuse sir Williams cu totul indiferent.

— I se spune Jérôme, continuă cavalerul; a fost multă vreme în slujba contesei Felipone şi a primului ei soţ, contele de Kergaz. La moartea contesei a părăsit castelul Kerloven şi nu s-a mai întors acolo. Trăieşte, de atunci, ca un vagabond, cerşeşte, umblă de colo-colo. Adesea, îşi află culcuşul pe aici.

După această scurtă explicaţie, cavalerul voi să păşească mai departe; lumina căzu atunci din nou pe chipul lui sir Williams, iar nebunul scoase un strigăt:

— Ştiu bine cine eşti, te recunosc, da, da!

Sir Williams tresări.

— O! spuse bătrânul lovindu-se cu palma peste frunte, nu-mi amintesc acum… dar o să-mi aduc eu aminte… te

ştiu… eşti un om rău…

Şi nebunul îi arătă baronetului pumnul său.

— Nu-i da nici o atenţie acestui nenorocit, e nebun şi crede că recunoaşte pe toată lumea.

— Nu, nu, spuse furios bătrânul, eu sunt nebun, e adevărat, dar pe el îl cunosc…

— Bine, spuse cavalerul; noapte bună, Jérôme!

Îl luă de braţ pe baronet şi porni cu el. Nebunul se ţinea după ei şi mormăia fără contenire:

— Îl cunosc… îl cunosc… seamănă cu taică-su… e un om rău!

— În orice caz e mai fericit decât mine, spuse sir Williams liniştit; găseşte că semăn cu tata, ceea ce dovedeşte că l-a cunoscut în timp ce eu nu, căci eram încă în leagăn în ziua morţii părintelui meu.

Baronetul pronunţase aceste cuvinte din vârful buzelor, voind să arate că e plin de milă; în realitate însă, apostrofa vehementă a bătrânului îl tulburase peste măsură; s-ar fi spus că simţea apropierea unor întâmplări nefericite.

Cu aceste sentimente în suflet îl însoţi pe cavaler în grajd şi la câini; emoţia nu-i dădu pace nici mai târziu şi-l sili să rămână treaz o bună parte a nopţii.

Sir Williams era un om deosebit de inteligent şi el ştia foarte bine că marile nenorociri ale vieţii au loc de cele mai multe ori ca urmare a unei întâmplări de minimă importanţă şi că nu trebuie să-ţi fie teamă în viaţă de nimic, în măsura în care trebuie să te temi de ceea ce se numeşte întâmplarea nenorocită. Nebunul era, pentru sir Williams, un om care putea, la un moment dat, să-l oblige să se trădeze, un om care putea să-l aducă la suprafaţă pe cel ce fusese vicontele Andréa şi asta într-un ţinut în care crimele tatălui şi nelegiuirile fiului erau foarte bine cunoscute.

Cu toate acestea, baronetul nu era el omul care să se lase stăpânit de frică.

— Dac-o să mă supere, gândi el, îl lichidez.

Cu acest gând liniştitor adormi şi nu se trezi decât în zorii zilei, în clipa în care cavalerul de Lacy intra în camera lui.

Bătrânul cavaler era îmbrăcat de sus până jos în ţinută de vânătoare, deşi întâlnirea fusese fixată pentru ceasurile zece dimineaţa.

— Scumpul meu oaspete, îi spuse el intrând, în timp ce sir Williams se freca la ochi, îţi cer iertare pentru vina de a te fi trezit atât de devreme, dar va trebui să plecăm dis-de-dimineaţă pentru că mi-a venit o idee colosală.

— Într-adevăr?

— O să-ţi dai singur seama.

Cavalerul adoptă un aer misterios şi se aşează.

— Dorm foarte puţin, spuse el, asta e din pricina vârstei. M-am gândit mult în cursul nopţii şi de azi dimineaţă de la ceasurile două am tot pus la cale mica scenă a prezentării dumitale.

— Foarte bine! spuse sir Williams. Cum va fi?

— Iată: spuneam noi ieri, dacă nu mă înşel, că mijlocul cel mai sigur pentru a putea seduce o fată tânără cu imaginaţia înflăcărată era acela de a i te înfăţişa aureolat de prestigiul unui erou şi vorbisem despre vânătoarea de astăzi în cursul căreia ar fi trebuit să ucizi mistreţul cu lovituri de cuţit…

— Foarte adevărat, cavalere, sunt gata s-o fac!

— Ei bine, spuse cavalerul de Lacy, eu, unul, am găsit ceva mult mai bun.

— O! O! să auzim, cavalere.

— Trebuie să ştii că locul întâlnirii, pădurea Carreau, circumscrie un soi de depresiune mărginită de stânci golaşe, ceva în genul unei pâlnii răsturnate. Ca să ajungi acolo, străbaţi mai întâi o vale îngustă după care te pomeneşti într-un loc închis, mărginit de pereţi uriaşi de granit, loc din care nu poţi ieşi decât pe acelaşi drum pe care ai venit. Şi acum, iată la ce m-am gândit; în loc să atacăm prada la ora zece, o vom ataca la ora opt. Va ieşi din

vizuină, va ajunge în câmpie şi o vom sili să intre în pădurea Carreau iar câinii, dacă vor fi bine conduşi, şi oamenii mei se pricep de minune, vor sili mistreţul să pătrundă în vale, să intre în fundul ei şi să primească lupta.

— Bine, dar după câte mi se pare mie, toate acestea erau stabilite încă de ieri, spuse sir Williams.

— Cu singura deosebire că, potrivit planului de ieri, ar fi trebuit să aşteptăm ora zece pentru a ataca, am fi pornit vânătoarea în prezenţa domnişoarei Hermine şi ne-am fi bazat în mare măsură pe întâmplare, în loc să forţăm lucrurile, aşa cum vom face. Când domnişoara va sosi la locul de întâlnire ne vom afla în plină vânătoare, se vor auzi lătrăturile câinilor în fundul văii, iar prima ei grijă, ca şi a celor ce o vor însoţi, de altfel, va fi de a alerga la marginea stâncilor care înconjoară locul pentru a putea vedea spectacolul morţii. Abia atunci, scumpul meu oaspete, abia în clipa aceea îţi vei face apariţia cu un cuţit de vânătoare în mâna.

— Înţeleg, cavalere, spuse sir Williams care sări jos din pat şi începu să se îmbrace.

Zece minute mai târziu se aflau în sufragerie şi nu mult timp după aceea în curte, unde caii îi aşteptau.

Calul lui sir Williams era un animal viteaz şi plin de nerv şi cu toate că făcuse în ajun un drum istovitor, baronetul hotărăsc să-l încalece, refuzând calul oferit de domnul de Lacy.

În clipa în care cei doi vânători se pregăteau să urce în şei, bătrânul Jérôme, nebunul de la Kerloven, se ivi din nou în curte.

— A! A! spuse el zărindu-l pe sir Williams, mai eşti aici?

Baronetul tresări şi simţi că-l cuprinde ameţeala.

— Te-ai arătat din nou? Nu te cunosc oamenii de prin partea locului?

Privindu-l pe sir Williams drept în ochi, bătrânul continuă:

— Tu eşti de la Kerloven… tu eşti fiul ucigaşului!

În clipa în care bătrânul vorbea, domnul de Lacy se afla alături de baronet.

— Ce tot cânţi acolo, bătrâne? exclamă cavalerul ridicând cravaşa.

— Ştiu eu bine ce spun, mormăi bătrânul.

Şi în timp ce se îndepărta, murmura:

— Îl cunosc bine… l-am recunoscut.

— Scumpul meu baronet, spuse cavalerul de Lacy, îţi cer de o mie de ori iertare pentru vorbele necugetate ale acestui bătrân. Este un om fără minte.

Deşi tulburat până în adâncul inimii, sir Williams părea foarte liniştit.

— Trebuie să fie într-adevăr nebun, spuse el. Tatăl meu, după câte ştiu, n-a ucis pe nimeni, iar eu n-am fost niciodată la…

Baronetul căuta să-şi aducă aminte cuvântul.

— La Kerloven, îi spuse cavalerul.

— Ce este acolo?

— Kerloven este castelul domnului conte Armand de Kergaz.

— A! spuse repede baronetul, îl cunosc.

— Îl cunoaşteţi?

— Da; cu opt zile în urmă m-am bătut în duel cu un bărbat căruia el i-a slujit de martor. Iar acum, adăugă sir Williams, acum înţeleg şi cuvintele bătrânului nebun… Se pare că eu semăn cu un derbedeu… cu un frate vitreg ai contelui… cu vicontele Andréa.

— Un mizerabil! exclamă cavalerul de Lacy; nu l-am cunoscut niciodată şi mi-ar fi foarte greu să-mi dau seama dacă e vorba de o asemănare.

— Se pare că e deosebit de puternică, din moment ce am fost confundat cu el.

— Serios? Şi cum s-a întâmplat? întrebă cavalerul de Lacy mirat.

— Într-o seară, la Paris, mă întorceam acasă; eram în trăsură. Un domn aflat într-o altă birjă m-a luat drept

vicontele Andréa, m-a urmărit, a intrat cu forţa la mine, m-a insultat… convins tot timpul că eu sunt vicontele şi fără să ţină seama de protestele mele.

— Dar ce-i făcuse vicontele?

— Nu ştiu nimic. Fapt este că m-am văzut silit să-i cer satisfacţie iar contele de Kergaz, care-i era martor, a consemnat el însuşi această bizară asemănare, dar a recunoscut că vicontele era blond, în timp ce părul meu este negru.

— Şi v-aţi ucis adversarul?

— Câtuşi de puţin. L-am dezarmat.

— Pe legea mea! spuse cavalerul, cred că nu aţi îi putut dovedi mai bine că nu sunteţi aceeaşi persoană cu vicontele decât în felul acesta!

— Înseamnă, întrebă naiv baronetul, că este un ticălos şi jumătate, nu?

— Este leit taică-su, răspunse cavalerul. L-a ucis pe colonelul de Kergaz pentru a se căsători cu văduva lui; l-a aruncat în apele mării, aşa se zice, pe actualul conte Armand de Kergaz, care a fost salvat printr-o minune. Asta în ceea ce priveşte tatăl. Fiul a sedus şi a răpit fete cinstite, a pierdut şi a câştigat averi la joc, a ucis pe cei cărora le luase banii, maică-sa a murit de supărare şi câte or mai fi fără să le ştiu eu.

— Nu-mi face nici o plăcere, răspunse cu răceală baronetul, să fiu confundat cu o asemenea canalie care ar fi nimerit să stea în fundul ocnei.

— Asta-i şi părerea mea, răspunse cavalerul; până atunci însă, scumpul meu oaspete, să nu uităm că astăzi avem de făcut o cucerire.

CAPITOLUL XLV.

Să ne întoarcem la castelul Genêts.

Cu o seară înainte, Jonas, fie de teama stafiilor, fie din pricina zelului său obişnuit, gonise atât de tare încât nimeni nu se culcase în clipa în care el pătrunsese în castel.

Doamna de Kermadec juca o partidă de pichet cu domnul de Beaupréau; Thérèse şi fiica sa citeau.

Jonas intră.

— Apropie-te, Jonas, îi spuse baroana şi spune-mi cum l-ai găsit pe domnul cavaler?

— Domnul cavaler lua masa cu domnul… cu domnul acela care trebuie să fie diavolul.

O privire severă din partea doamnei de Kermadec îl făcu să-şi pună lacăt la gură şi întinse scrisoarea cavalerului.

Doamna de Kermadec rupse sigiliul şi o citi cu mare atenţie. După aceea oferi scrisoarea domnului de Beaupréau.

Şeful de birou manifestă o mare mulţumire.

— Admirabil! spuse el în şoaptă. Minunat!

— Mititico! strigă baroana întorcându-se către Hermine care nici nu observase sosirea lui Jonas.

Hermine se apropie.

— Domnul cavaler de Lacy, vecinul meu, spuse doamna de Kermadec, te invită mâine să asişti la o vânătoare. Ţi-ar face plăcere să te duci?

— Cum doreşti dumneata, mătuşă, răspunse Hermine indiferentă.

— Dar se înţelege, interveni domnul de Beaupréau, se înţelege că vom merge. Asta îmi aduce aminte de tinereţea mea şi de vânătorile la care luam parte.

Beaupréau minţea de-ngheţau apele. În primul rând, el nu vânase niciodată în viaţa lui; în al doilea rând el ştia foarte bine că în ţinutul în care îşi trăise tinereţea nu se afla nici urmă de vânat şi mai ştia că bătrânii, în serile lungi de iarnă, născoceau tot soiul de poveşti fantastice pe seama singurului iepure care fusese vreodată zărit prin partea locului, cu sute de ani în urmă.

— Cavalerul îmi trimite vorbă, frumoaso, continuă baroana, că ţi-o va oferi mâine pe Pierrette, o mânzoaică încântătoare şi blândă, care va fi deosebit de mândră să te poarte în spinare.

Hermine ştia să călărească; dar nu făcuse niciodată lucrul acesta printr-o pădure, prin vâlcele şi prin luminişuri şi, mai ales, nu luase parte călare la hăituirea unei fiare sălbatice în sunetele cornului de vânătoare.

Auzise adesea vorbindu-se, dar nu trăise niciodată acele întâmplări neprevăzute care umplu o zi de vânătoare. Şi în ciuda durerii care continua să-i stăpânească sufletul, Hermine tresări de bucurie la gândul că mâine avea să vadă cu ochii ei toate acestea şi că avea să plutească purtată de un cal blând.

— Se pare, spuse baroana de Kermadec, în timp ce imaginaţia Herminei vagabonda, se pare că domnul de Lacy va fi însoţit de un oaspete, baronetul sir Williams.

Hermine tresări, dar nu spuse nimic. Se retrase însă în camera ei gânditoare.

Îl iubea mai departe pe Fernand; dar îl iubea aşa cum îi iubeşti pe morţi, cu o dragoste fără nici o nădejde. Fernand, bărbatul care se dovedise nedemn, era definitiv pierdut pentru ea.

Tânăra dormi foarte puţin; se simţea stăpânită de o ciudată presimţire, avea tot timpul senzaţia că ziua care avea să vină va fi plină de întâmplări neprevăzute, plină de emoţii şi simţea că prezenţa acelui străin avea să însemne ceva în viaţa ei.

Doamna de Beaupréau o găsi trează pe Hermine.

Biata Thérèse îşi petrecuse noaptea în rugăciuni, invocând spiritul cerului pe care-l implora să-i protejeze fiica făcând în aşa fel încât să-l uite pe Fernand şi să se îndrăgostească de sir Williams.

Domnul de Lacy nu făcea niciodată treburile pe jumătate. Trimiţând-o pe Pierrette domnişoarei de Beaupréau, el avusese grijă să-i trimită şi şefului de birou un cal. Domnul de Beaupréau era aidoma unui gascon din răsărit care pretinde că ştie totul şi pe care nimic nu-l uimeşte niciodată; el se lansa cu multă dezinvoltură în

discuţii pe teme vânătoreşti şi nu uita să pomenească despre tinereţea lui vijelioasă.

Or, în realitate, domnul de Beaupréau nu încălecase nici măcar de zece ori în viaţa lui; era incapabil să distingă o fiară sălbatică de un animal domestic iar isprăvile sale vânătoreşti se limitau la uciderea unei vrăbii, care stătea liniştită într-un copac de pe o stradă, fapt petrecut cu treizeci de ani în urmă.

Aşa se face că el izbuti să smulgă un zâmbet bătrânei baroane de Kermadec care, de la fereastră, urmărea plecarea Herminei, în clipa în care, procedând popeşte, încalecă prin dreapta.

În ceea ce o priveşte pe Hermine, ajutată de Jonas, ea sări sprintenă pe spinarea Pierrettei.

— Frumoaso, strigă baroana de la fereastră, să ştii că-ţi şade foarte bine călare. Bravo, mititico, îmi placi…

Şeful de birou întoarse capul cerşind un compliment.

— Dumneata, domnule nepot, îi spuse castelana, semeni mai degrabă cu un procuror şi te sfătuiesc să te ţii. Nu s-ar părea că te simţi prea bine.

Sărmanul Beaupréau roşi până în vârful urechilor iar privirile sale aruncau flăcări de mânie.

Alaiul porni.

Jonas trebuia să-i conducă pe amândoi, pe tată şi pe fiică, prin hăţişurile pădurii. Micuţul ţăran îmbrăcase haine de sărbătoare şi lăsase acasă saboţii, păşind în picioarele goale cu agilitatea unei veveriţe.

Hermine dădu liber calului care o porni la galop.

Domnul de Beaupréau, care nu încălecase decât cai obişnuiţi, îşi imagină că un animal de rasă trebuie sa simtă pintenii.

Jignit, înfuriat din pricina durerii, calul ţâşni şi se porni să alerge ca un mistreţ rănit.

Domnul de Beaupréau pricepu că nu este momentul potrivit să încerce să dea dovadă de mândrie şi că era mai înţelept să nu-şi rupă spinarea. El se agăţă de gâtul calului

şi se lăsă purtat prin crâng, în timp ce Jonas cotea pe o potecă lăturalnică ducând drept la locul întâlnirii.

Hermine îl urmărea cu privirile fără să se sinchisească de cursa nebună a domnului de Beaupréau care, de altfel, dispăru curând din raza privirilor sale.

Dintr-o dată, Jonas se opri.

— Câinii, spuse el, se aud câinii!

Hermine ciuli urechile şi auzi, într-adevăr, la o depărtare de un kilometru, lătrăturile haitei.

— Sunt în vale, spuse Jonas, în valea pădurii Carreau! Repede! Repede…!Să mergem după glasul câinilor… O să vedem moartea…

CAPITOLUL XLVI.

Jonas fugea cât putea de repede şi domnişoara de Beaupréau îl urma.

În spatele lor se pierdeau ultimii copaci ai pădurii; şi în clipa în care tânără amazoană ajunse în luminişul în care Jonas se oprise aplecat la marginea prăpastiei, fata descăleca şi veni alături de el.

În faţa ochilor ei se desfăşura un spectacol măreţ.

Valea era deosebit de îngustă şi mărginită de stânci înalte. În fundul ei se auzea zgomot şi era mişcare. Soseau vânătorii.

La început, domnişoara de Beaupréau văzu fiara ţâşnind din tufişuri şi alergând nebuneşte spre fundul văii. Perii mistreţului erau ridicaţi, ochii îi sângerau; trecu ca o ghiulea tăind rădăcinile care-i stăteau în cale.

La o sută de paşi în urma lui alergau câinii urlând de furie. Erau aproape douăzeci.

În urma câinilor, Hermine văzu apărând un cavaler. Era călare pe un cal negru ca noaptea pe care-l conducea cu o uimitoare îndemânare printre stâncile care i se iveau în cale. Părea tânăr şi înflăcărat cavalerul. Hermine recunoscu în acest tânăr pe ciudatul om întâlnit în ajun şi care – aşa credea ea – salvase viaţa domnului de Beaupréau.

Era sir Williams.

Hermine îl mai iubea pe Fernand, iar baronetul îi era tot atât de indiferent pe cât îi putea fi orice străin.

Cu toate acestea inima ei bătu în chip ciudat şi se simţi emoţionată.

Aşa cum prevăzuse şi Jonas, mistreţul, orbit de furie, se izbi în câteva rânduri de pereţii stâncilor şi-şi dădu seama că nu-i va fi cu putinţă să-i escaladeze.

Făcu atunci de două ori înconjurul fundului de sac în care intrase, tot căutând o cale de scăpare.

În cele din urmă, alese unica soluţie pe care o putea încerca: să înfrunte câinii care se năpusteau asupra lui cu furie.

Hermine, cucerită de măreţia spectacolului, asista cu sufletul la gură la începutul acestei bătălii în care avea să se angajeze curând şi o fiinţă omenească.

Într-adevăr, sir Williams descălecă, puse carabina la ochi şi trase… dar glontele răni mistreţul fără să-l doboare.

Aruncând carabina, sir Williams o porni către mistreţ având drept unică armă cuţitul său de vânătoare şi biciuşca.

Baronetul păşea cu fruntea sus, ca un cuceritor; hainele sale de culoare roşie, potrivit obiceiului irlandez, hămăitul câinilor, zgomotele scoase de mistreţ, toate acestea păreau să contribuie la învăluirea lui într-un abur misterios.

Inima Herminei bătea cu putere, dar fata era încă departe de a bănui tot ceea ce avea să se întâmple.

Sir Williams continua să înainteze.

El înlătură câinii care înconjuraseră mistreţul, câţiva dintre ei erau sfâşiaţi, şi continuă să se apropie de animal.

În clipa aceea Hermine înţelese…

Ea înţelese că omul acesta îndrăzneţ până aproape de nebunie avea să-şi primejduiască viaţa pur şi simplu din plăcerea de a şi-o primejdui…

În spatele lui sir Williams, unul dintre argaţi ridicase cornul de vânătoare şi se pregătea să sune moartea. În jurul baronetului câinii continuau să urle.

În sfârşit, mistreţul însuşi, simţind că avea de înfruntat un adversar mult mai nobil, izbutise să scape de doi dintre cei mai înverşunaţi câini şi, strângându-se ca o pisică gata să sară, aştepta ca sir Williams să facă doi paşi pentru a se năpusti asupra lui cu toată impetuozitatea fiarei care-şi apără ultimele clipe de viaţă.

În momentul acela baronetul, care înainta foarte liniştit, ridică privirile, dădu cu ochii de Hermine şi o salută aidoma cavalerilor medievali care, înainte de a pătrunde în arenă, căutau cu privirile femeia gândurilor lor.

Hermine crezu că moare şi se agăţă de coama calului temându-se să nu cadă.

Jonas aplaudă.

Şi ceea ce se petrecu atunci sub privirile uluite ale fetei care nu mai avea nici o picătură de sânge în obraz, depăşeşte orice închipuire.

Hermine îi văzu pe sir Williams şi pe mistreţ înfruntându-se, apropiindu-se unul de altul, confundându-se unul cu altul, devenind un singur trup… Închise ochii, scoase un strigăt de groază şi căzu leşinată în braţele lui Jonas care o prinsese la timp, înainte să cadă în prăpastie.

O dată cu strigătul de groază al fetei, se auzi un urlet de moarte şi un strigăt de triumf…

Cu o nemaipomenită îndemânare, cu un sânge rece extraordinar, cu o îndrăzneală rar întâlnită, sir Williams lovise mistreţul în spate şi-i înfipsese cuţitul până la mâner.

Mistreţul căzuse fulgerat şi, în clipa în care Hermine leşina, învingătorul îşi odihnea piciorul pe spatele animalului ucis.

În clipa în care-şi reveni, domnişoara de Beaupréau se găsea culcată în iarbă, la câţiva paşi de locul unde fusese răpus mistreţul.

Trei persoane stăteau aplecate deasupra ei: sir Williams, palid şi emoţionat, cavalerul de Lacy care tocmai sosise şi Jonas care o stropea cu apă pe obraz. Leşinul fetei durase aproape douăzeci de minute.

— Domnişoară, murmură baronetul cu vocea tremurândă, vă cer iertare pentru spaima pe care v-a produs-o purtarea mea prostească.

— Domnule, articula fata cu greu, primejdia prin care aţi trecut… Dar iată-vă bine-sănătos… şi…

Fata roşi neputând să continue.

— Pe toţi câinii de vânătoare din lume, rosti entuziasmat cavalerul de Lacy, dacă vânezi întotdeauna mistreţul aşa cum ai făcut-o astăzi, eu, unul, te proclam, scumpul meu oaspete, regele vânătorilor britanici.

Jonas vorbea de unul singur, ceva mai încolo:

— Eu i-am spus ieri doamnei baroane că e dracul gol… Nici nu poate fi altfel…

Se auzi atunci un cal apropiindu-se în goană; în curând îşi făcu apariţia din desişul pădurii Fulgerul pe spinarea căruia domnul de Beaupréau abia se mai putea ţine; la strigătele sale Jonas sări cât colo, ieşi în întâmpinarea calului şi-l prinse de gât, oprindu-l din goană. Furios, nobilul animal se cabră şi-l aruncă în iarbă pe domnul de Beaupréau. El se ridică însă repede, căci nu păţise nimic.

Fu întâmpinat de hohotul de râs al cavalerului de Lacy căruia îi ţineau isonul sir Williams şi Hermine.

— A! scumpul meu vecin, spuse cavalerul, eşti un foarte slab călăreţ.

— Dimpotrivă, răspunse domnul de Beaupréau, dar calul acesta îl are pe diavol în pântec.

— Aş! E blând ca un mieluşel.

— Parcă a luat foc…

— L-aţi lovit cu pintenii?

— Fireşte.

— Atunci înţeleg, spuse cavalerul râzând; aţi crezut pesemne că aveţi de a face cu o gloabă.

Făcându-i-se milă de situaţia jenantă a şefului de birou, cavalerul de Lacy schimbă vorba, îi arătă mistreţul ucis şi-i povesti fapta de mare curaj a baronetului.

— A! spuse şeful de birou privindu-l cu admiraţie pe sir Williams, asta spun şi eu că e lovitură de maestru!

Baronetul afişă un aer plin de modestie care o cuceri cu totul pe Hermine.

— Domnule cavaler, se auzi atunci glasul lui Jonas, astăzi de dimineaţă doamna baroană mi-a dat o scrisoare pentru dumneavoastră.

Jonas scoase din buzunar mesajul baroanei.

— Să vedem, spuse cavalerul de Lacy.

El rupse sigiliul, aruncă o privire asupra scrisorii, după care o citi cu glas tare: „Scumpul meu vecin, Invitaţie pentru invitaţie.

Aţi poftit pe nepotul şi pe strănepoată-mea la vânătoare.

Aţi făcut foarte bine iar eu vă mulţumesc pentru amabilitate.

Îngăduiţi-mi ca, la rândul meu, să vă rog să luaţi masa cu mine.

Sper că-l veţi lua cu dumneavoastră şi pe oaspetele care vă vizitează în aceste zile, baronetul sir Williams; aşteptându-vă, vă întind mâinile mele amândouă.

Baroana de Kermadec”.

Cavalerul îl privi pe sir Williams.

— Ei? întrebau privirile sale.

Sir Williams, la rândul său, o privi pe Hermine. Fata roşi, dar părea să-i spună:

— Acceptaţi.

— În cazul acesta, spuse cavalerul, să mergem! Este trecut de amiază şi până la castelul Genêts e cale lungă. Baroana ia masa destul de devreme… Scumpul meu vecin, se adresă el şefului de birou, îţi propun să nu încaleci acelaşi cal; am să-ţi ofer unul din caii argaţilor mei, destul de bătrân ca să nu mai poată lua foc în gură.

Hermine încalecă, iar sir Williams o ajută, respectuos, întinzându-i genunchiul său.

În timp ce fata îşi strângea hăţurile, baronetul se aplecă la urechea şefului de birou.

— Ce spui, tată-socrule? Găseşti că mi-am jucat bine rolul?

— Da, minunat.

— Dacă fiica dumitale n-ar fi avut o zestre de douăsprezece milioane, adăugă baronetul, crede-mă că n-aş fi făcut una ca asta. Mi-am primejduit viaţa.

— Eşti un om plin de curaj! murmură Beaupréau entuziasmat.

Porniră la drum.

Sir Williams îşi potrivi calul alături de Hermine. Cavalerul de Lacy călărea în dreptul domnului de Beaupréau.

Beaupréau îl privi.

Argaţii şi ceilalţi slujitori legară câinii, urcară mistreţul pe o targă şi toată lumea porni pe poteca ce ducea la Manoir.

Drumul pe care baronetul şi fata îl făcură prin pădure fu încântător. Sufletul pustiit al Herminei părea că păstrează tăcere în clipele acelea; fata asculta glasul dulce şi melancolic al baronetului care-i vorbea cu entuziasm despre plaiurile verzi ale Irlandei lui natale, această ţară de martiri care păşesc mereu cu fruntea sus îndurând persecuţiile fără să capituleze şi aruncând, din când în când, câte o privire către Franţa. Baronetul îşi exprima dezgustul pentru Anglia şi pentru felul de a fi al englezilor, vorbea despre plictisul vieţii lui de om care călătoreşte veşnic, despre visul de a se stabili în Franţa, unde ar fi vrut să-şi găsească o tovarăşă de viaţă care să ştie să-l înţeleagă.

Hermine îl asculta ca prin vis, gândindu-se la Fernand.

La Fernand pe care-l pierduse pentru totdeauna.

Cu toate acestea continua să-l asculte.

Bărbatul care vorbeşte cu atât de multă tristeţe şi care pare să regrete o fericire de mult visată şi niciodată realizată, un asemenea bărbat, dacă se întâmplă să fie tânăr şi frumos ca sir Williams, va trezi întotdeauna simpatia unei femei.

Iar bărbatul despre care vorbim stăpânea de minune toate farmecele seducţiei; el ştia să facă să vibreze, cu ajutorul unui singur cuvânt, cele mai ascunse corzi din sufletul unei femei.

Hotărât lucru, vicontele Andréa nu se lăudase în ziua în care, deghizat în Don Juan de Marana şi privind panorama Parisului rostise aceste cuvinte:

— Don Juan n-a murit… Eu sunt Don Juan.

Când alaiul sosi la Genêts, Hermine era visătoare, iar doamna de Beaupréau, care pândea întoarcerea cu sufletul la gură, crezu că vede ştearsă de pe chipul ei indiferenţa pe care o manifestase faţă de sir Williams.

Biata mamă tresări de bucurie şi-i aruncă baronetului o privire plină de recunoştinţă, o privire care părea să-l implore:

— Salvează-mi copila!

Baroana de Kermadec îi întinse mâna lui sir Williams, acesta i-o sărută şi, la invitaţia gazdei, luă loc alături de ea, la masă.

În şoaptă, baroana îi spuse:

— Iată-te, în sfârşit, ceva mai puţin nebun decât ieri.

— Doamnă… spuse baronetul mimând o mare jenă.

— Ssst! O să sfârşească prin a se îndrăgosti de dumneata…

Baronetul clătină neîncrezător din cap.

— Ai încredere în spusele mele şi nu uita că te iau sub protecţia mea, aşa încât…

— Hotărât lucru, gândi baronetul, le am de partea mea pe mătuşă, pe mamă şi-l am şi pe tată… Dacă fata nu se îndrăgosteşte de mine în cel mult opt zile, înseamnă că sunt un bleg care nici nu merită să ia în căsătorie o zestre de douăsprezece milioane.

CAPITOLUL XLVII.

Suntem nevoiţi, datorită numărului mare de personaje şi ariei întinse pe care se desfăşoară drama ai cărei cronicari suntem, să ne schimbăm adesea locul şi să-i abandonăm,

pentru un timp, pe unii dintre eroi pentru a ne întoarce din nou în mijlocul acelora pe care i-am părăsit pentru moment.

Am lăsat-o pe Jeanne trezindu-se din somn în micul castel de la Bougival, plimbând în jurul ei o privire uimită, căutând să-şi explice faptul că se afla într-un loc necunoscut şi descoperind, în sfârşit, pe un gheridon aflat în mijlocul încăperii, scrisoarea lui sir Williams, nesemnată, ca şi aceea din ajun şi în cuprinsul căreia domnişoara de Balder crezuse a recunoaşte spiritul şi mâna lui Armand de Kergaz; scrisoarea ciudată, stranie, în care nici un fapt nu era menţionat fără să fi fost învăluit în rezerve sau lăsat în penumbre, scrisoare în care domnea, de la primul până la ultimul rând un ton misterios care nu se putea să nu aibă nici o influenţă asupra imaginaţiei bogate a unei fete tinere.

Iar misterul este, se ştie, fermentul cel mai activ al dragostei.

Desigur, poate că în mintea domnişoarei de Balder ar fi trebuit să se nască o bănuială oarecare, poate că ar fi trebuit să-i treacă prin minte că un altul decât domnul de Kergaz era dens ex machina în această ciudată dramă a cărei eroină principală era.

Dar Jeanne era îndrăgostită de Armand şi se ştie că cei ce iubesc socot că orice întâmplare trebuie să aibă drept cauză sau drept punct de pornire fiinţa iubită. Şi oricât de ciudată i-ar fi fost purtarea, cum ar fi putut să-i treacă prin minte că autorul scrisorilor nu ar fi fost una şi aceeaşi persoană cu domnul de Kergaz din moment ce, în ajun, îl auzise pe acesta din urmă şuşotind împreună cu Bastien şi rostind cuvintele „urâtă poveste”, care se refereau, fără îndoială, la duelul de a doua zi?

Jeanne deschise prima uşă care i se ivi în cale şi se pomeni într-un mare salon ai cărui pereţi erau împodobiţi cu minunate tapiserii de Gobelin. Pe un gheridon aflat în mijlocul încăperii se aflau albume, gravuri, un jurnal de modă, un ziar feminin. În faţa căminului se găsea un pian.

Tânăra străbătu salonul ale cărui uşi erau deschise şi ajunse într-un mic vestibul pardosit cu marmoră, plin de vase încărcate cu flori rare şi având pereţii pictaţi cu fresce.

În acest vestibul, pe o banchetă, dormita un valet înzorzonat care, auzind-o, se ridică repede şi luă o ţinută plină de respect.

— Domnişoara doreşte s-o chem pe cameristă?

Şi, fără să aştepte răspunsul, strigă:

— Mariette! Mariette!

O frumoasă subretă, atât de frumoasă încât nu o poţi întâlni decât pe scena Comediei Franceze, apăru de îndată şi o salută pe Jeanne.

În urma subretei se iviră pe rând o îngrijitoare şi un lacheu. Acesta era personalul de serviciu pus la dispoziţia Jeannei.

— Dacă, domnişoara binevoieşte să mă urmeze în camera de toaletă, spuse fata care răspundea la numele de Mariette, mă voi ocupa de domnişoara şi o voi îmbrăca.

Jeanne îşi dădu atunci seama că se afla într-o rochie de cameră, aceea pe care o purtase în ajun şi, din ce în ce mai uluită, o urmă pe Mariette şi pătrunse într-un încântător cabinet de toaletă unde fata dădu peste întreaga ei garderobă aflată acolo ca prin farmec.

— Întorcându-se de la Paris, spuse Mariette, domnul conte va trece, pesemne, pe la furnizorii domnişoarei care nu vor întârzia să se prezinte pentru a primi dispoziţii.

Iar Mariette începu să pieptene şi să împletească frumosul păr al Jeannei care, visătoare, se lăsă în voia întâmplării.

Un ceas mai târziu, domnişoara de Balder, într-o rochie de dimineaţă, pătrundea în sufrageria de la parter unde i se pregătise micul dejun.

Jeanne îşi muie buzele în ceai, luă câteva firimituri dintr-o prăjitură şi continuă să citească şi să recitească misterioasa scrisoare a bărbatului pe care personalul de serviciu îl numea domnul conte.

Mariette, care o servea la masă, îi spuse în clipa în care fata se ridică:

— Nu este prea plăcut să locuieşti iarna la ţară şi s-ar putea ca domnişoara să se plictisească…

Jeanne ar fi vrut mult să ştie unde anume la ţară se afla dar îşi aminti de recomandările atât de categorice ale scrisorii şi tăcu.

— Dar, continuă Mariette, domnul conte s-a gândit că domnişoarei i-ar face plăcere să se întâlnească cu o veche prietenă.

— Una din prietenele mele?

— Una din prietenele domnişoarei, întări Mariette care deschise o uşă şi strigă:

— Domnişoară Cerise!

Şi sub privirile uluite ale Jeannei, tânăra lucrătoare palidă şi emoţionată, se aruncă în braţele ei.

Cele două fete începură prin a-şi pune întrebări. Cum se face că se aflau acolo? Şi unde anume se aflau? Niciuna din ele nu era în stare să răspundă. Dar sir Williams îşi luase atâtea măsuri de siguranţă, alcătuise scrisorile către Jeanne în aşa fel şi vorbise Cerisei cu atâta dibăcie despre închipuite primejdii, încât fetele se cercetară una cu alta şi nu şi făcură confidenţe decât pe jumătate. O parte a zilei se scurse pentru ele într-o dulce sporovăială.

Jeanne îi mărturisi Cerisei că sufletul său îşi spusese cuvântul; era îndrăgostită de un necunoscut, fără nici o îndoială autorul celor două scrisori pe care le primise, contele Armand de Kergaz.

Cerise îi vorbi despre dragostea ei pentru Léon, despre fericirea care nu făcuse decât să întârzie puţin, despre faptul că bucuria va fi şi mai mare o dată ce vor fi fost înlăturate piedicile ce-i stăteau în cale.

Către seară, în timp ce fetele, după ce se plimbaseră multă vreme prin grădină se înapoiau în vilă, un om se înfăţişă dinaintea Jeannei şi o salută cu mult respect.

Era Colar.

Văzându-l pe acest necunoscut, domnişoara de Balder se simţi neliniştită; Cerise interveni însă imediat:

— Este un prieten, spuse fata, este unul din oamenii domnului conte.

— Domnişoară, spuse Colar înclinându-se, sunt intendentul domnului conte.

— A! exclamă Jeanne liniştită; aţi venit din partea lui?

— Da, domnişoară.

Colar adoptă un aer misterios şi întinse fetei o scrisoare.

Jeanne o apucă tremurând şi simţi că inima îi bate din ce în ce mai repede. Era acelaşi scris. Deschise scrisoarea şi citi: „Jeanne, dragostea mea, în clipa în care această scrisoare va fi în mâinile tale, între noi distanţa va fi mare. Aşa a vrut soarta. Linişteşte-te însă, absenţa mea nu va fi de lungă durată; e vorba de numai câteva zile după care voi fi din nou la picioarele tale, îţi voi săruta din nou mâinile şi-ţi voi cere în genunchi sa primeşti numele meu şi să fii fericirea vieţii mele. Omul care îţi va aduce această scrisoare şi căruia îi acord toată încrederea îţi va preda zilnic un mesaj din partea mea, mesaj pe care eu i-l voi trimite indiferent de locul în care mă voi afla în cursul acestei călătorii care mi-a fost impusă de o serie de ciudate şi grave împrejurări.

Omul acesta, pe care-l cheamă Colar, este mai mult un prieten decât un slujitor; îmi este devotat şi îţi va executa toate ordinele cu bucurie. Fii regina acestei locuinţe care îţi aparţine şi în care cei ce se află nu sunt decât oamenii mei, suflete devotate viitoarei lor stăpâne şi care şi-ar da bucuros viaţa pentru ea. Nu-ţi cer decât un singur lucru, Jeanne, dragostea mea, dar ţi-l cer în genunchi, în numele dragostei pe care ţi-o port, în numele fericirii noastre viitoare: nu încerca să părăseşti casa şi grădina în care te afli, nu întreba nimic… Toate acestea ţi le voi explica eu ceva mai târziu.

Adio… şi pe mâine. Trupul meu se îndepărtează de tine, dragostea mea, dar inima rămâne alături de inima ta”.

De această dată scrisoarea purta drept semnătură un A. Era un progres.

— Domnişoară, spuse Colar după ce Jeanne isprăvi de citit, dacă doriţi să răspundeţi domnului conte mă voi îngriji ca scrisoarea dumneavoastră să-i ajungă.

Jeanne roşi.

— Am să mai văd, răspunse ea emoţionată, şi, într-adevăr, ce ar fi putut răspunde?

Să se plângă pentru că fusese răpită? Să-i mărturisească dragostei ei?

O privi pe Cerise ca şi când i-ar fi cerut un sfat.

Cerise înţelese şi-i spuse lui Colar:

— Domnişoara îi va scrie mâine domnului conte.

Colar se înclină.

— Mă voi întoarce mâine, spuse el, şi dacă domnişoara doreşte ceva de la Paris…

— Nu am nevoie de nimic, mulţumesc.

Se auzi un clopot sunând ora prânzului.

Locotenentul lui sir Williams o salută din nou pe Jeanne şi plecă. Dar în loc să plece prin poarta cea mare a vilei, el o porni către pavilionul în care se afla văduva Fipart, cu toate că în dimineaţa aceleiaşi zile sir Williams se prefăcuse că o goneşte.

— Măicuţă, îi spuse el, căpitanul s-a gândit aşa: nu te-ai purtat prea bine cu Cerise şi ar trebui să pleci; dacă puştoaicele te văd pe aici ar putea să intre la bănuieli.

— Foarte bine, răspunse, cârciumăreasa, o luăm din loc.

— În fiecare dimineaţă, continuă Colar, o să-i dai un coş lui Rocambole şi o să-i recomanzi să adopte în măsura posibilităţilor un aer cât mai cinstit.

— O! rosti văduva plină de mândrie, este elevul meu şi când vrea poate să semene şi cu un sfânt.

— Şi-l vei trimite aici cu peşte.

— Priceput, o să-i trimit.

— Rocambole e mare şmecher şi o să mai arunce şi el câte o privire pe aici; pentru că eu nu am cine ştie ce

încredere în personalul acesta şi dacă i-ar trece prin minte adevăratului conte să dea o raită prin împrejurimi…

Vorbind despre adevăratul conte, Colar se referea la Armand.

Văduva Fipart plecă la Bougival întovărăşită de Colar care se întoarse apoi la Paris unde avea sarcina să urmărească mişcările domnului de Kergaz.

A doua zi el se întoarse la vilă.

Sir Williams îi scrisese din Orléans şi-i trimisese o a doua scrisoare pentru Jeanne. Aceasta, mai tandră şi mai înflăcărată decât cea dintâi, sfârşi prin a tulbura inima tinerei fete. Falsul conte de Kergaz semnase de data asta cu nume întreg, Armand. Aşadar, el era.

— Domnişoara nu va răspunde domnului conte? întrebă Colar.

Inima Jeannei începu să bată, chipul i se aprinse, ezita.

— A! exclamă Colar, parcă-l văd pe domnul conte deschizând plicul şi găsind câteva cuvinte din partea domnişoarei. Ce bucurie pentru iubitul meu stăpân!

La gândul că l-ar putea face fericit, Jeanne nu ezită şi scrise.

„Domnule, cu toate că purtarea dumneavoastră mi se pare ciudată, cu toate că este nemaiauzit să-i faci prizonieri pe oameni pentru a-i face fericiţi şi pentru a le dovedi afecţiunea, aş vrea să nu vă judec prea tare şi să aştept întoarcerea dumneavoastră pentru lămurirea acestui mister. De aici de unde mă aflu voi urma sfatul dumneavoastră şi mă voi menţine în rezerva pe care mi-o cereţi”.

În ciuda faptului că era o scrisoare rece, se simţea că fusese scrisă din tot sufletul, literele erau tremurate iar semnătura, din cauza emoţiei, aproape de nedescifrat.

Jeanne era însă de viţă nobilă; ea ştia că prima calitate a unei femei este rezerva iar ciudata purtare a lui sir Williams nu merita în nici un caz vorbe dulci. Cu toate acestea,

dedesubtul numelui său fata scrise un singur cuvânt: „Întoarceţi-vă!”

Acest post-scriptum laconic rezuma, de fapt, toată scrisoarea şi atenua în bună măsură răceala.

Colar plecă.

A doua zi el reveni aducând o nouă scrisoare din partea falsului conte de Kergaz.

Era, ca şi cele scrise până atunci, plină de parfumul unei iubiri caste, dar înflăcărate, care continua să facă ravagii în sufletul Jeannei. Fetele tinere se vor lăsa întotdeauna seduse de farmecul scrisorilor de dragoste.

Zilele treceau.

Jeanne uitase de Gertrude despre care falsul Armand continua să vorbească în aşa fel încât să se creadă că-l însoţeşte! – dar scrisorile lui nu purtau nici o dată şi nu se ştia de unde veneau, ele fiind aduse întotdeauna de către Colar.

Într-o bună zi însă, Colar nu se ivi. Jeanne aşteptă în zadar scrisoarea care devenise hrana sufletului său.

Scrisoarea nu veni. Iar Colar nu se arătă nici a doua zi.

Locotenentul lui sir Williams avea cel mai bun dintre motive pentru a-şi justifica absenţa: era mort.

Ne aducem aminte de tragicul sfârşit al lui Colar, din cârciuma văduvei Fipart.

Colar murise fără să apuce să-i spună nici un cuvânt lui Rocambole cu privire la cele ce avea de făcut în legătură cu cele două fete. Trecură trei zile, trecură patru, Jeanne nu primea nici o scrisoare şi cu toate acestea nimic nu se schimbase la vilă.

Servitorii continuau să fie în slujba ei, poarta continua să rămână încuiată; Mariette vorbea despre domnul conte de fiecare dată când o pieptăna pe Jeanne.

Dar fata nu-l mai vedea pe Colar şi nici nu mai primea scrisori.

Îi întrebă atunci pe servitori despre soarta mesagerului său; fie că nu ştiau, fie că nu voiau să spună adevărul,

servitorii răspundeau invariabil:

— Se poate ca intendentul domnului conte să fi plecat într-o călătorie.

Pe Jeanne o năpădiră atunci gânduri negre; ea îşi aminti că în prima dintre scrisorile găsite pe gheridon, acela pe care-l credea Armand de Kergaz îi vorbea, despre pericolele care-l pândeau…

Jeanne se simţi cuprinsă de ameţeală; îşi spuse că s-ar putea foarte bine ca iubitul ei Armand să fi murit…

Speranţa îi reveni o dată cu gândul că, din moment ce nu scria, însemna că se află pe drumul de întoarcere.

În cea de a patra zi, însă, în clipa în care Jeanne se trezi şi se pregătea să-i spună bună dimineaţa Cerisei care dormea într-o încăpere alăturată, fata zări câteva scrisori pe gheridon.

Scoase un strigăt de bucurie şi, dintr-un singur salt, străbătu distanţa care despărţea patul său de gheridon.

Erau patru scrisori, atâtea câte zile trecuseră…

Le recunoscu şi le deschise cu emoţie.

Aşadar, Armand nu era mort!

El îi vestea că ziua revederii lor era aproape… Avea să se întoarcă repede şi prima clipă va fi pentru ea.

Aşa glăsui ultima dintre scrisori.

— Cerise! Cerise! strigă fata nebună de bucurie, trăieşte, se întoarce!

Iar Cerise, care în ultimele trei zile şterse lacrimile Jeannei, alergă bucuroasă şi o îmbrăţişă.

Jeanne voi să ştie atunci cine adusese scrisorile şi cine le pusese pe gheridon în timp ce ea dormea.

Sună şi Mariette apăru.

— A venit Colar?

— Nu, doamnă.

— Atunci cine?… întrebă Jeanne surprinsă, arătând scrisorile.

— Domnişoară, răspunse camerista, le-a adus Rocambole.

— Ce-o mai fi însemnând şi asta, Rocambole? întrebă Jeannei care nu auzise în viaţa ei acest cuvânt.

— Este numele micului negustor de peşte.

— L-a întâlnit pe Colar?

— Nu ştiu.

Într-adevăr, Mariette nu ştia.

Adevărul este că în ultimele trei zile meşterul Rocambole se schimbase cu totul în faţa celor de la vilă şi se cuvine să vorbim despre această schimbare înainte de a merge mai departe.

CAPITOLUL XLVIII.

Fiul adoptiv al văduvei Fipart, meşter Rocambole, se dovedise mai puternic decât însuşi Colar în seara în care acesta din urmă murise lovit de contele de Kergaz.

Copilul acesta de şaisprezece ani, pe care făgăduiala unei sume destul de însemnate ca cincizeci de ludovici îl putea zăpăci, nu-şi pierdu capul nici un moment şi în mintea lui se născu următorul raţionament, care nu era lipsit de logică:

— Este evident că din moment ce contele oferă două mii de franci ca să afle unde sunt puştoaicele, căpitanul ar oferi de două sau de trei ori pe atât ca să nu afle contele nimic. Or, contele este omul binelui iar căpitanul un mare pişicher; între bine şi rău, el Rocambole, n-a ezitat niciodată. Aşadar, ura pentru căpitan!… iar pe Filantrop am să-l trag pe sfoară.

Tocmai pentru a rămâne fidel acestui plan îi atrăsese meşterul Rocambole pe conte, pe Ghinion şi pe Léon Rolland pe podul morii pentru a-i conduce de acolo pe insula Croisy unde, potrivit spuselor lui, cele două femei erau prizoniere. Ce a urmat se ştie.

Rocambole, sprinten şi puternic, l-a luat prin surprindere pe Ghinion, i-a pus o piedică, l-a aruncat în apă şi a căzut o dată cu el.

Ghinion nu ştia să înoate şi, de altfel, aşa cum remarcase destul de judicios Rocambole, asta era soarta lui, să nu aibă

niciodată nici o şansă.

Căzând, Ghinion scoase un strigăt, încercă să iasă la suprafaţă, dispăru, şi târât de curent, sărmanul lucrător îşi află moartea prins între monstruoasele roţi ale morii. Rocambole era, dimpotrivă, un copil al Parisului prin excelenţă, deosebit de îndemânatic fără să fi învăţat vreodată ceva: în câteva zile ştie să călărească, mânuieşte spada din instinct, trage cu puşca şi cu pistoletul, înoată ca un peşte.

Rocambole se aruncă deci în apă cu aceeaşi linişte de care ar fi dat dovadă dacă ar fi plonjat în bazinul unuia dintre stabilimentele balneare de la Pont-Neuf sau de la Pont-Louis-Philippe.

— Hm! făcu el simţind apa îngheţată, căci era pe la mijlocul lui ianuarie, nu e cine ştie ce călduţă şi baia asta e cam riscantă pentru anotimpul în care ne aflăm… De!

Şi o dată cu acest ultim cuvânt rostit la suprafaţa apei, Rocambole închise gura, vârî capul în apă şi înotă aşa dând cam de vreo cincizeci de ori din braţe pentru a se putea pune bine la adăpost în cazul în care contele, orientându-se după zgomotul căderii sale în apă, ar fi încercat să-i trimită un plumb sub piele; reveni apoi la suprafaţă, luă o gură de aer, plonja din nou, apoi ieşi din nou ca să respire şi, în cele din urmă, o porni înot sub apă, în aşa fel încât să nu facă nici cel mai mic zgomot.

Era o noapte neagră şi nu se vedea nici la douăzeci de paşi.

Înotând cu putere, Rocambole trăgea cu urechea şi, ajutat fiind de vântul care sufla de la răsărit către apus, el auzi cuvintele iritate ale contelui şi pe acelea ale lui Léon Rolland care-l strigau în zadar pe Ghinion, a cărui moarte fusese fulgerătoare.

— Da! ştiu că-s morcoviţi! gândi Rocambole încântat de el însuşi şi întinzându-se pe spate pentru a se putea odihni făcând pluta.

Când se văzu destul de departe de moară pentru ca gloanţele să nu-l mai poată ajunge, haimanaua socoti că e mai bine să se odihnească.

— Să acostăm, îşi spuse el atingând malul opus care se afla de partea cealaltă a drumului către Bougival şi Port-Marly.

Se trânti în iarbă între două stive de buşteni proaspăt tăiaţi şi pregătiţi acolo pentru a fi transportaţi pe calea apei; tremurând, el se dezbrăcă preferând să rămână gol decât să simtă pe trup hainele ude.

O dată dezbrăcat, Rocambole se aruncă în nisip şi se îngropă pe jumătate.

— Iată, gândi el, o haină destul de ciudată cu ajutorul căreia voi aştepta ivirea zorilor dar, oricum, e mai bună decât nimic. De s-ar ivi măcar o şalupă…

Rocambole se gândise la o şalupă pentru că el cunoştea obiceiurile acestor ambarcaţiuni care străbat fluviul tăcute zi şi noapte.

Sunt mânuite de doi, cel mult de trei oameni şi aceştia trăiesc tot timpul pe bord.

Au întotdeauna foc, au câte ceva de mâncare şi sunt destul de primitori cu luntraşii sau cu pescarii care se urcă la bordul lor.

Şi iată că, tot trăgând cu urechea, Rocambole, care de la o vreme nu-i mai auzea vorbind nici pe Armand şi nici pe Léon, percepu dintr-o dată zgomotul surd al unui vas mânuit cu abilitate şi puţin mai târziu zări o arătare mai neagră decât însăşi noaptea, purtând, într-un singur punct, o luminiţă.

Era o şalupă fără încărcătură pe care doi oameni o conduceau în derivă, fără ajutorul cailor care, urcând în susul apei, remorcau vasele.

Punctul luminos nu era altceva decât o lanternă agăţată în partea din faţă a vasului.

— O! Voi, cei din barcă! strigă haimanaua.

— O! i se răspunse de pe puntea vasului.

Rocambole se smulse din linţoliul său de nisip, se îmbrăcă în câteva clipe, se aruncă din nou, vitejeşte în apă, se lăsă purtat puţin de curent, trecu pe dedesubtul şalupei, o abordă de partea cealaltă şi se agăţă de frânghia plină de noduri care spânzura în chip de scară.

O dată ajuns sus, cu toate că era destul de odihnit şi nu-şi pierduse câtuşi de puţin nici vigoarea şi nici agilitatea, se prefăcu zdrobit de oboseală şi se trânti pe punte gemând. Stăpânul şalupei, care tocmai se afla la cârmă în clipa aceea, fu deosebit de mirat să vadă, în toiul nopţii, pe un asemenea frig, un om ieşind din apă îmbrăcat şi tremurând din toate încheieturile.

— A! Doamne, Dumnezeule, făcu Rocambole cu o voce plângăreaţă, ce nenorocire…!

Dându-şi seama că aveau a face cu un copil care părea extenuat de efort şi de frig, cei doi marinari care conduceau şalupa începură să-l îngrijească, îi dădură haine de schimb şi-i oferiră să bea câteva înghiţituri de rachiu.

Simţindu-se mai bine, Rocambole coborî în cabină unde era cald şi se culcă alături de stăpânul şalupei care încredinţase cârma secundului său.

Haimanaua povesti atunci marinarului că, plimbându-se pe malul apei, căzuse şi-i fusese cu neputinţă să ajungă înapoi la mal.

El adăugă că, în clipa în care i s-a întâmplat acest accident, se îndrepta spre Saint-Germain.

Şi cum accidentul a cărui victimă se pretindea era posibil în timpul nopţii, şi cum Rocambole mărturisi că în clipa în care căzuse, era, potrivit expresiei populare, puţin făcut, stăpânul vasului nu se îndoi nici o clipă de adevărul spuselor sale.

Rocambole îşi uscă hainele, avu grijă să nu i se vadă punga pe care i-o azvârlise contele de Kergaz şi care conţinea douăzeci şi cinci de ludovici şi, către miezul nopţii, şalupa îl depuse la Pecq, aproape de Saint-Germain.

Rocambole socotise că e mult mai prudent să nu se întoarcă imediat la Bougival.

El îşi petrecu restul nopţii într-un birt al cărui stăpân îi era cunoscut şi pe care-l trezi din somn în clipa în care încercă uşa; o dată cu ivirea zorilor el o porni din nou la drum, hotărât să dea târcoale prin împrejurimile casei în care fusese ucis Colar.

— Se prea poate, îşi spunea el în timp ce păşea pe drumul care ducea către Port-Marly, ca domnul conte să se fi întors la crâşmă, să n-o mai fi găsit acolo pe măicuţă şi cum, la urma urmelor, îi făcuse de petrecanie lui Colar, s-o fi şters fără să mai ceară restul la sută.

Acest raţionament era plin de adevăr şi evenimentele aveau să-l confirme pe de-a-întregul.

Rocambole găsi şoseaua pustie, era încă foarte devreme, găsi uşa cârciumii întredeschisă, iar pe acolo nu se vedea ţipenie de om. Maica Fipart socotise că e mai înţelept s-o întindă, cum spunea Rocambole; şi se îndreptase către pavilionul din parc, în vila în care se aflau Jeanne şi Cerise.

Rocambole urcă la primul etaj unde cadavrul lui Colar rămăsese neclintit, înotând într-o baltă de sânge.

— Asta e lucrul cel mai neplăcut, îşi spuse el. Contele a întins-o şi n-o să se întoarcă prea curând; dar prima persoană care va veni aici va vedea prelingându-se sângele pe sub uşă, va striga după ajutor şi atunci o să fie vesel!… Trebuie ca Burtăverde să dispară (aşa-i spuneau lui Colar şi el şi văduva).

— Vai de capul tău, murmură Rocambole în timp ce Colar rămăsese neclintit, înotând într-o băltoacă de sânge. N-ai avut nici tu mai multă baftă decât Ghinion! Asta fără să mai putem la socoteală faptul că n-o să ai nici popă la înmormântare şi nici măcar cimitir.

În clipa în care sfârşea acest discurs funebru, Rocambole auzi răsunând paşi în catul de jos al clădirii.

Tresări, crezu că e vorba de Armand sau de unul din oamenii săi şi, pentru orice eventualitate se înarmă cu

cuţitul pe care, cu o zi în urmă, Ghinion i-l proptise în gât, cuţit care rămăsese acolo, pe jos.

Se auzi însă un glas bine cunoscut:

— Hei! Rocambole!

— Bun, făcu băiatul, n-am de ce să mă tem, e Nicolo!

Era, într-adevăr, saltimbancul. După ce rătăcise toată noaptea prin câmpii îi mai trecuse puţin spaima şi acum îşi luase inima-n dinţi şi voia să afle ce se mai întâmplase după fuga lui.

— Urcă, taică, urcă, îi strigă Rocambole soţului nelegitim al văduvei Fipart, hai, pe aici, e nevoie de ajutorul dumitale.

Nicolo urcă şi se opri tremurând în pragul camerei galbene.

Poznaşul de Rocambole aşezase cadavrul lui Colar în şezut şi-l sprijinise de zid.

— S-a zis cu el! rosti haimanaua arătându-i-l lui Nicolo cu mâna întinsă.

— Dar măicuţa? întrebă saltimbancul interesat ca un îndrăgostit care-şi caută logodnica.

— Uşchită! se auzi răspunsul lui Rocambole.

După care adăugă la repezeală:

— Hai, tăicuţule, nu e momentul să stai de pomană şi să pui întrebări; am să-ţi povestesc eu totul ceva mai târziu. Deocamdată trebuie să-l ascundem pe răposatul Colar. Pe el n-o să-l deranjeze câtuşi de puţin iar nouă, în schimb, o să ne prindă bine.

— Dar, remarcă Nicolo, nu l-am omorât noi, la urma urmelor… şi curcanii n-o să ne poată pune nouă în cârcă sasinatul.

Rocambole îşi regăsise între timp sângele rece şi umorul. El înălţă din umeri şi-l privi dispreţuitor pe saltimbanc.

— Auzi, papa, făcu derbedeul, nu eşti dumneata autorul zilelor mele dar, între noi fie vorba, să ştii că nici nu-mi pare rău de loc.

— Ce face? răcni Nicolo surprins.

— Eşti tot atât de prost ca un saltimbanc ce eşti, continuă Rocambole terminându-şi ideea; mintea ţi s-o fi lăsat la picioare pentru că la cap să ştii că nu e!

— Obrăznicătură, spuse Nicolo, obişnuit, totuşi, cu impertinenţa puştiului.

— Să presupunem, continuă Rocambole, că domnii curcani sosesc aici. Primul lucru pe care l-ar face ar fi să ne pună la răcoare şi pe unul şi pe celălalt. Puţin mai târziu îşi vor da seama că papa Nicolo a locuit pe vremuri într-un port de la malul mării şi că a plecat de acolo fără paşaport, purtând însă, în schimb, la gleznele sale, urmele unor drăgălaşe inele; asta înseamnă că e vorba de un evadat.

— Drace! rosti Nicolo, la toate astea nu m-am gândit.

— În ceea ce mă priveşte, reluă Rocambole, pentru că am spălat putina şi pentru că n-am vrut să locuiesc mai departe la corecţională până la majorat, au să pună din nou laba pe mine.

— Ai dreptate, recunoscu Nicolo; dar unde l-am putea pune pe nen-tu Colar?

— Dacă ar fi fost noapte, ţi-aş fi răspuns aşa: să-l îngropăm în grădină; ţinând seama însă de faptul că ne aflăm în plină zi, e mult mai cuminte să-l ducem jos, în pivniţă. Avem acolo un poloboc vechi şi care acum e gol; o să-l desfacem într-o parte, o să astupăm la loc spărtura şi o să sucim polobocul cu partea desfăcută la perete.

Nicolo şi Rocambole apucară cadavrul; unul de braţe, celălalt de picioare şi în felul acesta coborâră în pivniţă. Rocambole, stăpân pe el, făcu o spărtură în peretele vechiului poloboc.

Răposatul Colar, cum spunea şugubăţul derbedeu, fu aşezat în acest sicriu improvizat după care polobocul fu sucit spre perete; cei doi bandiţi se apucară apoi să şteargă toate urmele omorului.

Sângele care acoperea parchetul camerei galbene şi care se prelingea pe sub uşă fu spălat cu multă apă şi în mai puţin de douăzeci de minute nu mai rămăsese nici o urmă.

Geamurile sparte fură aruncate în curte, mobilele aşezate la locul lor; şi când totul se isprăvi, Rocambole îşi turnă un pahar plin cu rachiu, îşi umplu luleaua pe care o avea întotdeauna la el, se aşează pe un taburet şi privi mândru spre saltimbanc:

— Şi acum, papa, rosti el, dacă nu ai nimic împotrivă o să stăm puţin de vorbă.

— Şi ce-o să vorbim? întrebă acrobatul despre care nu se putea spune că sclipeşte de inteligenţă.

— Pe legea mea, îi răspunse Rocambole în glumă, în nici un caz despre politică; în primul rând pentru că eu, unu, nu am păreri politice.

Nicolo începu să râdă.

— Iată-ne la adăpost de curcani, reluă haimanaua şi este evident că domnu' conte, care i-a făcut de petrecanie răposatului Colar n-o să se laude cu o asemenea ispravă; dar cum vrea cu tot dinadinsul să afle unde sunt puştoaicele…

— Nu ştie încă?

— Asta-i bună! exclamă Rocambole, de unde era să afle? Lăcătuşul nu ştia, iar eu şi cu măicuţa nu suntem copii.

Şi atunci fiul adoptiv al văduvei Fipart îi povesti pe scurt lui Nicolo felul admirabil în care se purtase el, iar saltimbancul exclamă uluit:

— Hotărât lucru, piciule, să ştii că n-ai paie-n bilă!

Rocambole primi complimentul cu multă modestie.

— Da, continuă el, dacă suntem acoperiţi faţă de curcani, asta nu înseamnă că putem spune acelaşi lucru despre conte; n-o să fie cine ştie ce vesel pe aici, în curând. Părerea mea este că nu avem nimic mai bun de făcut decât s-o ştergem, dumneata şi cu mama la Paris, iar eu la Port-Marly, unde taica Maurice o să mă găzduiască.

Taica Maurice despre care vorbea Rocambole era un pescar care ţinea o crâşmă la fel de rău famată ca şi cea a văduvei Fipart.

Taica Maurice şi iubita lui Nicolo învârtiseră împreună destule afaceri dubioase şi care nu aveau nimic comun cu negoţul de băuturi; Rocambole se putea bizui, aşadar, pe el, în aceeaşi măsură în care taica Maurice s-ar fi bizuit, la rândul lui, în caz de nevoie, pe văduva şi pe fiul ei adoptiv.

— Ai dreptate, spuse Nicolo aprobând sfatul puştiului. Dar, adaugă el, ce-o să facem acum, din moment ce nu e aici căpitanul? Le dăm drumul puştoaicelor? Eu nu mai ştiu ce să fac din moment ce a murit Colar.

— Eu, însă, ştiu, spuse Rocambole şi voi fi la înălţimea evenimentelor. N-ai nici o grijă, am să-i ţin eu locul răposatului Colar.

Haimanaua îşi turnă încă un pahar cu rachiu, îşi înfundă şi îşi aprinse o nouă pipă, după care se ridică:

— Şi acum, făcu el, s-o ştergem! Se apropie de opt.

Ieşiră.

Rocambole luă din cămin o bucată de cărbune şi scrise pe uşa pe care o încuie de două ori: „Închis din cauză de faliment”

Nicolo urcă în vilă şi o luă cu el pe văduva Fipart, la Paris.

Rocambole ajunse la Port-Marly.

A doua zi dis-de-dimineaţă, se prezentă la vilă.

Purta pe cap, aşa cum făcuse şi în zilele precedente, un coş de cărat peşte; pungaşul nu mai avea însă câtuşi de puţin acea atitudine umilă şi modestă pe care o avusese cu zile în urmă; el păşea, dimpotrivă, cu fruntea sus, fluiera şi arbora o mutră obraznică. Îi convocă de îndată pe toţi servitorii vilei.

— Ei bine, le spuse el, domnul Colar a plecat să se întâlnească cu stăpânul şi eu sunt acela care-i ţin locul; el vă porunceşte să-mi daţi mie ascultare aşa cum i-aţi fi dat şi lui.

Rocambole vorbea atât de sigur, încât nimănui nu-i trecu prin minte, nici măcar pentru o singură clipă, că tonul acesta poruncitor şi atitudinea aceasta de om investit cu depline puteri erau, de fapt, izvorâte din propria lui iniţiativă.

Fu crezut pe cuvânt.

Transformat din proprie voinţă în stăpân, Rocambole dădu ordine, recomandă ca Jeanne să fie tratată cu acelaşi

respect în afară de cazul în care i-ar trece prin minte să fugă şi anunţă că se va întoarce a doua zi.

Se întoarse, într-adevăr, şi o chestionă pe Mariette:

— Domnişoara este tristă, îi răspunse subreta.

— A! făcu Rocambole, găseşte cumva că e prea strâmtă colivia?

— Nu, dar îi este dor de domnul conte.

— Bun, spuse Rocambole, care aflase din gura văduvei Fipart toate secretele lui Williams; s-ar părea că ustură dragostea asta…

— Şi apoi, domnul conte nu i-a mai scris.

— O să-i scrie, răspunse haimanaua.

Fiul adoptiv al văduvei Fipart se gândi atunci că sir Williams îi scria pesemne Jeannei prin intermediul lui Colar şi că, acesta fiind mort, scrisorile căpitanului se aflau, fără îndoială, închise în clădirea din strada Beaujon. O rază de lumină se ivi în mintea lui. Zbură la Paris, îi spuse valetului, care nu avea nici el habar de cele ce i se întâmplase lui Colar, că acesta din urmă, reţinut la Bougival, l-a însărcinat să vină şi să ia scrisorile.

Valetul i le încredinţă fără nici o împotrivire, convins că tot ceea ce îi spune Rocambole este purul adevăr.

În felul acesta, a doua zi de dimineaţă, domnul Rocambole, după cum începuse să-i spună Mariette, încredinţă subretei scrisorile lui sir Williams, după ce avusese grijă să rupă primul dintre plicuri care purta ştampila poştei şi după ce-i recomandase să le aşeze pe masă, în aşa fel încât stăpâna să le găsească în momentul în care avea să se trezească din somn.

Iată cum stăteau lucrurile în clipa în care Jeanne afla, din ultima scrisoare a lui sir Williams, că acesta avea să se întoarcă în curând.

Stăpânită de o ciudată presimţire, domnişoara de Balder îşi închipui că cel pe care-l aştepta ar fi putut, într-adevăr, să vină în aceeaşi zi.

Şi pentru prima oară în viaţa ei, tânăra căută să arate cât mai drăguţă cu putinţă.

Ţinea să o găsească frumoasă.

Se scurse o bună parte a zilei. La auzul celui mai mic zgomot care venea de afară, Jeanne tresărea şi alerga la fereastră; avea impresia că orele se târau cu o încetineală exasperantă; umbla prin vilă de colo-colo, îngrijorată, cu inima palpitândă.

În sfârşit, după apusul soarelui, către seară, se auzi zgomotul unei trăsuri care străbătea marea alee a vilei.

Jeanne păli şi simţi cum sângele său prinde să alerge din ce în ce mai repede… Voi să se ridice şi să fugă în întâmpinarea celui pe care-l aştepta…

Puterile o trădară însă şi nu-şi putu părăsi scaunul.

Uşa se deschise pe neaşteptate şi Mariette, care se ivise în prag, vesti:

— Domnul conte Armand de Kergaz!

Jeanne scoase un strigăt înăbuşit şi crezu că viaţa o părăseşte!

CAPITOLUL XLIX.

Să facem un pas înapoi.

În timp ce Rocambole o pornea înot pentru a putea scăpa în felul acesta de urmărirea lui Armand de Kergaz şi a lui Léon Rolland, aceştia doi, ne aducem aminte, făceau cale-ntoarsă şi alergau spre birtul unde o lăsaseră leşinată pe văduva Fipart care, însă, între timp, dispăruse.

— Nimeni! spuse Armand.

— Dar ce-o să facem cu acest cadavru? întrebă Léon.

— Nimic, răspunse Armand.

— Trebuie totuşi să dăm o declaraţie…

— Este inutil.

Léon deschise ochii mari.

— Dragul meu prieten, spuse contele, poţi să fii sigur că oamenii aceştia au ceva mai bun de făcut decât să alerge la comisariatul de poliţie şi să anunţe că s-a comis o crimă. În

consecinţă, părerea mea este că trebuie să lăsăm totul aşa cum se află şi să plecăm.

Léon îşi dădu seama că domnul de Kergaz avea dreptate.

— Numai că, reluă contele, deoarece este evident ca oamenii aceştia ştiu unde se află Jeanne şi Cerise, va trebui să le întindem o cursă pe aici, prin apropiere şi, în clipa în care îi vom avea în mână, vor fi siliţi să ne spună tot adevărul.

— Sărmanul Ghinion! şopti lucrătorul cu lacrimi în ochi, eu sunt pricina morţii sale…

— Fii pe pace, îl vom răzbuna!

În ochii lui Armand sclipeau fulgere de mânie. Contele şi însoţitorul său se urcară în trăsură şi, târziu după miezul nopţii, ajunseră la Paris.

Bătrânul Bastien îşi aştepta îngrijorat stăpânul.

— Domnule conte, îi spuse el în clipa în care-l văzu intrând pe uşă, ştim unde se află în clipa de faţă sir Williams!

Şi Bastien înmână contelui un raport sosit din partea acelei poliţii secrete care lucra pentru el zi şi noapte. Raportul cuprindea numai câteva cuvinte: „Individul cunoscut la Paris sub numele de sir Williams şi care se pretinde a fi de origină irlandeză, nu a ajuns la Havre şi nu s-a îmbarcat; dimpotrivă, el a pornit-o pe un drum care duce spre Bretania, cu intenţia de a ajunge la cavalerul de Lacy”.

Armand păru să reflecteze.

— Andréa, spuse el în cele din urmă, căci despre el este vorba, s-a dus în Bretania, la castelul Manoir, la domnul de Lacy. Or, doamna de Beaupréau şi fiica sa locuiesc la castelul Genêts; Manoir şi Genêts se află la opt kilometri unul de celălalt… Este evident, deci, că trebuie să ne grăbim căci fata ar putea la un moment dat să-şi piardă capul şi să consimtă să-i acorde mâna… Dacă vrem s-o salvăm pe Hermine nu mai avem vreme de pierdut.

— Cu siguranţă că nu, întări Bastien.

— Trebuie să pleci de îndată, dragul meu Bastien, spuse domnul de Kergaz şi te vei duce în Bretania. De la castelul Kerloven vei avea posibilitatea să ştii tot ce se petrece la castelul Manoir şi tot ce se întâmplă la castelul Genêts. Îmi vei scrie zilnic şi, dacă va fi nevoie, voi veni şi eu.

— Foarte bine răspunse Bastien, sunt gata de plecare.

Înarmat cu instrucţiuni deosebit de amănunţite, Bastien plecă în aceeaşi noapte; el se grăbi în asemenea măsură încât ajunse la Kerloven exact la douăzeci şi patru de ore după ce sir Williams trecuse pragul reşedinţei cavalerului de Lacy.

În clipa în care cobora din trăsură, un argat trecea călare prin faţa porţii de la Kerloven însoţind o duzină de câini.

Era argatul doamnei de Sainte-Luce, castelana de la Kerloven.

Ne amintim că domnul de Lacy trimisese, cu o seară înainte, să ceară ajutorul argatului de la Kerloven şi a haitei sale de câini pentru ca aceştia să atace mistreţul pe care sir Williams avea să-l ucidă cu lovitura unui cuţit vânătoresc.

Valetul participase la vânătoare şi aducea acum câinii, legaţi, la Kerloven.

— Bună ziua, domnule Bastien, rosti el salutându-l pe intendent în clipa în care intra la Kerloven ca să bea un păhărel.

— Bună ziua, Yaume, răspunse Bastien. Te întorci de la vânătoare?

— Da, domnule Bastien şi, cu voia dumneavoastră, pot să spun că n-a fost o zi uşoară.

— Ai vânat singur?

— Nu, domnule Bastien, am dat numai o mână de ajutor domnului cavaler de Lacy.

— A! făcu Bastien, devenind dintr-o dată deosebit de atent.

— Trebuie să vă spun, continuă Yaume, că am fugărit un mistreţ bătrân cum n-am mai văzut şi cum nu cred c-am să

mai văd vreodată!

— L-aţi încolţit?

— Nu, l-a ucis englezul.

— Care englez? întrebă Bastien, nădăjduind să afle câte ceva despre sir Williams.

— O! unul curajos, ce mai, domnule Bastien, dat dracului. Habar n-am de unde vine şi nici dacă a vânat vreodată urşi, dar îţi omoară un mistreţ cu lovituri de cuţit şi o face în aşa fel încât femeile leşină toate!

— Despre ce femei este vorba?

— Despre domnişoara din Paris care se află acum la Genêts, o nepoată a baroanei.

— A luat parte la vânătoare?

— Da, domnule Bastien.

— Şi a leşinat?

— Pur şi simplu… A! dar ştiu că e băiat frumos englezu’ asta şi am eu aşa ca o impresie…

Valetul tăcu şi păru să ezite în clipa în care era gata-gata să facă unele confidenţe.

— Ei? îl îmboldi Bastien.

— Am eu aşa, ca o impresie, vedeţi dumneavoastră, că o să se lase cu nuntă şi asta cât de curând.

Bastien tresări şi îi puse apoi valetului alte câteva întrebări cu privire la instalarea lui sir Williams la Manoir.

O dată valetul plecat, Bastien îi scrise lui Armand.

„Domnule conte, Abia am sosit şi sunt în măsura să vă dau veşti despre Andréa sau, dacă preferaţi, despre sir Williams…

S-a instalat la domnul de Lacy. În pădurea din vecinătatea castelului Genêts, a avut loc o vânătoare cu hăitaşi la care a luat parte şi domnişoara de Beaupréau.

Andréa a ucis mistreţul cu lovituri de cuţit.

Hermine a leşinat.

În momentul de faţă, baronetul sir Williams şi domnul de Lacy iau masa la Genêts, la doamna de Kermadec.

Se şi vorbeşte pe aici despre o viitoare căsătorie. Din fericire, mă aflu la faţa locului şi sunt înarmat cu instrucţiunile dumneavoastră.

Al dumneavoastră, Bastien”

În clipa în care fostul husar închidea această scrisoare, în camera în care o scrisese intră un om: era Jérôme, idiotul.

— L-am văzut, spuse el, l-am văzut bine… l-am recunoscut… este el… O! cu siguranţă… este el!

— Care el? întrebă Bastien mirat.

— Fiul asasinului, răspunse idiotul.

— Iată, deci, un ajutor, gândi Bastien, din moment ce-l recunoaşte pe Andréa. Dumnezeu e de partea noastră!

Să ne întoarcem acum la castelul Genêts, unde l-am lăsat pe sir Williams la masă, în dreapta baroanei de Kermadec, în clipa în care aceasta îi făgăduia tot ajutorul ei.

Baronetul triumfa; îl avea de partea lui pe tată, le avea pe mamă şi pe mătuşă, îl avea pe cavalerul de Lacy; se ivise în faţa Herminei în două din acele împrejurări dramatice în care un bărbat pare, în ochii femeii, ridicat pe un piedestal şi învăluit într-un aer misterios.

Nu mai avea de purtat decât o singură bătălie cu adevărat serioasă: trebuia să zdrobească inima fetei.

Dar sir Williams era un om abil; în lunga lui carieră de seducător învăţase că femeilor le place adesea mai mult un bărbat reţinut decât unul stăpânit de pasiune.

Baronetul se făcuse cunoscut domnişoarei de Beaupréau într-o lumină eminamente dramatică şi romantică; apăruse în faţa ei ca un erou de basm, ca un bărbat care e în stare să-şi dea şi viaţa pentru un zâmbet. Ar fi vrut acum ca ea să poată vedea în el un nobil, un englez rece, rezervat, melancolic, fidel celor mai riguroase convenienţe. În timpul mesei abia dacă ridică o singură dată ochii spre ea, dar vorbi şi se dovedi plin de spirit, lăsând să se vadă că este un om inteligent şi căutând în felul acesta să înfăţişeze Herminei calităţile sale morale, pe lângă cele fizice.

După masă, domnul de Lacy ceru îngăduinţa de a se retrage; bătrânul gentilom se temea de un acces de gută, dar îl rugă pe sir Williams să nu plece.

Acesta rămase încă două sau trei ceasuri vorbind fie cu doamna de Kermadec, fie cu doamna de Beaupréau, pe care o cuceri definitiv şi se retrase după ce schimbase numai două sau trei vorbe cu Hermine.

O dată plecat, şi domnul de Beaupréau ţinu să-l întovărăşească un kilometru, doamna de Kermadec exclamă:

— Iată un tânăr fermecător şi care se vede că e de familie bună!

Hermine roşi şi plecă ochii în jos.

— Într-adevăr, spuse Thérèse, privindu-şi fiica cu teamă şi cu emoţie, baronetul este un desăvârşit om de lume. Este frumos, este inteligent şi are foarte mult curaj.

— Şi unde mai pui, adăugă baroana, că e şi deosebit de bogat, aşa mi se pare.

Îşi privi nepoata cu coada ochiului.

Hermine devenise însă din nou visătoare; asculta elogiul lui sir Williams cu nepăsare şi se gândea în timpul acesta la Fernand, despre a cărui soartă nu ştia, de altfel, nimic.

În timpul acesta, domnul de Beaupréau îl însoţea pe sir Williams şi amândoi mergeau pe jos pe drumul mărginit de arbori seculari care duce spre Manoir, sub un clar de lună de o mare frumuseţe; englezul îşi ţinea calul de căpăstru.

— Domnule ginere, spuse Beaupréau luându-l de braţ pe sir Williams, nu te încurci de loc atunci când e vorba de sentimente. Eşti nemaipomenit, pe onoarea mea!

— Hm, hm! făcu modest baronetul, chestie de obişnuinţă. Să cucereşti o femeie este o adevărată artă!

— Fii pe pace, Hermine te va iubi.

— E destul de probabil că aşa se va întâmpla, răspunse sir Williams deosebit de calm.

— Sau, în orice caz, va consimţi să se căsătorească.

— Îmi ajunge, nu ţin neapărat să fie şi îndrăgostită.

— Şi, adăugă domnul de Beaupréau pe care cuvintele baronetului îl făcură să tresară şi să-şi aducă aminte de Cerise, noi o să trecem repede la treabă.

— Sper.

— O să facem strigările de căsătorie şi o să isprăvim în cincisprezece zile.

— Asta e şi părerea mea.

— Mi-o făgăduiţi în continuare pe Cerise?

— Se înţelege, tată-socrule.

— O! în cazul acesta, strigă Beaupréau ai cărui ochi sticleau de pasiune, vă jur că vă veţi căsători cu Hermine!

— Iar eu mă bizui pe făgăduiala dumitale. Adio, tată-socrule.

— Vreţi să spuneţi la revedere, nu?

— Fără îndoială, căci ne vom întâlni mâine din nou. Am să găsesc eu un pretext convenabil.

— Şi până atunci eu n-am să contenesc elogiile la adresa dumneavoastră.

Sir Williams îşi scoase din buzunar o brichetă cu fosfor şi îşi aprinse un trabuc.

Urcă după aceea în şa, strânse încă o dată mâna complicelui său şi o porni în galop în timp ce Beaupréau se întorcea gânditor spre Genêts, visând mereu la Cerise.

Pasiunea bătrânului sporea în fiecare zi.

Două erau drumurile care duceau de la Genêts la Manoir: unul trecea prin pădure, era cel mai lung, în schimb, însă, era pavat; celălalt, mult mai scurt, urma faleza şi malul mării.

Pe acesta o porni sir Williams care cunoştea admirabil ţinutul. Dar el nu alese acest drum pentru că ar fi fost grăbit sau pentru că, fire de poet, ar fi simţit, pasă-mi-te, nevoia de a asculta glasul surd al mării sau de a contempla spuma valurilor strălucind în bătaia lunii. Nu! Sir Williams avea un alt scop.

Drumul, sau mai bine zis poteca de pe faleză, trece pe la Kerloven, pământ care aparţinea familiei de Kergaz, locul

unde Andréa văzuse lumina zilei şi care, furat odinioară de către contele Felipone, se afla acum din nou în stăpânirea lui Armand.

De câteva ceasuri baronetul era încercat de o teamă: se gândea ca nu cumva Armand să fie pe urmele lui şi să nu fi venit la Kerloven pentru a-l supraveghea.

Prezenţa contelui în Bretania putea să dea peste cap planul ţesut cu atâta abilitate de către sir Williams. Voia deci să dea pe la Kerloven şi, în trecere, să încerce să afle dacă domnul Kergaz sosise sau dacă era cumva aşteptat. Erau ceasurile opt, luna strălucea pe cer şi razele ei se răsfirau departe, până în largul mării.

Baronetul călărea în trap uşor, visa la cele douăsprezece milioane şi îşi spunea:

— Nu mi-ar displace să mă întâlnesc cu Armand, aş vrea chiar ca el să mă recunoască, dar numai după ce voi fi soţul domnişoarei Hermine.

În clipa aceea el atingea punctul cel mai înalt al falezei şi putea să vadă bătrânele turnuri ale castelului de la Kerloven dominând oceanul.

Contemplând vechea clădire şi lăsându-se purtat pe undele unor gânduri amare, căci vreme îndelungată el socotise castelul de la Kerloven ca moştenirea lui, sir Williams tresări şi opri brusc calul.

La etajul întâi al clădirii, în spatele ferestrelor acelei încăperi căreia i se spunea sala cea mare, el zărise pâlpâirea unei luminiţe.

Or, pentru ca această încăpere să fie luminată trebuia ca stăpânul să fie la castel, căci servitorii care locuiau la Kerloven nu urcau la etajele de sus decât pentru a şterge praful de pe mobile şi pentru a scutura draperiile; dar ei făceau asta numai în cursul zilei şi niciodată la o asemenea oră de seară.

— O! O! gândi Williams a cărui inimă prinse să bată mai repede, să fi venit Armand la Kerloven?

Mână calul şi îşi continuă drumul, luând însă o măsură absolut necesară, aceea de a-şi acoperi faţa cu una din pulpanele mantiei sale, gest perfect explicabil, de altfel, şi prin faptul că gerul nopţii începuse să înţepe.

Poteca trecea prin faţa porţii. Sir Williams aruncă o privire peste gard, în curte şi zări o trăsură; se simţi cuprins de un fior, dădu frâu liber calului ca şi cum s-ar fi temut să zăbovească prea mult prin vecinătatea castelului, unde putea să aibă o întâlnire prea puţin plăcută.

Străbătuse mai mult de un kilometru de când se îndepărtase de Kerloven, cobora în trap grăbit spre Manoir şi în clipa aceea auzi o voce plină şi puternică trimiţând în noapte acordurile unui binecunoscut cântec breton:

Că suntem mai vioi.

La joc om merge noi, Tot o să stai pe-acasă, Cât eşti tu de frumoasă, Mireasă, mireasă, Văzu după aceea un ţăran care venea repede în întâmpinarea lui, sau, mai bine zis, care îşi vedea şi el de drum, dar în sens invers. Baronetul îşi acoperi şi mai bine chipul şi o porni mai departe, venind astfel şi el în întâmpinarea ţăranului.

Era un flăcău de vreo douăzeci de ani, argat la Kerloven şi care, cu sapa pe umăr, se întorcea de la câmp.

— Hei, prietene! îl strigă sir Williams.

— Domnule… răspunse ţăranul, am onoarea să vă salut şi mă socot în slujba dumneavoastră.

În Bretania, ţăranul păstrează acest obicei de a-i saluta pe străini.

— Acesta e drumul care duce către Manoir? întrebă baronetul.

— Da, domnule, trebuie să mergeţi drept înainte.

— Mulţumesc, prietene.

Sir Williams făcu doi paşi, după care se răsuci în şa:

— Al cui este castelul acela care se vede acolo, sus, pe deal?

— Este al domnului conte de Kergaz, răspunse ţăranul, dar dânsul nu se află la castel.

— Aşa, făcu baronetul distrat, şi unde este?

— La Paris şi nu se va înapoia decât în toamna viitoare.

Sir Williams răsuflă uşurat.

— Trecând pe acolo am zărit o trăsură în curte.

— Desigur, în seara aceasta a sosit domnul Bastien.

— Cine o fi acest domn Bastien? întrebă cu ipocrizie baronetul.

— Este intendentul domnului conte. Bună seara, domnule şi Dumnezeu să vă aibă în paza lui!

— Bună seara, prietene şi îţi mulţumesc pentru urare.

Ţăranul îşi continuă drumul către Kerloven, iar sir Williams îşi văzu de al său către Manoir. Domnul de Lacy se culcase devreme iar sir Williams nu-l întâlni decât a doua zi de dimineaţă.

Simpaticul gentilom se trezi însă bolnav de-a binelea de gută şi se văzu silit să renunţe la vânătoare.

Sir Williams profită de această neaşteptată vacanţă pentru a se duce la castelul Genêts.

Baroana de Kermadec se dădea în vânt după jocul de table, care fusese foarte la modă pe vremea tinereţii sale. Sir Williams jucase o partidă în ajun şi mima o pasiune la fel de puternică pentru acest joc al bunicilor.

Dorinţa baroanei de a juca table era, deci, un pretext mai mult decât îndestulător şi el se înfăţişă la Genêts fără nici o urmă de ezitare.

Văzându-l, Hermine roşi iar doamna de Beaupréau îl întâmpină cu un zâmbet binevoitor şi plin de făgăduinţe. Ca şi în ajun el fu oprit la masă şi petrecu seara la Manoir, de unde nu plecă, de această dată, decât către orele nouă.

Şi tot ca în ajun, o apucă pe aceeaşi potecă ce urma faleza.

— Mă tem mult mai puţin de o brută ca Bastien decât de Armand însuşi, gândi baronetul, dar e mai bine să-l supraveghez puţin.

Sir Williams nu ştia nimic despre evadarea lui Baccarat şi despre tot ceea ce îi destăinuise ea lui Armand, lucruri

care nu mai puteau lăsa nici o umbră de îndoială nici contelui şi nici lui Bastien cu privire la identitatea sa. Temându-se, aşadar, de vecinătatea lui Bastien, baronetul nădăjduia că acesta, în cazul în care l-ar întâlni, va continua să stăruie în confuzia pe care o făcuse. Şi iată că în timp ce se apropia de Kerloven, baronetului îi veni o idee:

— Am chef să bat la uşa castelului, îşi spuse el, şi să-i fac o vizită lui Bastien. Poate că a venit aici sub impulsul primelor sale bănuieli; dar se poate tot atât de bine ca el să fi fost chemat pentru treburile pe care le are în calitate de intendent.

Tot înflăcărându-se la gândul acestei vizite, baronetul ajunse într-un anumit loc, pe unde drumul trece chiar la marginea falezei.

Este un loc straniu. Poteca ajunge până în fundul unei vâlcele, apoi urcă puţin şi o porneşte după aceea şerpuind pe un teren neted. Din punctul acela nu se mai zăresc nici turnurile castelului de la Kerloven şi nici împrejurimile sale; nu se vede decât oceanul care vuieşte la mare adâncime, izbindu-se de stânci cu un zgomot asurzitor, care domină totul, pe o întindere de un kilometru, în toate ungherele falezei.

Acolo, în punctul acela al drumului, detunătura unei arme de foc sau un ţipăt oricât de ascuţit ar fi el, este acoperit de îndată de urletul valurilor.

În bătaia razelor lunii care strălucea cu putere şi tocmai în clipa în care ajungea în fundul acestui soi de pâlnie, sir Williams zări silueta unui om care se detaşa de creasta opusă falezei.

Văzu apoi umbra mişcându-se, coborând încet în fundul vâlcelei şi venind în întâmpinarea sa.

Se ivi, după aceea, încă o siluetă care o apucă pe urmele celeilalte şi baronetul se pomeni dintr-o dată în prezenţa a doi oameni.

— Bună seara, sir Williams! spuse o voce care-l făcu să tresară.

— El este… l-am recunoscut… murmură cea de a doua persoană.

Baronetul recunoscu atât vocea lui Bastien cât şi pe aceea a bătrânului Jérôme, idiotul. Şi, instinctiv, el duse mâna la tocul care se afla agăţat de şa pentru a-şi lua pistoalele.

CAPITOLUL L.

Sir Williams se simţi scuturat de friguri: tocul era gol!

În ajun, înhămându-i calul pentru vânătoare, rândaşul domnului de Lacy îi scosese pistoalele pentru a i le curăţa şi uitase să le pună la locul lor.

— Bună seara, sir Williams, repetă Bastien, care se propti în faţa baronetului.

— Ia te uită, exclamă sir Williams care se prefăcu surprins, dacă nu mă înşel… este… da, desigur, este adversarul meu, nu-i aşa?

— El însuşi, domnule!

— Ca sa vezi, exclamă sir Williams, ce întâmplare ciudată!

— Socotiţi? întrebă Bastien.

— Pe legea mea, da, domnule…

Sir Williams păru că vrea să-şi aducă aminte de numele interlocutorului său.

— Bastien, răspunse husarul.

— Da, aşa este, domnul Bastien. Ei, drăcie, făcu baronetul, dar de unde aţi răsărit?

— Vin de la Paris. Am sosit ieri. De altfel, adăugă Bastien, trebuie că ştiţi lucrul acesta deoarece un valet de la Kerloven, pe care l-aţi întâlnit ieri, v-a informat.

— Da, este adevărat, uitasem, răspunse sir Williams cu un admirabil sânge rece.

— Dar dumneavoastră, domnule?… întrebă Bastien.

— Eu mă duc la Manoir.

— Asta ştiu. Dar de unde veniţi?

— Vin de la Genêts, domnule Bastien.

— Unde i-aţi făcut curte domnişoarei de Beaupréau?

— Întocmai.

— E glasul lui… sunt sigur că e glasul lui… şi sunt sigur că e chipul lui…, murmură idiotul.

— Ce spune omul acesta? întrebă sir Williams adresându-se lui Bastien.

— Pretinde că v-a recunoscut.

— Pe mine? Să fim serioşi!

— Ştiţi foarte bine, sir Williams, replică Bastien cu un calm deosebit, că dumneavoastră semănaţi atât de bine cu vicontele Andréa, fratele contelui de Kergaz, stăpânul meu, încât toată lumea, văzându-vă, crede că e vorba de dânsul…

— Cum? Omul acesta…

— Omul acesta a trăit toată viaţa la Kerloven. El l-a cunoscut pe acel mizerabil asasin care se numea contele Felipone.

Imediat după ce rosti acest nume, Bastien tăcu.

Un altul în locul lui Sir Williams ar fi roşit de indignare auzind că tatăl său este făcut asasin; baronetul însă nici nu clipi.

— Şi, spuse el ducând mai departe gândul lui Bastien, l-a cunoscut şi pe fiu?

— Chiar aşa.

— Asta înseamnă că şi el mă crede vicontele Andréa.

— Se înţelege. Ca şi mine…

— Dumneavoastră, din fericire…

— O! Eu, unul, ştiu ce-mi rămâne de făcut.

Sir Williams, care se simţea încolţit, răsuflă puţin.

— Şi încotro o porniserăţi când v-am întâlnit?

— În întâmpinarea dumneavoastră, sir Williams.

— Ştiaţi, aşadar, că aveam să trec pe aici?

— Mi-am închipuit.

— Veţi fi de acord cu mine când vă voi spune ca sunt destul de ciudate presimţirile dumneavoastră.

— Zău că nu! Gândiţi-vă numai!

— Adică?

— Aţi venit aici, în Bretania, la cavalerul de Lacy, pentru a vâna, nu-i aşa?

— Ba e chiar aşa.

— Vânătoarea, sir Williams, este un mod admirabil pentru a-ţi petrece timpul; dar când eşti tânăr şi când eşti atât de bine făcut ca dumneavoastră…

— Sunteţi prea amabil, făcu baronetul înclinându-se.

— Vânătoarea nu ajunge, continuă Bastien cu un aer mucalit… mai visează omul şi la dragoste din când în când.

— O! Atât de puţin…

— Puţin, dar…

— La urma urmelor, tot ce se poate.

— Şi atunci cauţi prin împrejurimi o fată tânără…

— Sunteţi foarte glumeţ, domnule Bastien.

— Şi dumneavoastră aţi căutat…

Sir Williams zâmbi.

— Dar, reluă Bastien, la noi în Bretania fetele frumoase şi tinere nu lipsesc; numai că, atunci când cauţi o nevastă, ceea ce lipseşte este zestrea.

— E! răspunse sir Williams, eu nu mă tocmesc.

— Cred; dar nu aţi lua de nevastă o fată lipsită de zestre.

— Cine ştie, murmură baronetul care simţi în vocea lui Bastien uşoare accente de batjocură

— Căutaţi, aşadar, zestre.

— Domnule…

— Nu vă mai ascundeţi, pentru că sunt bine informat.

— Dumneavoastră?

— Da, eu.

Tonul cu care pronunţă Bastien aceste ultime două cuvinte era rece şi hotărât. El continuă:

— Domnişoara de Beaupréau este frumoasă, tânără, virtuoasă…

— O cunoaşteţi?

— Am auzit vorbindu-se despre dânsa, sir Williams. Şi o să aibă o zestre frumoasă.

— Da’ de unde, făcu sir Williams, o mizerie, scumpe domnule Bastien, cincizeci sau şaizeci de mii de franci din partea mamei. Tatăl nu are nimic.

— Dar fata e pe cale să moştenească…

— Ei! Ce-mi aud urechile?

— Adevărul! Răposatul baron Kermor de Kermarouet îi lasă prin testament întreaga lui avere.

— Care valorează cât? întrebă sir Williams continuând să se prefacă a nu şti nimic.

— Ştiţi foarte bine, sir Williams…

— Eu? Câtuşi de puţin. Nici măcar nu aveam idee…

— A! în cazul acesta vă cer o mie de scuze…

— El e! Sunt sigur că este el! îi întrerupse dintr-o dată idiotul care se aşezase pe un bolovan aflat la marginea drumului.

— A! făcu sir Williams, care ar fi vrut să schimbe vorba, omul ăsta mă plictiseşte.

— Nu-i daţi nici o atenţie, spuse Bastien, e nebun. Vă spuneam, aşadar, că averea baronului Kermor de Kermarouet, pe care o moşteneşte domnişoara de Beaupréau, se ridică la douăsprezece milioane.

— Eşti nebun! exclamă sir Williams.

— Nu, acesta este adevărul.

— Douăsprezece milioane! Dar simţi că te cuprinde ameţeala.

— Pe dumneavoastră, sir Williams, nu vă va cuprinde nici o ameţeală.

— Domnule, spuse baronetul cu răceală, dacă ai vrut să mă tragi pe sfoară să ştii că-ţi pierzi vremea de pomană.

— Nu aş fi în stare de una ca asta, sir Williams.

— În cazul acesta trebuie să mă gândesc, trebuie să reflectez până mâine dimineaţa asupra celor spuse de dumneata. Astă-seară mi-ş putea pierde capul… Auzi dumneata, douăsprezece milioane…!

— Fie, răspunse Bastien, dar mâine vă voi spune acelaşi lucru adăugând ceea ce ştiţi, poate, de pe acum…

— Nu ştiu nimic, domnule Bastien.

— Că domnul conte Armand de Kergaz este executorul testamentar al baronului Kermor de Kermarouet…

— Domnule, îl întrerupse baronetul, mi-aţi mărturisit acum câteva clipe, dacă nu mă înşel, că veneaţi în întâmpinarea mea!

— Da, domnule!

— Numai pentru a mă saluta?

— Nu, aveam treabă cu dumneavoastră.

— Serios? Şi despre ce treabă este vorba?

— Despre lucruri foarte grave.

— Ei drăcie! făcu sir Williams care, în ciuda sângelui rece de care dădea întotdeauna dovadă, era neliniştit şi arunca în jurul lui priviri scormonitoare.

Se aflau într-un loc sălbatic şi pustiu unde, din adâncul prăpastiei, se ridica vocea gravă a oceanului; se aflau pe un drum de numai patru picioare lărgime, despărţiţi de abisul în adâncul căruia se zbuciumau valurile mării printr-o foarte îngustă fâşie de iarbă şi de plante sălbatice care creşteau prin toate văgăunile falezei. Erau doi în timp ce el, sir Williams, era singur şi, pentru prima oară în viaţă, poate, se găsea neînarmat…

Iar nebunul se aşezase pe o piatră şi continua să mârâie cuvinte ameninţătoare şi să facă gesturi care-i trădau furia. Şi cu toate acestea sir Williams se dovedea unul din acei oameni care nu-şi pierd sângele rece în faţa primejdiei.

Oricât de grea şi oricât de înfricoşătoare ar fi fost situaţia el nu-şi pierdea niciodată cumpătul.

— Aşadar, răspunse baronul, aveţi de discutat cu mine lucruri grave?

— Da, sir Williams, foarte grave, se auzi răspunsul lui Bastien.

— Presupun că nu vreţi să le discutăm aici?

— Ba da…

— Ciudată dorinţa dumneavoastră, domnule Bastien… Zgomotul acesta al mării… şi apoi… izolarea în care ne

aflăm…

— Cu atât mai mult, sir Williams. Poftim, descălecaţi şi aşezaţi-vă aici, alături de nebun…

— Dar, domnule, răspunse baronetul, mi se pare că mergeţi puţin prea departe… La urma-urmelor de ce nu aş rămâne călare?

— Pentru că s-ar putea să avem de vorbit ceva mai mult timp.

— Nu are nici o importanţă!

— Domnule, începu Bastien cu răceală, aş vrea să vă vorbesc mai întâi despre o femeie pe care o cunoaşteţi.

— Cum se numeşte?

— Baccarat, răspunse Bastien.

Sir Williams tresări.

— Nu o cunosc, se auzi răspunsul său liniştit.

— Este în afară de orice îndoială că memoria dumneavoastră vă trădează, pentru că dumneavoastră aţi închis-o ca nebună într-o casă de nebuni!

— Domnule! exclamă sir Williams pălind.

— Numai că Baccarat a ieşit…

— A ieşit! strigă baronetul uitându-şi rolul.

— A! în sfârşit, v-aţi trădat! strigă Bastien triumfător.

Şi în timp ce sir Williams îşi muşca buzele până la sânge, husarul continuă:

— Da, exclamă el, Baccarat a ieşit… a evadat şi s-a prezentat contelui Armand de Kergaz.

Baronetul îşi înăbuşi cu greu un strigăt.

— După cum vedeţi, domnule, rosti calm Bastien, e vorba de lucruri destul de grave şi cred că acum n-o să mai refuzaţi invitaţia mea de a descăleca.

Sir Williams încercă să schiţeze un gest de refuz. Atunci Bastien îşi scoase pistoletul din buzunar, ţinti către sir Williams şi-i spuse:

— Coborâţi, domnule, căci altfel veţi fi un om mort.

— Trage! Trage! strigă nebunul. Ucide-l pe fiul asasinului. Ucide-l.

Sir Williams era el însuşi prea puternic pentru a nu înţelege că trebuie să se plece în faţa puterii. El descălecă, aşadar, în tăcere.

Bastien apucă hăţurile calului; apoi, ţinând mai departe arma în mână, puse piciorul pe scară şi sări în şa cu o sprinteneală tinerească.

— Acum, rosti el, n-o să puteţi fugi iar dacă aţi încerca s-o faceţi v-aş putea uşor ajunge şi v-aş azvârli în mare.

— Crezusem, domnule, făcu sir Williams, că aveam a face cu un om de onoare dar văd că m-am înşelat. Mă aflu la discreţia unui tâlhar.

— Fie şi aşa! Ascultaţi-mă însă până la capăt. Vă spuneam deci, că Baccarat s-a prezentat contelui Armand de Kergaz.

— Mai departe? rosti plictisit baronetul.

— Baccarat, continuă Bastien, i-a istorisit contelui o poveste destul de ciudată.

— Aşa! rânji baronetul.

— O să vă daţi singur seama…

Din clipa în care coborâse, sir Williams rămăsese cu braţele încrucişate, alături de calul său pe care se afla acum Bastien.

Numai că el nu-i dăduse lui Bastien cravaşa iar acestuia nu-i trecuse prin minte să i-o ceară.

— Da, domnule, continuă Bastien, povestea e destul da ciudată. E vorba în primul rând, despre o scrisoare pe care un ticălos… vicontele Andréa… căruia dumneavoastră îi semănaţi atât de bine… i-a dictat-o…

— Şi apoi? Şi apoi? insistă sir Williams care începuse să fiarbă de furie.

— Această scrisoare, dictată de către Andréa, era adresată de către Baccarat domnului Fernand Rocher care nu o cunoştea dar pe care ea îl iubea. Scrisoarea a fost predată domnului de Beaupréau. Domnul de Beaupréau devenise complicele vicontelui Andréa şi el s-a obligat să lase această scrisoare să cadă pe un covor, la el acasă.

Domnişoara de Beaupréau a citit scrisoarea şi, lăsându-se păcălită de aparenţe, i-a scris domnului Fernand Rocher anunţându-l că între ei totul s-a sfârşit. Ce s-a petrecut după aceea? Vicontele Andréa şi domnul de Beaupréau sunt singurii în măsură să răspundă la această întrebare. Fapt este că la minister a fost furat un portofel care, a doua zi, a fost găsit în buzunarul domnului Fernand Rocher…

Bastien se opri şi-l privi pe sir Williams.

— Şi totuşi, continuă el, domnul Fernand Rocher nu este răspunzător de acest furt, nici el şi nici Baccarat.

Sir Williams asculta cu deosebită atenţie; dintr-o dată îl întrerupse pe Bastien printr-un gest.

— Unde vreţi să ajungeţi? întrebă el.

— Am să vă spun îndată, sir Williams. Acţionând în felul acesta, vicontele Andréa a comis una după alta nenumărate ticăloşii al căror scop părea învăluit în beznă; acum însă s-a făcut lumină şi în această direcţie.

— Aşa? Credeţi?

— Fără nici o îndoială. Vicontele Andréa voia s-o ia de nevastă pe domnişoara de Beaupréau pentru a pune mâna pe cele douăsprezece milioane ale baronului Kermor. Or, continuă Bastien, veţi fi de acord cu mine, sir Williams, că acest viconte Andréa este un mare ticălos şi că acela pe care-l preocupă cât de cât soarta domnişoarei de Beaupréau sau a domnului Fernand Rocher, o dată ieşit în întâmpinarea lui aşa cum am ieşit eu în întâmpinarea dumneavoastră, într-un loc atât de pustiu, atât de izolat, unde zgomotele mării acoperă toate celelalte zgomote, chiar şi strigătele unui muribund, întâlnindu-l neînarmat, în timp ce el are o armă în mână, ei bine, un asemenea om nu are decât un singur lucru de făcut: să-i crape capul.

Şi Bastien ridică din nou arma către sir Williams iar baronetul, în ciuda curajului său, se simţi străbătut de un fior şi se gândi că de această dată avea să moară.

— Aşadar, murmură el cu o voce din care se făcea simţită teama pe care nu şi-o putea stăpâni, continuaţi să credeţi

că eu sunt vicontele Andréa?

— Eu, unul, nu cred nimic, răspunse rece fostul husar, eu nu fac decât să gândesc, atâta tot; de crezut, cred însă altceva, că dacă aţi fi, într-adevăr, vicontele Andréa nu aţi avea decât o singură şansă de salvare.

— A! Şi care anume?

— Iată! în primul rând veţi renunţa la proiectul de căsătorie cu domnişoara de Beaupréau şi vă veţi obliga să părăsiţi de îndată ţinutul.

— A! A! Este o condiţie foarte grea.

— Şi după aceea veţi da indicaţii precise, fără să minţiţi, cu privire la locul unde vicontele Andréa le-a ascuns pe domnişoarele de Balder şi Cerise.

— Ce face? exclamă baronetul păstrând o urmă de îndrăzneală cu toate că arma lui Bastien era îndreptată, în continuare, spre pieptul său.

— Repet, spuse husarul, că eu, în locul lui sir Williams, nu aş ezita şi aş indica locul.

După care, schimbând tonul, Bastien adăugă:

— Andréa, domnule viconte Andréa, ceasul matrapazlâcurilor, al minciunilor fără de număr, al trădărilor infame şi al răpirilor a trecut; iată, a sosit şi ceasul socotelilor. Jos masca! Ştii foarte bine, ipocritule, că nu te cheamă câtuşi de puţin sir Williams! Jos masca şi dacă cunoşti vreo rugăciune spune-o, căci vei muri şi nu vei avea drept mormânt decât apele mării.

Vocea lui Bastien era gravă şi adâncă aşa cum este vocea unui judecător care rosteşte o sentinţă de condamnare la moarte.

Sir Williams crezu că s-a sfârşit cu el şi îşi pierdu atunci siguranţa de sine şi superbul său calm:

— Aşadar, o să mă asasinezi? întrebă el.

— Numai oamenii cinstiţi sunt asasinaţi! Asasinii sunt ucişi! Nu l-ai ucis tu însuţi, la Florenţa, pe cavaler?

— Iertare! imploră sir Williams; dacă mă ucizi n-o să afli nimic.

— Atunci vorbeşte, haide, dă-i drumul! Unde se află Jeanne? Unde este Cerise?

Sir Williams ezita.

— Domnule viconte Andréa, spuse atunci Bastien, să ne înţelegem bine. Am fost însărcinat de către domnul conte de Kergaz să vă înmânez o sută de mii de franci cu condiţia să părăsiţi ţinutul, să renunţaţi la ideea de a o seduce pe domnişoara de Balder şi să ne indicaţi cu precizie locul unde sunt ţinute prizoniere cele două fete pe care le-aţi răpit. Numai că, luaţi bine aminte: dacă mărturisiţi, vă voi sili să păşiţi înaintea mea până la Kerloven; acolo vă voi închide şi voi veghea asupra dumneavoastră zi şi noapte până în clipa în care domnul conte de Kergaz va răspunde scrisorii pe care i-o voi trimite. Dacă el le va fi găsit pe cele două fete, veţi fi liber; dacă, dimpotrivă, se va vedea că aţi minţit şi de această dată, vă voi ucide.

— Voi spune adevărul, exclamă sir Williams care înţelegea foarte bine că Bastien avea să se arate nemilos şi că, dacă nu se hotăra să vorbească, era pierdut.

— Să auzim, îl pofti Bastien.

— Jeanne şi Cerise, spuse sir Williams cu o voce surdă, se află la Bougival, într-o vilă ascunsă îndărătul unor ziduri enorme. Ele sunt păzite de o femeie căreia i se spune văduva Fipart şi de un bărbat pe care-l chemă Colar.

— Foarte bine, spuse Bastien care ţinea arma îndreptată către fruntea lui sir Williams, dar lucrurile nu s-au sfârşit.

— Ce mai este? izbuti sir Williams să întrebe cu greu.

— V-am mai spus, vă voi conduce la Kerloven. Veţi păşi înaintea mea în aşa fel încât să vă pot ucide la cea mai mică încercare de fugă.

— Nu voi fugi!

— Şi apoi, continuă Bastien, vă voi ţine prizonier până ce domnul Kergaz, căruia îi voi scrie, îmi va răspunde că Jeanne şi Cerise au fost găsite. Pentru că în cazul în care aţi minţit, în cazul în care indicaţiile pe care mi le-aţi dat sunt false, vă voi ucide ca pe un câine!

Sir Williams îşi plecă fruntea; era înfrânt!

— Să mergem! rosti el.

— Ucide-l! Ucide-l pe blestemat! mormăia fără contenire bătrânul nebun aşezat pe piatră.

Andréa făcu un pas înainte, Bastien îl urmă.

Văzându-i că pornesc la drum, nebunul se ridică şi plecă înaintea lor.

— Domnule viconte, spuse Bastien cu o voce plină de convingerea adevărului pe care-l rosteşte, contele Felipone, tatăl dumneavoastră, m-a azvârlit în zăpadă, plin de sânge, cu un singur foc de armă, în timpul retragerii din 1812. Aş fi cel mai fericit om din lume dacă m-aş putea răzbuna pe dumneavoastră, în cazul în care aţi încerca să-mi scăpaţi din mână.

Sir Williams nu-i răspunse şi o porni încet la drum; baronetul, în ciuda faptului că situaţia în care se găsea era nemaipomenit de grea, îşi redobândise, în numai câteva secunde, tot calmul; fusese învins, dar căuta de pe acum să iasă învingător.

Mergea cu pasul rar, privind cu coada ochiului când poteca, atât de îngustă încât doi cai n-ar fi putut merge decât unul în faţa celuilalt, când abisul pe care poteca îl urma de aproape şi din adâncul căruia se auzea vuietul mării.

Şi îşi spunea în gând că un singur pas greşit din partea calului ar fi îndeajuns pentru ca prăpastia să-i înghită pe amândoi, cal şi călăreţ.

Nebunul umbla şi urla tot timpul blesteme; Bastien îl urma pe sir Williams cu pistoletul în mână şi ferm convins că baronetul nu are nici o armă căci, gândea el, ar fi făcut uz de ea.

Într-adevăr, sir Williams găsise gol tocul pistoletului său; el avea însă întotdeauna asupra lui un pumnal, acela pe care-l adusese din Italia; acela care se mânjise de sângele partenerului său atunci, în noaptea aceea nenorocită când pierduse o mie de scuzi pe cuvânt de onoare.

Să crezi că ai putea împlânta pumnalul într-un om care te ameninţă cu pistoletul este o nebunie şi sir Williams nu se gândi nici o clipă la una ca asta.

El continua să privească abisul.

Calul păşea atât de aproape în urma lui, încât botul îi era ca şi lipit de spatele baronetului.

— De data aceasta, gândi Bastien, am pus mâna pe el şi nu ne mai scapă chiar dacă ar trebui să-l omor…

Dintr-o dată, sir Williams se împiedică de o piatra, păru că se clatină şi căzu; apoi, în timp ce Bastien îşi închipuia, fără urmă de bănuială, că avea să se ridice şi să-şi continue drumul, baronetul, cu iuţeala fulgerului şi cu agilitatea unui şarpe se strecură dedesubtul calului şi-i înfipse pumnalul în abdomen.

Animalul se cabră.

Bastien scoase un strigăt înfricoşător şi se pomeni aruncat în aer.

Sir Williams aruncase în prăpastie, spre mare, atât calul cât şi călăreţul său.

Puţin după strigătul de groază al lui Bastien se auzi un zgomot surd.

Se lăsă apoi o linişte de moarte.

Omul şi calul se zdrobiseră de stâncile pe care marea le mângâia neîncetat cu spumele sale.

Auzind strigătul, auzind zgomotul, nebunul se întoarse.

Nu zări nici urmă de cal, nu-l mai văzu pe Bastien.

Sir Williams era singur, în mijlocul drumului, stătea drept în picioare, cu privirile îndreptate asupra prăpastiei, iar în mâna lui sclipea un pumnal.

Nebunul pricepu: el scoase un strigăt de furie, se întoarse din drum şi se aruncă asupra lui sir Williams.

Baronetul era tânăr, era îndemânatic şi suplu; bătrânul avea o statură herculeană şi, în ciuda vârstei, îşi păstrase toată vigoarea.

Amândoi se prinseră unul de celălalt şi fiecare încerca să-şi arunce adversarul în prăpastie.

Timp de zece secunde ei rămaseră înlănţuiţi, se suciră, se răsuciră, urlară de furie şi toate acestea se întâmplau pe un teren atât de îngust, încât cea mai mică neatenţie putea să-i facă pe amândoi să cadă în prăpastie.

Nebunul avea la îndemână o singură armă: vigoarea braţelor sale.

Sir Williams îşi păstrase pumnalul.

Şi dintr-o dată bătrânul scoase un geamăt iar braţele lui crispate se desprinseră încet.

— Asasin! şopti el.

Şi căzu pe spate.

Sir Williams îl împinse cu piciorul şi-l trimise acolo unde zăcea şi Bastien.

În clipa următoare, baronetul îşi încrucişa calm braţele.

— Hotărât lucru, rosti el, sunt mult mai puternic decât toţi aceşti indivizi… dar am scăpat ca prin urechile acului!

El o porni la drum pe jos şi adăugă pentru sine:

— Îmi pare rău de cal; era un animal superb… pe care mi se oferise şi două mii de scuzi.

Acesta fu discursul funebru rostit la moartea fostului husar.

O dată mai mult, sir Williams triumfase.

CAPITOLUL LI.

De trei zile sir Williams se prezenta cu regularitate, seară de seară, la castelul Genêts, pentru a-i face curte Herminei.

Din capul locului fata înţelesese că este iubită; cel puţin asta era impresia ei, căci sir Williams stăpânea de minune arta de a lăsa să se creadă că este îndrăgostit atunci când, de fapt, nu era câtuşi de puţin.

Domnişoara de Beaupréau nu se scandalizase de fel în faţa acestor dovezi de dragoste. Sir Williams era tânăr, era frumos şi avea glasul acela atât de trist şi de molcom al celor ce suferă; şi îl întâlnise aşa cum întâlneşti un erou din romane.

Toate acestea erau argumente îndestulătoare pentru ca tânăra fată să nu se simtă jignită de dragostea pe care o inspira. Hermine însă îl iubea mai departe pe Fernand; pe nedemnul Fernand, pe acel Fernand care în ochii ei nu-i merita dragostea.

Îl iubea aşa cum îi iubeşti pe morţi, păstrându-le amintirea, fără nici o nădejde, căci pesemne că aşa este făcută viaţa, ne poartă paşii către cei ce nu ne iubesc şi ne sileşte să iubim fără urmă de nădejde.

În ziua în care Hermine crezuse că se află în faţa unei dovezi de trădare din partea lui Fernand, atunci când citise scrisoarea pe care sir Williams o dictase lui Baccarat, inima ei se închisese pentru totdeauna.

Ca şi acei logodnici a căror logodnică moare în dimineaţa care precede noaptea nunţii lor şi care se hărăzesc ei înşişi călugăriei, voind ca toată dragostea ei să se îndrepte numai către Dumnezeu, Hermine hotărâse, în intimitatea sufletului său, să nu se mai căsătorească.

Nu se va mai îndrăgosti niciodată.

Aşa se face că ea era aceea care-l plângea acum pe sir Williams şi tot ea era aceea care îl socotea mult mai nefericit decât era în realitate.

Cu toate acestea nu-l respingea; îl găsea chiar deosebit de fermecător în clipele în care lua loc alături de ea, în clipele în care el îi vorbea cu vocea sa tristă şi dominată de un fin accent englezesc.

Poate că, în felul acesta, se supunea ea însăşi unei tainice porunci.

Hermine remarcase că mama ei nutrea sentimente de prietenie pentru sir Williams, că abia aştepta să-l vadă venind în fiecare seară şi înţelegea foarte bine care era natura acestei afecţiuni.

Ea îşi dăduse seama că mama ei ar fi vrut să o vadă vindecată de dragostea sa nefericită pentru un altul, că ar fi vrut să o vadă îndrăgostită de baronet şi uitându-l pe

Fernand, că-şi făurise visuri de fericire şi că toate aceste visuri îl aveau drept erou pe sir Williams.

Şi fata se complăcea în aceste iluzii şi în aceste visuri ale mamei sale şi ar fi vrut s-o lase să creadă că-l iubeşte sau că-l va iubi curând pe tânărul englez. Aceasta era cauza pentru care nu rostea niciunul din acele cuvinte care l-ar fi îndepărtat, nu făcea niciuna din acele confidenţe care înlătura pentru totdeauna un bărbat oprindu-i pe buze mărturisirile care stau să fie rostite; aceasta era cauza pentru care, în mai multe rânduri, acceptase braţul lui pentru a face o plimbare prin împrejurimi, în timp ce domnul de Beaupréau, însoţit de mama ei, păşeau la câţiva paşi în urma lor.

Cu toate acestea, baronetul nu-şi mărturisise încă sentimentele, nu pronunţase încă nici un singur cuvânt de dragoste; dar privirile sale, tremurul şi tulburarea care se simţeau în glasul său, emoţia lui în clipa în care se afla în apropierea Herminei, paloarea lui subită în clipele în care fata ridica ochii spre el, toate acestea nu erau, oare, de fapt mărturisiri mute, dar mult mai elocvente decât cea mai formală declaraţie?

Hermine se credea iubită…

Or, până şi femeile cele mai lipsite de egoism simt o oarecare satisfacţie atunci când ştiu că inspiră o dragoste pe care n-o vor putea răsplăti niciodată.

Hermine ştia foarte bine că ea nu va răspunde nicicând iubirii lui sir Williams, dar era în oarecare măsură mândră de faptul că inspirase această iubire, Sir Williams sosea în fiecare seară către ceasurile şapte sau opt şi nu pleca decât la unsprezece; şi de fiecare dată când pleca, Hermine rămânea cu impresia că el fusese pe cale să-i mărturisească dragostea lui, dar că nu îndrăznise s-o facă.

Într-o seară, totuşi, baronetul se dovedi ceva mai inimos.

— Domnişoară, îi spuse el Herminei cu o voce care fetei i se păru plină de emoţie, aţi putea să-mi acordaţi câteva clipe?

Hermine şi sir Williams se găseau în momentul acela în marele salon al castelului Genêts. Domnul de Beaupréau, soţia sa şi baroana de Kermadec jucau whist. Sir Williams o conduse pe Hermine în parc.

— Trebuie să vă vorbesc, îi spuse el.

— Vă ascult, domnule, răspunse Hermine, care se simţi pe neaşteptate emoţionată.

— Voi pleca domnişoară.

— Veţi pleca? întrebă fata. De ce?

— Trebuie să mă întorc în Irlanda, continuă baronetul şi voi părăsi pentru totdeauna Bretania. Voi continua să port pe alte meleaguri povara destinului meu.

Vocea lui sir Williams tremura şi domnişoara de Beaupréau crezu că trăieşte într-adevăr o mare durere.

— Da, continuă el cu voce joasă, venisem aici să caut puţină odihnă sufletului meu frământat, să încerc să dau puţină uitare inimii mele dar voi pleca mai tulburat şi mai dezamăgit decât am fost vreodată.

Hermine ghicea, Hermine ştia foarte bine ce vrea să spună sir Williams cu aceste misterioase cuvinte; şi tocmai de aceea tăcea.

— Domnişoară, reluă baronetul, nu vreau să vă spun adio, pentru totdeauna, probabil, fără să vă povestesc mai înainte unul din capitolele tristei mele vieţi.

Hermine tresări şi înţelese că se apropia clipa în care buzele lui sir Williams aveau să lase să le scape o mărturisire; se simţi cuprinsă de emoţie şi regretă faptul că-i îngăduise să vorbească.

— Orfan din naştere, continuă sir Williams, crescut de oameni străini care fuseseră plătiţi pentru această treabă, am trăit vreme îndelungată fără nici un fel de afecţiune şi, aidoma omului care s-a resemnat cu soarta lui, îmi plimbam singurătatea şi plictisul de-a lungul şi de-a latul lumii, fără să-mi aflu vreun prieten. Bărbaţii pe care i-am cunoscut mi s-au părut răi, iar privirile mele nu s-au oprit asupra vreunei femei; niciodată… Într-o zi, o zi nefericită, mi-a ieşit

în drum o fată. Era frumoasă şi neîntinată, aşa cum este floarea unui crin; avea un zâmbet visător, puţin trist, zâmbetul acela specific oamenilor de rasă, iar fruntea ei gânditoare te făcea să-ţi dai seama că aparţine spiritelor înalte… După numai câteva minute am simţit în mine un zbucium puternic, răscolitor, aşa cum sunt toate răsturnările sufletului. Eu, omul obosit de viaţa pe care o trăisem, omul resemnat să alerge la nesfârşit fără să se oprească undeva anume, m-am pomenit dintr-o dată dorind, visând, tinzând cu înflăcărare spre o viaţă fericită şi calmă, spre afecţiune, spre familie; mi se părea că iubind această fată, că dobândind dreptul de a-mi petrece zilele la picioarele ei, privind-o în ochi pentru a-i citi toate dorinţele şi satisfăcându-i-le apoi, ca un sclav, mi se părea că toate acestea însemnau pentru mine raiul pe pământ.

Sir Williams se opri emoţionat şi Herminei i se păru că izbuteşte cu greu să-şi înăbuşe un sughiţ de plâns.

— Şi-atunci, continuă el, am săvârşit marea nebunie de a nădăjdui… Eram tânăr, liber, bogat, purtam un nume nobil, care nu fusese întinat nici în trecut şi nici în prezent şi credeam că pot fi iubit… Greşeală de neiertat! Fata de care mă îndrăgostisem dintr-o dată şi căreia îi închinasem toată viaţa mea, ei bine, această fată iubea, Ia rândul ei, pe altcineva…

Hermine îşi simţi trupul scuturat de friguri. Se gândi la Fernand.

— Şi am înţeles atunci, domnişoară, sfârşi baronetul, am înţeles că soarta mea era pecetluită pentru totdeauna şi m-am resemnat să duc traiul acesta de om care rătăceşte de colo-colo fără să-şi aducă aminte de ziua de ieri, fără să tragă nădejde pentru cea de mâine…

Baronetul se opri şi Hermine crezu că nu mai este în stare să-şi stăpânească emoţia. Cu toate acestea el reluă:

— De opt zile încoace, inima mea zdrobită crezuse că a găsit o oază de linişte, iar minţile mele se credeau rătăcite pe un tărâm de vis în timp ce zilele şi ceasurile treceau pe

lângă mine fără ca eu să simt scurgerea lor şi fără să îndrăznesc a gândi la cele ce aveau să vină… Din păcate, însă, a venit ceasul deşteptării… Am înţeles că dacă voi mai rămâne aici câtva timp voi lăsa, poate, în adâncul sufletului dumneavoastră acea tulburare care se naşte într-o inimă generoasă în clipa în care simte nefericirea altuia şi asta m-a hotărât să plec…

— Domnule, rosti Hermine nu mai puţin emoţionantă decât părea să fie sir Williams.

— Am vrut să vă spun adio, domnişoară, adio pentru totdeauna şi am mai vrut să vă rog să-mi păstraţi o amintire… Să vă aduceţi aminte de mine în clipele dumneavoastră de fericire, atunci când cel pe care-l iubiţi…

Sir Williams se opri în clipa în care rosti acest cuvânt şi o privi pe Hermine.

Chipul fetei avea albeaţa unei statui de marmoră. Ea scutură cu putere din cap şi spuse în şoaptă:

— Eu nu iubesc pe nimeni…

Baronetul tresări şi crezu că fata se vindecase într-adevăr de dragostea ei pentru Fernand.

— Sau, reluă ea, dacă iubesc, atunci iubesc un om mort. Cu o asemenea dragoste nu poate fi vorba nici de nădejde, nici de bucurie, nici de fericire.

— Un om mort!… exclamă sir Williams părând că nu pricepe.

— Sau aproape aşa, răspunse Hermine. Pentru mine el este mort…

Şi apoi, privindu-l pe sir Williams cum stătea, cu fruntea plecată, cu privirea tristă, arătând mult mai îndurerat de soarta ei decât de propria lui nefericire, fata îi întinse mâna.

— După cum vedeţi, spuse ea, nu sunt nici eu mai fericită decât dumneavoastră…

— Atunci, rosti el foarte încet, nu credeţi că am putea să ne unim durerile şi să le preschimbăm într-o mare bucurie? Şi dacă, în genunchi, v-aş implora să-mi îngăduiţi să-mi închin viaţa unui singur scop, acela de a vă face să ştergeţi

amintirea unui ticălos…, vă rog să mă iertaţi pentru acest cuvânt, dar tatăl dumneavoastră mi-a spus totul… şi dacă v-aş jura că fiecare clipă, fiecare gest, fiecare gând din viaţa mea vor fi închinate fiinţei dumneavoastră… şi dacă, închinându-mă înaintea dumneavoastră cum te închini în faţa unui înger…

Fata îi întinse încă o dată mâna:

— Nu, spuse ea dând din cap, nu, sir Williams, aveţi un suflet nobil şi el merită mult mai mult decât o viaţă trăită în preajma unei femei zdrobite care va trăi numai din amintiri… Adio… plecaţi… uitaţi-mă… mă voi ruga Domnului pentru fericirea dumneavoastră cu atâta tărie, încât mă va ierta şi îl voi ruga să vegheze ca o altă fată, a cărei inimă nu a bătut încă niciodată sub puterea dragostei să vă iubească…

— Adio, rosti sir Williams.

Şi se ridică palid, mohorât, aidoma unei statui care ar întruchipa deznădejdea; dar o deznădejde solemnă şi demnă, care nu se trădează prin nimic…

Făcu câţiva paşi, se întoarse, îi sărută mâna:

— Adio… adio! rosti el.

Se apropie de masa de whist de unde biata Thérèse, cu urechea şi cu sufletul unei mame, auzise totul.

— Adio, doamnă, îi spuse el cu voce joasă, voi reveni mâine pentru a vă saluta înainte de plecare.

Şi ieşi, după ce sărută mâna bătrânei baroane, condus de către domnul de Beaupréau.

— Ei? întrebă şeful de birou în clipa în care păşeau în curte.

— Cred că vei fi socrul meu, răspunse Sir Williams.

Baronetul se schimbase dintr-o dată. Nu mai era câtuşi de puţin tânărul palid, trist, disperat care pleacă cu moartea în suflet. Era un om rece, batjocoritor, plin de zâmbet; Don Juan râdea de propria lui comedie şi îşi bătea joc de credulitatea victimei sale…

Nu mai era baronetul sir Williams, copilul melancolic şi visător al înverzitei Irlande, ţara martirilor resemnaţi, ţara celor ai căror părinţi au învăţat de mult ce înseamnă suferinţa…

Era Andréa!

Era vicontele Andréa, omul cu inima de piatră, cu sufletul târât prin noroaie, călăul Marthei, răpitorul Jeannei, asasinul lui Bastien!

Domnul de Beaupréau se dădu cu un pas înapoi şi-l privi.

— Cu toate acestea, după câte mi se pare mie, nu aţi primit nici o… încurajare. În timp ce jucam cărţi am tras cu urechea şi se pare că mititica e încăpăţânată.

— Scumpe tată-socrule, răspunse rece baronetul, n-ai să înţelegi niciodată nimic din ceea ce se numeşte sufletul unei femei.

— He, he, exclamă domnul de Beaupréau cu multă înfumurare, ca şi când ar fi vrut să lase să se înţeleagă că el, în tinereţe, făcuse numeroase victime.

— Dacă fiică-ta n-ar avea douăsprezece milioane zestre, spuse baronetul cu impertinenţă, să fiu al dracului dacă te-aş lua eu de socru; nu pricepi nimic.

— Mulţumesc!

— Ce naiba! exclamă baronetul, habar n-ai cum merg lucrurile în dragoste?

— Nu, răspunse naiv Beaupréau.

— Ei bine, atunci ascultă aici.

Şi sir Williams îl luă de braţ pe şeful de birou trăgându-l după el.

— În materie de sentimente, spuse el, distanţele se numără în luni, în ani sau în zile.

— A! făcu Beaupréau şi cum vine asta?

— Această distanţă se compune din trei etape: indiferenţa, compasiunea, dragostea.

— Împărţirea este destul de ingenioasă.

— La o femeie, continuă baronetul, pot să treacă luni, ani sau poate să treacă o veşnicie până ajunge de la indiferenţă

la compasiune… Dar de la compasiune la dragoste nu mai sunt decât câteva zile sau adesea câteva ceasuri. Ai înţeles?

— Încă nu, sir Williams.

— Hermine nu mă iubeşte încă, urmă el, dar îmi plânge de milă…

— Foarte bine, înţeleg.

— Numai că, ţinând seama de faptul că noi nu avem timp de pierdut, trebuie să forţăm lucrurile.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu trebuie să aşteptăm ca fiica dumitale să se îndrăgostească de mine, ci trebuie să o silim să-mi făgăduiască dragostea ei.

— Să fie cu putinţă?

— Nimic nu este mai uşor. Ascultă.

În aceeaşi clipă fu adus calul baronetului. El puse mâna pe căpăstru şi-i spuse domnului de Beaupréau:

— Însoţeşte-mă câţiva paşi, ca să stăm de vorbă.

— Fie, spuse Beaupréau, să stăm de vorbă.

— Îţi spuneam, aşadar, continuă baronetul, că trebuie s-o facem pe Hermine să făgăduiască.

— Da, şi spuneaţi că e lucrul cel mai simplu.

— Foarte simplu. O să-ţi dai singur seama. Nu este nevoie pentru asta decât de un singur lucru şi anume trebuie ca Hermine să-mi fie recunoscătoare.

— Dumneavoastră? Dar cum?

— Beaupréau, spuse baronetul zâmbind, ascultă-mă cu atenţie şi mă vei proclama un geniu.

— Nici nu vreau altceva.

— Noi suntem aceia care am făcut în aşa fel încât Fernand să fie acuzat de furt, nu-i aşa, iar la viitoarea sesiune a Curţii cu juri el va fi judecat, nu?

— Mă tem că da, răspunse Beaupréau.

— Ei bine, în aceeaşi măsură în care am avut nevoie să-l nimicim, avem acum nevoie să-l scoatem basma curată.

— Nu înţeleg de ce.

— Aşteaptă. Şi fii atent: Hermine continuă să-l iubească pe Fernand, este în afară de orice îndoială. Fernand i-a trădat dragostea, Fernand este un mizerabil care n-a urmărit altceva decât banii ei şi care o iubeşte, de fapt, pe Baccarat.

Beaupréau izbucni în râs.

— Trebuie să admitem că am pus destul de bine în scenă această comedioară.

— Nici că se putea mai bine; dar stai că n-am isprăvit. Aşadar, în ochii Herminei, Fernand este pierdut, ca iubit. Dar nu este pierdut ca om; Hermine nu ştie nimic despre pretinsa lui fărădelege.

— Şi atunci? întreba Beaupréau.

— Şi atunci este neapărat necesar ca ea să afle totul.

— A! cred că înţeleg…

— Şi când va afla, din două una: fie că-l va dispreţul şi în aceiaşi clipă se va vindeca şi, neîndoielnic, mă va iubi; fie că, ascultând de acel simţământ generos de a protegui, simţământ propriu femeilor şi cu atât mai mult îndrăgostite, va voi să-l salveze.

— Bine, dar în cazul acesta…

— Aşteaptă!… Eu voi fi aici şi-i voi făgădui că-l voi cruţa pe Fernand de ruşinea unui proces la Curtea cu juri şi de puşcărie…

— Şi cum veţi face una ca asta?

— E treaba mea. Şi atunci, Hermine, plină de recunoştinţă, va sfârşi prin a se îndrăgosti de mine. Prevăd chiar o scenă destul de frumuşică.

— Toate astea, scumpul meu ginere, mi se par foarte simple numai când sunt spuse.

— Lucrurile nu stau de loc aşa, dar trebuie să acţionăm. Dumneata eşti braţul, iar cu sunt mintea. Execută ceea ce îţi poruncesc eu, asta e tot ce-ţi cer.

— Ce am de făcut?

— Un lucru foarte simplu: trebuie ca Hermine să afle mâine despre fărădelegea comisă de Fernand.

— Am să i-o povestesc chiar eu.

Sir Williams ridică din umeri.

— Nu aşa, spuse el, trebuie să afle din întâmplare. Ascultă-mă bine. Ai avut grijă, pentru că aşa trebuia, ca fiica dumitale să nu dea peste niciunul din ziarele pariziene care relatau faptele; de data aceasta vei avea grijă ca ea să le citească.

— Dar la Genêts nu sosesc ziare.

— Nu este adevărat, doamna de Kermadec este abonată la ziarul din oraşul apropiat, Foaia bretonă.

— Aşa este, am uitat.

— Jonas nu-i citeşte el în fiecare zi stăpânei sale?

— Este adevărat, dar Foaia bretonă nu scrie nimic despre Fernand.

— Aici te înşeli. Numărul de astăzi al ziarului, adică acela pe care poştaşul îl va aduce mâine, conţine un lung articol pe această temă; eu însumi l-am trimis redacţiei.

— A! exclamă Beaupréau. Şi în cazul acesta?

— De obicei poşta vine, nu-i aşa, către orele unu după-amiază?

— Da, răspunse Beaupréau.

— Ei bine, ai să-l rogi pe Jonas, dacă n-o să-l roage cumva însăşi baroana, să se uite prin ziar. O să fie vai de capul nostru dacă puştiul nu dă, de la prima ochire, peste articolul cu pricina.

— Şi atunci? întrebă neliniştit Beaupréau

— Restul mă priveşte pe mine, răspunse baronetul cu răceală, nu te mai ocupa dumneata de asta. La revedere, tată-socrule.

Şi sir Williams, care urzise un nou plan de bătaie, sări în şa şi-i făcu semn lui Beaupréau că poate să plece.

Ca de obicei, el o apucă pe drumul falezei.

În clipa în care ajunse în locul din care, în ajun, îl azvârlise pe Bastien în mare, pe buzele lui se ivi un zâmbet plin de cruzime.

— Domnule conte de Kergaz, murmură el, hotărât lucru nu eşti puternic şi tot ceea ce faci dumneata ar putea face şi un copil. Nu trebuia să-l trimiţi pe Bastien la Kerloven. Ar fi trebuit să vii singur aici. Se ştie că singur îţi faci mult mai bine treburile. Ai pierdut partida. Mă voi căsători cu Hermine şi vei fi nevoit să-mi dai cele douăsprezece milioane.

Sir Williams o porni în galop şi ajunse la Manoir către miezul nopţii. Îl aştepta o scrisoare.

Baronetul o deschise şi scoase un strigăt de bucurie.

Era scrisoarea pe care i-o trimisese Jeanne şi pe care Colar o luase în dimineaţa zilei în care avea să cadă răpus de glontele contelui de Kergaz.

Această scrisoare rămăsese pe masa lui Colar care nu mai avusese timp s-o ducă la poştă, atât de mult îl buimăcise vestea evadării lui Baccarat. Rocambole o găsise închisă şi cu adresa lui sir Williams scrisă chiar de mâna lui Colar.

Cu totul întâmplător, haimanaua o pusese la poştă.

— A! exclamă, sir Williams, cred că lucrurile merg mai bine ca niciodată. Mă voi căsători cu Hermine iar Jeanne va fi amanta mea! Bietul Armand!

CAPITOLUL LII.

Baronetul prevăzuse tot ce avea să se întâmple.

Noaptea trecuse fără ca Hermine să fi putut închide un ochi.

Pradă unor dureroase frământări, fata făcuse un bilanţ al vieţii sale şi îmbrăţişase totul dintr-o singura privire, fericirea pierdută, visurile zdrobite.

Se gândise după aceea la viitor.

Şi, în acest viitor, îl vedea pe sir Williams purtând povara unei vieţi searbede, iubind-o şi blestemând-o în acelaşi timp.

Baronetul îşi jucase atât de bine rolul, şi lăsase să se străvadă cu atâta artă marea lui durere, şi asta va zdrobi

întotdeauna inimile femeilor, încât se şi simţea vinovată de nefericirea lui, se şi simţea cuprinsă de remuşcări…

Iar de la remuşcări la compătimire şi apoi de la compătimire la dragoste calea e atât de scurtă! după cum bine spusese şi sir Williams.

Toată dimineaţa Hermine rămase închisă în camera ei, cu sufletul sfâşiat de două sentimente: dragostea pe care o nutrea încă ingratului de Fernand Rocher şi mila pe care i-o inspira acest bărbat tânăr şi frumos, cu sufletul generos, plin de spirit, distins, căruia i se spunea sir Williams şi pe care atâtea femei ar fi fost mândre să-l iubească.

Sosi ora mesei.

Hermine coborî în sufragerie, tristă, cu moartea în suflet, dar încercând totuşi să zâmbească pentru a o încuraja pe mama ei, a cărei privire neliniştită îi cerceta chipul căutând să dea de urma durerii care o măcina atât de intens şi atât de repede. Toată lumea luă loc la masă.

— Mititico, spuse baroana de Kermadec sărutându-şi nepoata pe frunte, mi se pare că ai cearcăne la ochi.

— Credeţi?

— N-ai prea dormit…

Hermine se simţi tulburată şi plecă ochii în jos.

— Pun prinsoare, mititico, continuă baroana, că această insomnie are o pricină serioasă…

— Mătuşă… rosti fata cu greu, simţind că păleşte.

— A propos, spuse baroana care nu deschisese discuţia fără rost, sir Williams pleacă, nu-i aşa?

Hermine tresări iar Thérèse crezu că fiicei sale o să-i vină rău.

— Ce om fermecător! continuă castelana; femeia pe care o va iubi el va fi cea mai fericită dintre femei.

Hermine simţea că moare; ar fi vrut să-l fi putut iubi pe sir Williams.

În clipa aceea se auzi clopotul aflat la intrarea în curte şi care vestea sosirea oaspeţilor.

— A venit poşta, spuse domnul de Beaupréau care alergase la fereastră.

— A! spuse baroana, astăzi e miercuri, nu?

— Întocmai.

— E ziua în care apare ziarul pe care-l citesc eu.

Într-adevăr, peste câteva clipe se ivi bătrânul servitor aducând Foaia bretonă, singurul ziar pe care-l citea şi pe care voia să-l citească baroana de Kermadec.

— Jonas! strigă castelana care, în egoismul ei bătrânesc uitase de pe acum că este înconjurată de lume şi se lăsa răpusă de pasiunea ei pentru lecturi, Jonas!

Băiatul servea masa. Aruncă pe un scaun şervetul pe care-l avea sub braţ şi luă ziarul din mâinile baroanei de Kermadec.

— Vezi ce-i prin ziar, Jonas, spuse baroana.

Băiatul se aşează pe un taburet şi rupse banderola care înfăşură ziarul.

Inima domnului de Beaupréau bătea cu putere; ştia foarte bine tot ceea ce avea să urmeze, cu toate că sir Williams îi spusese calm:

— Nu fi neliniştit, restul mă priveşte pe mine.

Thérèse şi cu fiica ei vorbeau în şoaptă.

Domnul de Beaupréau îşi pregătea o scobitoare, ajutat de cuţitul său. Baroana era numai urechi.

Jonas citi pentru început articolul de fond; el trecu după aceea la ştirile locale; ajunse, în sfârşit, la rubrica tribunalelor şi, pe un ton egal, monoton, tonul obişnuit pe care şi-l însuşise de-a lungul timpului în care îndeplinea funcţiile sale de lector, el citi cele ce urmează: „Săptămâna viitoare va avea loc în faţa Curţii cu juri a departamentului Seine procesul uneia din cele mai misterioase afaceri care a stârnit şi până acum o mare vâlva în cercurile ministeriale…”

— Ia te uită, făcu domnul de Beaupréau, cercuri ministeriale? Asta mă priveşte şi pe mine într-o oarecare măsură.

Doamna de Beaupréau continua să discute cu fiica ei.

„Este vorba, continuă Jonas să citească, despre un funcţionar de la ministerul afacerilor externe…”

Auzind aceste cuvinte, Hermine tresări şi ridică privirile de îndată.

„Acuzat de a fi jurat dintr-o casă de bani ale cărei chei îi fuseseră încredinţate de către şeful său de birou, un portofel cuprinzând suma de treizeci de mii de franci…”

Domnul de Beaupréau socoti că este momentul să scoată un strigăt şi să smulgă ziarul din mâna lui Jonas.

Numai că Jonas apucase să citească şi rândul următor pe care-l rosti din memorie: „Numele acestui funcţionar este Fernand Rocher”.

Doamna de Beaupréau scoase un strigăt înspăimântător şi-şi prinse fiica în braţe.

Hermine leşinase.

În aceeaşi clipă se deschise uşa, iar valetul anunţă:

— Baronetul sir Williams!

Baronetul îmbrăţişa dintr-o singură privire întreaga scenă.

Hermine era leşinată, domnul de Beaupréau mototolea ziarul, baroana era uluită şi nu înţelegea nimic din cele ce se petrecuseră; în sfârşit, biata Thérèse era înnebunită şi credea că Hermine e pe moarte. Văzându-l pe baronet, Thérèse scoase un strigăt:

— A! exclamă ea, de parcă omul pe care-l vedea sosind ar fi fost un trimis al Providenţei şi ar fi fost înzestrat cu puteri supranaturale, salvaţi-o, salvaţi-o pe fiica mea…!

Sir Williams o luă pe fată din mâinile mamei sale, scoase din buzunar un flacon cu săruri, îl apropie de obrazul Herminei şi aceasta, dintr-o dată, deschise ochii şi îşi veni în fire.

Doamna de Beaupréau căzuse în genunchi şi ochii ei erau scăldaţi în lacrimi.

Domnul de Beaupréau continua să ţină ziarul în mână.

Baroana de Kermadec continua să ceară explicaţii.

Sir Williams luă ziarul din mâinile domnului de Beaupréau, citi şi înţelese.

Hermine îl văzu ducându-şi mâna la frunte, ca un om cuprins de o mare durere:

— Ştiam, murmură el.

Un ceas mai târziu sir Williams se afla singur cu tânăra fată care căzuse pradă unei cumplite disperări. El o conducea prin parcul castelului Genêts, îi lua mâna şi îi spunea:

— Dacă l-aş salva… dacă l-aş smulge din ruşine, dacă l-aş scăpa de ocnă, dacă aş putea dovedi că este nevinovat, ce aţi face pentru mine?

— V-aş iubi, răspunse fata.

Lăsă apoi ochii în jos, o lacrimă ce stătea de mult să izvorască i se prelinse în sfârşit pe obraz şi rosti, cu glasul unui om zdrobit:

— Sau, dacă nu v-aş iubi, în orice caz aş consimţi să fiu soţia dumneavoastră.

Baronetul scoase un strigat.

— O! spuse el, în cazul acesta îl voi salva!

Hermine îl privi atunci cu o expresie de nestăvilită bucurie şi de implorare în acelaşi timp.

— Salvaţi-l, spuse ca, salvaţi-l, domnule… şi vă voi slăvi în genunchi… şi-mi voi respecta cuvântul pe care vi l-am dat… mâna mea va fi a dumneavoastră.

— Plec de îndată, răspunse baronetul, zbor către Paris… iar la întoarcere vă voi spune: am dovedit că este nevinovat… este din nou un om liber!

— Plecaţi, spuse Hermine şi întoarceţi-vă grabnic… voi fi soţia dumneavoastră!

Un ceas mai târziu, în timp ce se urca în poştalion, sir Williams îi spuse domnului de Beaupréau:

— Tată socrule, poţi să publici strigările. Peste opt zile voi fi din nou aici.

Şi sir Williams plecă.

CAPITOLUL LIII.

Sir Williams nu pierdu vremea pe drum, izbutind să străbată întregul traseu în cincizeci de ore de mers cu poştalionul; el ajunse la destinaţie către ceasurile opt dimineaţa, străbătu Parisul în douăzeci de minute şi nu se opri decât în poarta casei sale din strada Beaujon.

Auzind poştalionul, valeţii alergară să deschidă cele două batante ale porţii care dădea în curte. Baronetul sări din trăsură foarte sprinten, de parcă n-ar fi călătorit cincizeci de ore cu trăsura.

În tot acest timp el reflectase, căutând mijlocul cel mai potrivit pentru a-l scoate pe Fernand din închisoarea în care-l azvârlise tot el; găsise mai multe soluţii dar nu se oprise asupra nici uneia dintre ele, socotind că fiecare avea câte un cusur.

Exista o soluţie care-i plăcea şi care i se părea destul de uşor de realizat, pentru că nu ştia în clipa aceea despre moartea lui Colar.

— Colar, medita baronetul, este un fost ocnaş, evadat cu cinci ani în urmă de la Brest. Fusese condamnat la douăzeci de ani de muncă silnică pentru furt şi omor; izbutise să fugă ucigând un paznic şi în cazul în care ar fi fost prins el ar fi fost cu siguranţă condamnat fie la moarte fie, în cel mai bun caz, la muncă silnică pe viaţă… Dar ca să fie prins este nevoie ca poliţia să afle câte ceva… S-a crezut că a murit în încercarea de a se salva înot, cu prilejul evadării şi de atunci el nu mai era căutat de poliţie. Ar fi nevoie de o metodă destul de abilă pentru a o îndrepta din nou pe urmele lui. Dacă el ar fi din nou arestat, este sigur că s-ar pomeni direct la ocnă. Dacă i-am promite, aşadar, două sute de mii de franci şi dacă i-am da toate asigurările că-l vom ajuta să evadeze, poate că n-ar fi chiar atât de greu să-l convingem să se declare autorul furtului… O să găsim noi o povestioară cât de cât adevărată… băieţii de la biroul ministerului îl vor recunoaşte, de altfel, în persoana comisionarului care a adus scrisoarea. Totul este, îşi spunea sir Williams sfârşind acest frumos raţionament, totul, dar şi

cel mai greu, este ca arestarea lui Colar să se facă în aşa fel încât lui nici să nu-i treacă prin minte că eu stau la baza acestei neplăcute întâmplări. Încă o soluţie care trebuie găsită.

În aceeaşi clipă baronetul cobora din trăsură în curtea casei din strada Beaujon.

— Colar este aici? îl întrebă el pe valet.

— Nu, domnule, răspunse acesta.

— Dar unde poate să fie?

— Noi nu l-am mai văzut de câteva zile.

— Cum asta! exclamă sir Williams, mi se pare foarte ciudat. Şi scrisorile pe care i le-am trimis?

— A venit Rocambole şi le-a luat el. Se pare că domnul Colar este la Bougival.

Sir Williams îşi încruntă sprincenele şi tocmai se întreba ce putea să însemne această lungă absenţă a locotenentului său când se ivi Rocambole.

Ştrengarul intra în curte fluierând, cu pălăria pusă pe o ureche, cu mutra lui obraznică şi zeflemitoare. Văzându-l însă pe sir Williams, el se descoperi, se opri din fluierat şi luă de îndată o atitudine mult mai umilă.

— Căpitanul! exclamă el.

— Apropie-te, haimana, îi spuse sir Williams.

— Da, da, mă apropii, la ordinul dumneavoastră.

După o clipă de uluire, Rocambole îşi regăsise umorul său obişnuit.

— Nu vrei să-mi faci plăcerea de a-mi spune de unde vii şi unde se află Colar? întrebă baronetul.

— Nimic mai uşor.

Rocambole luă însă un aer misterios.

— Dar sunt lucruri care nu se pot spune aşa, sub cerul liber, răspunse el.

Sir Williams pricepu că în lipsa lui se petrecuseră evenimente grave şi fu de acord.

El îl conduse pe Rocambole într-unul din salonaşele aflate în catul de jos al clădirii, închise bine uşa după el şi

spuse:

— Poftim, acum poţi să vorbeşti. Ce s-a întâmplat?

— S-au întâmplat multe şi ai scăpat ca prin urechile acului, căpitane; păsărelele erau gata-gata să fugă.

— Jeanne şi Cerise?

— Desigur, căpitane.

— Dar Colar? Unde este Colar? întrebă sir Williams.

— Este la Bougival, în cabaretul măicuţei; stă acolo de vrea cinci zile, culcat într-un poloboc din pivniţă…

— Ce tot spui?

— Pe legea mea, căpitane, un poloboc poate foarte bine să fie folosit drept sicriu.

— Ce fel se sicriu?

— Colar a murit, căpitane, şi a fost nevoie să fie îngropat.

— A murit? exclamă căpitanul, spui c-a murit?

— Da, căpitane, a murit de-a binelea.

— Dar unde, când, cum?… întrebă sir Williams, uluit de această veste.

— A murit la Bougival, cu cinci zile în urmă, datorită unui glonte care l-a nimerit drept în inimă.

— La Bougival… cinci zile în urmă… glonte… repeta sir Williams uluit.

— Da, căpitane şi cel care l-a omorât este contele.

— Contele? exclamă sir Williams tresărind.

— Contele Armand de Kergaz!

Baronetul lăsă atunci să-i scape un strigăt de groază.

— Înseamnă că Armand a regăsit-o pe Jeanne!

Un zâmbet plin de mândrie se ivi pe buzele lui Rocambole.

— Fără mine, s-ar fi putut întâmpla şi una ca asta; numai că Rocambole a fost cu ochii în patru; să fim serioşi, Rocambole nu mai e un copil.

Şi atunci pişicherul se apucă să-i povestească pe scurt lui sir Williams tot ceea ce se petrecuse la Bougival, cum fusese împuşcat Colar în timp ce-l strângea de gât pe Léon

Rolland şi cum el, Rocambole, scăpase din ghearele contelui de Kergaz, derutându-l.

Baronetul ascultă cu răceală toată această expunere.

— Colar era un tip activ şi inteligent, murmură el în clipa în care Rocambole termină ce avea de spus; vom vedea, în sfârşit… va trebui să-l înlocuim. Nenorocirea nu e chiar atât de mare.

— Amin! făcu Rocambole.

Aceasta fu slujba de înmormântare a lui Colar.

Sir Williams căzu pe gânduri.

— Din moment ce tot aveam de gând să-l dau pe Colar pe mâna poliţiei şi să-l silesc să se recunoască hoţul celor treizeci de mii de franci, cine ştie dacă nu s-ar putea găsi un mijloc pentru a-l acuza aşa mort cum e? Trebuie să ne mai gândim.

Geniul lui sir Williams întrezărea deja posibilitatea de a folosi moartea lui Colar pentru a-l scoate pe Fernand din închisoare şi, în consecinţă, pentru a se căsători cu Hermine.

— Aşadar, îl întrebă el pe Rocambole, cârciuma este nelocuită de la data la care s-a săvârşit omorul?

— Da, căpitane.

— Ce crezi, Colar ar mai putea fi recunoscut?

— Pivniţele păstrează bine. Răposatul domn Colar trebuie să fie încă proaspăt ca un trandafiraş.

— Foarte bine, răspunse căpitanul, astă-seară o să vedem cum stau lucrurile.

După care, baronetul adăugă:

— Nicolo era şi el de faţă când a fost ucis Color, nu-i aşa?

— Desigur, şi a şters-o…

— Maică-ta, baba Fipart, ţine chiar aşa mult la el?

— Depinde… şi, la urma urmelor, dacă ar fi să-l dăm dracului cred că nu s-ar sinchisi.

— Dar tu? Tu ţii la el?

— Eu, unul, răspunse Rocambole, nu pot să-l sufăr. Aş asista cu cea mai mare plăcere dacă ar fi vorba să fie

ghilotinat!

Sir Williams nu-i răspunse nimic, deschise în schimb un pupitru şi scoase de acolo un carneţel plin cu fel de fel însemnări. Nu era altceva decât dosarul tuturor agenţilor subalterni pe care-i recrutase Colar.

Răsfoi carneţelul şi se opri asupra unei note care conţinea următoarele:

Nicolo, condamnat la douăzeci de ani de ocnă pentru furt în timpul nopţii, spargere şi tentativă de asasinat; evadat de la Rochefort în 184… Căutat mult timp, el a izbutit să facă să i se şteargă urmele şi în acelaşi timp şi-a schimbat cu totul înfăţişarea.

Cu toate acestea poate fi recunoscut datorita unei cicatrice pe care o are în partea stângă a pieptului şi care seamănă cu tăietura pe care ar face-o un cuţit.

Sir Williams închise carnetul.

— Este evident, spuse el că, în ochii poliţiei, un om cu asemenea antecedente este în stare să comită o nouă crimă.

Rocambole îl privea curios pe baronet.

— Şi, continuă acesta, îl vom acuza de asasinarea lui Colar…

— Bine, dar o să nege…!

— Vom avea martori.

— Care? întrebă Rocambole.

— Primul martor vei fi tu, şmechere. Vei afirma sub prestare de jurământ că l-ai văzut pe Nicolo omorându-l pe Colar.

— Şi celălalt martor?

— Văduva Fipart. Spui că nu e cine ştie ce legată de el!

— Cât despre asta… făcu Rocambole. Dar o să-i taie capul!

— Cu siguranţă. Şi ce-i cu asta?

— Dar este nevinovat!

— Dragul meu, răspunse baronetul cu răceală, eşti încă un copil şi trebuie să te învăţ o mulţime de lucruri.

Gândeşte-te bine la ceea ce-ţi spun: singurii nevinovaţi de pe această lume sunt oamenii care au noroc. Nicolo nu are, asta e tot.

— Dac-o luăm aşa, spuse Rocambole, bietul Ghinion a fost la viaţa lui un mare vinovat.

Şi tot el adăugă, dar numai pentru sine:

— Ciudată ideea asta a căpitanului de a voi să-i facă de petrecanie lui Nicolo! Dar mie n-are de ce să-mi pară rău, pe mama o plictisea şi ne toca mereu de parale.

CAPITOLUL LIV.

Să ne întoarcem la Jeanne pe care am lăsat-o exact în clipa în care scosese un strigăt după ce valetul deschisese uşa şi vestise sosirea „domnului conte Armand de Kergaz”.

Jeanne crezu că o să-l vadă intrând pe Armand şi inima sa începuse să bată cu putere.

Dintr-o dată însă, fata făcu doi paşi înapoi.

Era palidă, uluită, cu privirea lipsită de orice expresie, ca şi când s-ar fi căscat o prăpastie la picioarele sale.

Bărbatul care intra nu era câtuşi de puţin acela pe care îl aştepta ea… Nu era Armand. Era baronetul sir Williams!

Baronetul era îmbrăcat într-un foarte frumos costum de călătorie; nu avea nimic pe cap iar chipul său purta pecetea unei duioase melancolii.

El păşi încet către Jeanne, care rămăsese nemişcată, de parcă ar fi fost fulgerată; îi luă mâna în tăcere şi i-o sărută.

— Domnişoară, şopti el după câteva secunde de tăcere, vă cer iertare… dar eu sunt contele Armand de Kergaz!

Aceste cuvinte avură darul să declanşeze din partea lui Jeanne o adevărată explozie de cuvinte şi ea izbuti, în sfârşit, să-şi manifeste surprinderea:

Dumneavoastră, spuse ea, dumneavoastră, Armand?

— Eu, răspunse el, eu, conte de Kergaz!

— A! exclamă fata indignată, minţiţi!

Sir Williams se aştepta la acest răspuns. Se întoarse către Cerise, care rămăsese neclintită şi o întrebă din ochi.

Cerise bâigui:

— Da… domnişoară… dânsul este…

Apoi, ca şi când această mărturie i s-ar fi părut neîndestulătoare, sir Williams prinse şnurul clopotului şi-l scutură cu putere.

Apăru Mariette.

— De câtă vreme te afli dumneata în serviciul meu? o întrebă baronetul.

— Am slujit-o timp de cinci ani pe mama domnului conte, pe doamna contesă de Kergaz şi am rămas alături de domnul conte după moartea doamnei contese, răspunse Mariette, care-şi cunoştea lecţia de minune…

Jeanne se clătina uluită şi-l privea pe omul acesta pe care nu-l văzuse niciodată şi care îi apărea purtând un nume pe care-l crezuse al altuia, al unui bărbat pe care-l iubea la nebunie.

Dintr-o singură privire sir Williams le expedie pe Mariette şi pe Cerise.

El se lăsă apoi într-un genunchi-în faţa Jeannei.

— Binevoiţi a mă asculta, domnişoară? întrebă el cu vocea plină de respect şi de emoţie.

Jeanne părea o stană de piatră şi continua să-l privească pe acest necunoscut.

El o determină să se aşeze şi rămase în picioare în faţa ei.

— Vă rog să binevoiţi a mă asculta, repeta el şi tot ceea ce vi se pare de neînţeles vă va fi explicat.

Şi cum fata continua să tacă, el adăugă:

— Sunt, într-adevăr, contele Armand de Kergaz. Stăpân al unei imense averi şi al anilor mei plini de tinereţe, aveam de ales: să risipesc totul, prosteşte, aşa cum fac destui tineri de familie bună sau să-mi cheltuiesc averea elegant, folosind-o pentru a face puţin bine în jurul meu. Amintirea sfintei mele mame şi Dumnezeu m-au călăuzit. Am ales această a doua cale. Păşesc pe ea de şase ani şi fericirea pe care o aflu alinând nefericirea altora îmi ajungea până de curând. Într-o zi însă v-am zărit…

Jeanne făcu un gest de uimire şi de negare în acelaşi timp.

— O! Ştiu bine ce vreţi să-mi spuneţi, reluă baronetul. Ştiu că vreţi să mă întrebaţi unde v-am văzut, pentru că dumneavoastră nu m-aţi văzut niciodată pe mine… Ei bine, ascultaţi: am aflat într-o bună zi că vi se întinsese o cursă îngrozitoare. Nu vă cunoşteam, dar o notă care mi-a fost transmisă îmi făcea cunoscute nenorocirile dumneavoastră, izolarea în care trăiaţi, frumuseţea şi virtutea dumneavoastră… Voiam să vă văd, v-am văzut pe furiş şi m-am îndrăgostit de dumneavoastră…

Sir Williams pronunţă acest ultim cuvânt foarte încet, roşind ca un adolescent timid şi plin de suave ezitări.

Jeanne începea să-şi vină în fire în prezenţa acestui bărbat tânăr, frumos, distins şi care-i vorbea atât de respectuos; şi izbuti în cele din urmă să vorbească:

— Dar, domnule, întrebă ea, cu vocea tremurândă, care este primejdia în care mă aflam şi despre ce capcană josnică vorbeaţi adineaori?

— Într-o duminică aţi fost la Belleville, nu-i aşa, în tovărăşia Cerisei, a logodnicului ei şi a mamei acestuia?

— Da, răspunse domnişoara de Balder.

— Acolo au apărut doi oameni care i-au căutat pricină lui Léon Rolland, nu?

— Aşa este, răspunse Jeanne.

— A apărut, după aceea, un al treilea. Acesta a făcut-o pe salvatorul. Nu i-a gonit el pe ceilalţi doi?

Jeanne răspunse cu o înclinare a capului.

— A doua zi, un altul, un bătrânel, îmbrăcat milităreşte, decorat, s-a mutat în imobilul în care locuiţi, şi-a atribuit calitatea de căpitan, a susţinut că a fost prietenul tatălui dumneavoastră… Apoi, celalalt, acela care în ajun vă însoţise acasă, a venit la el. Mi-a luat numele, mi-a furat titlul şi dumneavoastră l-aţi crezut…

Sir Williams accentua asupra fiecărui cuvânt.

— Ei bine, sfârşi el, omul acesta era un ticălos, el montase şi desfăşura în faţa dumneavoastră o sinistră comedie care s-a jucat peste tot, la Belleville, la Paris, la acel pretins căpitan, la dumneavoastră, acasă…!

— A! strigă Jeanne, este cu neputinţă!

— Ştiţi dumneavoastră, continuă sir Williams cu accente de profundă convingere în glas, ştiţi dumneavoastră cine este omul acesta?

Jeanne tăcu.

— Nu, făcu el, încă nu pot să vă dezvălui numele său… Ascultaţi-mă cu luare aminte. Întâmplarea, sau, mai degrabă, oamenii mei care lucrează fără odihnă în slujba binelui, mi-au făcut cunoscută toată ţesătura în care urma să fiţi învăluită; la început nu urmăream decât să vă salvez; vă zărisem, vă iubeam… Vă zărisem într-o seară în poarta casei dumneavoastră, iar eu stăteam pitit în colţul cel mai întunecos al trăsurii mele… Ştiu, ştiu, suspină sir Williams, ştiu bine tot ce-mi veţi spune. Ar fi trebuit să vă ies în cale şi să vă avertizez asupra primejdiei care vă pândea… Dar tot ceea ce putea fi mai rău se şi întâmplase… eraţi îndrăgostită de bărbatul acela… Şi pentru a vă putea salva trebuia să vă las pradă acestei înfricoşătoare erori; o bruscă dezvăluire a întregului adevăr ar fi putut să vă ucidă…

Jeanne îl asculta cu sufletul la gură şi i se părea că citeşte în ochii lui, în glasul său, în atitudinea plină de respect pe care i-o arăta, o imensă dragoste.

El continuă:

— Am pus-o la curent pe Gertrude; ea a aprobat tot planul meu. Am pus să fiţi răpită şi transportată aici în timpul somnului. După aceea, neîndrăznind să mă înfăţişez, vă scriam… O! Dacă aţi şti cum îmi bătea inima de fiecare dată când luam pana în mână… Şi mi-a fost teamă că am să mor de bucurie în clipa în care mi-a sosit scrisoarea dumneavoastră…

Sir Williams se lăsă din nou în genunchi şi sărută mâna Jeannei; iar Jeanne, care credea că visează, îi spuse:

— Dar, în sfârşit, domnule, din moment ce este vorba de dumneavoastră… din moment ce dumneavoastră sunteţi contele de Kergaz, spuneţi-mi cine era ticălosul acela?

— Un mizerabil! Era servitorul meu!

Jeanne scoase un strigăt, căzu pe spate şi închise ochii.

Iubise un servitor!

În clipa în care îşi reveni din lungul ei leşin, sir Williams dispăruse, iar Cerise se afla în preajma ei, îngrijind-o.

Ea îi înmână o scrisoare din partea baronetului. Această scrisoare avea următorul cuprins: „Domnişoară, După penibila dezvăluire pe care am fost nevoit să ţi-o fac, simt că trebuie să mă îndepărtez, fie şi numai pentru câteva zile. Nu mă vei putea iubi de îndată şi totuşi eu simt că aş fi în stare să fac din dumneata cea mai fericită dintre femei. Jeanne, dragostea mea, voi, trăi opt zile departe de dumneata; dar îţi voi scrie în fiecare seară şi poate că atunci când mă voi întoarce şi te voi implora să primeşti numele meu şi să-mi acorzi mâna dumitale, poate că atunci sufletul dumitale nobil şi mintea dumitale ageră vor fi izbutit să simtă deosebirea dintre adevăratul şi falsul conte de Kergaz.

Adio, te iubesc, Conte Armand de Kergaz”

Jeanne citi această scrisoare şi izbucni în lacrimi. Tot sângele aristocratic aflat în vinele sale îşi spunea cuvântul şi se revolta la gândul că ea îl putuse iubi pe acela pe care sir Williams îl numise servitorul său.

Părăsind-o pe Jeanne, care era leşinată, sir Williams dăduse câteva misterioase dispoziţii Mariettei. Părăsise apoi vila şi plecase la Port-Marly unde îl aştepta Rocambole.

— Căpitane, îi spuse derbedeul, se lasă noaptea…

— Crezi că este cumva prea târziu? întrebă sir Williams.

— Dimpotrivă, aş fi gata să admit că e mult mai bine să se facă noapte de-a binelea.

— De ce? îl întrebă baronetul.

— Pentru că, dacă e vorba să vă spun adevărul adevărat, eu, unul, sunt convins să domnul conte pândeşte prin împrejurimile crâşmei ca să pună mâna pe mine şi să afle unde sunt puştoaicele.

— O! O! spuse atunci sir Williams, să fim atenţi…

Aşteptară căderea nopţii.

Şi în cele din urmă noaptea sosi, întunecată, ploioasă, rece, aşa cum sunt de cele mai multe ori nopţile de iarnă.

O porniră atunci la drum direct peste câmpii, evitând drumurile umblate şi intrară în cele din urmă în cârciumă pe uşa din spate.

Rocambole vedea în întuneric aşa cum văd pisicile sau, mai bine zis, cunoştea atât de bine fiecare ungher al casei încât îl conduse pe sir Williams prin întuneric, se înarmă cu un opaiţ aflat pe căminul din sala de jos dar se feri să-l şi aprindă.

— S-ar putea vedea de afară; să mergem în pivniţă.

Îl ajută pe baronet să coboare ţinându-l de mână.

O dată ajunşi în pivniţă el scăpără amnarul şi aprinse opaiţul.

Sir Williams putu atunci să arunce o privire în jurul lui.

Pivniţa era spaţioasă iar pereţii aveau în dreptul lor numai poloboace, unele pline, altele goale.

Ajutat de sir Williams, Rocambole trase mai în afară un poloboc, îl suci puţin, scoase câteva doage şi baronetul putu atunci să zărească cadavrul lui Colar; putea fi foarte bine recunoscut.

Căpitanul, cum îi spunea Rocambole, îşi aduse aminte că acela care-i fusese ajutor purta de obicei asupra lui un portofel şi se gândi că acest portofel ar putea să cuprindă scrisori sau hârtii compromiţătoare pentru el, sir Williams.

Mâna lui albă se întinse atunci fără ezitare, atinse fără tremur cadavrul îi deschise redingota şi scoase portofelul aflat în buzunarul interior.

Apoi, la lumina tremurândă a opaiţului, baronetul îl cercetă, scoase o scrisoare pe care Colar i-o scrisese lui dar

pe care nu avusese vreme s-o pună la poştă, lăsă acolo un paşaport pe care fostul deţinut şi-l scosese pe numele de Louis Duroc şi adăugă o scrisoare pe care o scosese dintr-unul din buzunarele sale.

— S-a făcut figura, murmură el.

Această scrisoare, pecetluită şi scrisă de către baronet, care imitase atât de bine scrisul fostului său locotenent încât, dacă s-ar fi aflat în viaţă, ar fi jurat c-a scris-o singur, purta această adresă:

Domnişoarei Emilie Foulbeuf, modistă, Belgrave-square, 2 ter, Londra.

Era semnată Colar şi avea următorul cuprins: „Scumpa şi iubita mea, Încă trei zile şi cuceritorul tău va fi în afara razei de acţiune a curcanilor parizieni. Voi sosi la Boulogne, după socotelile mele, poimâine şi mă voi îmbarca. Ard de dorul tău şi de dorinţa de a redeveni cinstit şi om de lume. Cu economiile noastre ne vom retrage în Middlesex sau în altă parte, ne vom cumpăra acolo un cottage şi, dacă o să ne facă plăcere, o să ne dăm drept prinţi ruşi. Am o sută cincizeci de mii de franci bani buni şi care, la Londra, vor fi ai noştri şi numai ai noştri. La Paris însă, dacă mă las prins, aceşti bani mă pot uşor trimite în fundul ocnei.

Trebuie să-ţi povestesc o figură frumoasă pe care i-am făcut-o unui funcţionăraş de la ministerul afacerilor externe şi care o să-l înfunde bine, cred, dacă se lasă prins.

Să mori de râs, nu alta.

Imaginează-ţi că, în urmă cu vreo şase luni, individul se apucase să facă ochi dulci unei foarte frumoase femei care îmi voia, mie, numai binele. Nu-ţi spun numele ei pentru că nu vreau, scumpă doamnă Colar, să fii geloasă şi să-ţi pierzi vremea venind pe aici ca să-i scoţi ochii… Şi nu are nici o importanţă!

Căutam eu de mult să dau o lovitură zdravănă şi uite că întâmplarea, care e meşter mare, s-a pus în slujba mea… Mă plimbam într-o dimineaţă prin strada Saint-Louis; purtam o haină de comisionar, pentru că aveam treburi pe

acolo, prin partea locului. Se apropie de mine o domnişorică şi-mi spune: „O să faci un drum pentru mine”. Îmi dă o scrisoare; mă uit la adresă şi văd: „Domnului Fernand Rocher, la Ministerul afacerilor externe”.

Iau scrisoarea şi mă duc. Pe drum, o deschid şi o citesc. Domnişoara, pe care el trebuia s-o ia pesemne de nevastă, îi făcea vânt. Bun, îmi spun, uite o veste care o să-i facă o mare plăcere. Şi-mi văd de drum râzând cu poftă. Ajung, întreb de omul meu şi sunt condus în biroul şefului de divizie. Era singur şi alături de el se găsea o casă de bani şi în broasca ei spânzurau nişte chei; casa de bani era deschisă.

Şi la case de bani eu mă pricep. I-am făcut inventarul dintr-o singură privire. Văd înăuntru un portofel şi primul meu gând a fost să-l umflu; mi-am dat însă seama că niciodată nu găseşti mare lucru în casele astea de bani şi că nu merită să fiu prins pentru câteva mii de franci şi să pierd fructul economiilor noastre. Mi-a venit atunci o altă idee, una colosală! Tânărul deschisese scrisoarea şi pe măsură ce o citea mutra lui se descompunea. S-a ridicat dintr-o dată şi a pornit-o ca un nebun fără să mai ţină seama de mine. Am pus atunci mâna pe portofel şi l-am vârât în buzunarul paltonului său.

Am plecat şi l-am pândit în stradă.

Trei minute după aceea îl văd că iese ca un disperat, cu capul descoperit şi că o porneşte în fugă pe bulevard ducând cu el un portofel fără s-o ştie şi furând Statul fără să aibă habar.

Cred că i-am făcut o figură destul de urâtă…”

Această explicaţie era, după cum se vede, destul de plauzibilă, cu atât mai mult cu cât figura într-o scrisoare adresată unei femei care locuia la Londra şi de către un bărbat care avea un deplorabil cazier judiciar.

Pentru a o face şi mai plauzibilă, sir Williams adăugase o serie de detalii intime şi o serie de amănunte referitoare la

nişte alte furtişaguri cu totul străine de afacerea portofelului.

— Domnişoara Emilie Foulbeuf, îşi spusese baronetul, locuia la Londra şi fusese într-adevăr amanta lui Colar.

După ce puse această scrisoare în portofelul mortului, după ce puse portofelul la locul lui şi după ce încheie la loc redingota, baronetul, ajutat de Rocambole, puse la locul lui polobocul fără să uite însă să ia un ceas de aur care se afla asupra cadavrului şi un portofel care conţinea douăzeci de franci de aur.

— Şi acum, îi spuse el puştiului, ascultă bine tot ce-ţi spun.

— Ascult, căpitane.

— Colar a fost asasinat.

— Cred şi eu! L-a asasinat contele de Kergaz.

— Nu! L-a asasinat Nicolo!

— A, da, spuse Rocambole. De fapt, nici formula asta nu-i rea. V-am mai spus că papa Nicolo mă cam plictisea.

— Maică-ta o să se ducă la comisariat…

— Hm! cam neplăcută vizită, căpitane.

— Plăcută-neplăcută, asta e, o să se ducă.

— Şi ce-o să spună?

— O să-i spună comisarului că a fost cuprinsă de remuşcări şi că a năpădit-o teama că s-ar putea ca mai târziu să fie şi ea acuzată.

Rocambole asculta cu atenţie.

— Va vorbi despre legătura ei cu Nicolo, continuă sir, Williams şi despre legăturile dintre el şi fostul ocnaş Colar. Va spune că, în noaptea crimei, Nicolo şi Colar au venit la ea, că au vorbit multă vreme între ei şi numai în şoaptă; dar că ea, cu toate acestea, a putut să înţeleagă că era vorba despre Colar care urma să părăsească Franţa; şi că după aceea, pornind de la o ceartă cu privire la împărţirea unor bani, Nicolo l-a ucis pe Colar cu un foc de armă, i-a furat ceasul şi portofelul şi că, mai târziu, amenințându-i, a obţinut ca ei, văduva Fipart şi Rocambole, să păstreze

tăcerea. Teama de a nu fi, la rândul lor, ucişi de acest odios asasin, i-a făcut să tacă şi să-l ajute pe Nicolo să transporte în pivniţă cadavrul lui Colar şi să-l ascundă într-un poloboc.

— Bun! făcu Rocambole, dar cât ciupeşte mama pentru această minciunică?

— Trei hârtii de câte-o mie.

— E cam puţin… se aruncă Rocambole. Gâtul lui papa Nicolo, pe care o să-l mângâie cuţitul ghilotinei, valorează încă o mie de franci pentru mama…

— Fie, o mie de franci în plus.

—. şi încă patru mii pentru mine, sfârşi cu cinism haimanaua. O! şi să ştiţi de la mine că e pe gratis; o să vedeţi cum o să depun mărturie… cu mâna în sus… fără să clipesc… aşa cum face un om care rosteşte purul adevăr.

— Fie, spuse încă o dată căpitanul.

Urcară, stinseră candela, ajunseră în spatele casei şi se făcură nevăzuţi.

Trăsurica lui sir Williams aştepta undeva între Bougival şi Rueil şi el se întoarse la Paris.

Cât despre Rocambole, acesta se duse în pavilionul în care maica Fipart stătea ascunsă şi o învăţă lecţia.

Baba Fipart se smiorcăi puţin la gândul că avea să-l piardă pentru totdeauna pe acela care-i fusese soţ nelegitim şi pe care-l iubise la nebunie, cum se spune, dar Rocambole fu elocvent, persuasiv; el îi dovedi că Nicolo devenise de nesuportat şi că o văduvă, aflată, în situaţia ei putea să aspire la cu totul altceva…

Şi văduva Fipart se hotărî.

O dată cu ivirea zorilor ea se duse la comisariatul de poliţie, în timp ce Rocambole alerga la Paris, intra în locuinţa lui Nicolo, care nu se înapoiase în ajun, şi ascundea acolo ceasul şi portofelul răposatului domn Colar.

CAPITOLUL LV.

După cum ne aducem aminte, Colar, în clipa în care se pregătea să plece la Bougival împreună cu Léon Rolland, se

dusese în strada Guérin-Boisseau ca să-l înştiinţeze pe saltimbancul Nicolo.

Nicolo locuia pe această stradă într-o cameră nenorocită, cu doisprezece franci pe lună, la etajul al şaselea, dar el se ivea deosebit de rar pe acasă, căci cutreiera mahalalele şi satele din jurul Parisului împreună cu trupa de acrobaţi căreia îi era asociat. Odaia din strada Guérin-Boisseau era pentru el mai mult un refugiu decât un domiciliu. Acolo se ascundea el după fiecare lovitură temându-se de capcanele pe care i le întindea poliţia.

Într-adevăr, situată în centrul unui cartier foarte populat şi locuit aproape în întregime de cizmari şi de lucrători cu ziua, strada aceasta era mult mai puţin suspectată şi Nicolo trăia liniştit acolo de vreo patru sau cinci ani.

Îşi plătea cu regularitate chiria, venea şi pleca fără zgomot, nu primea nici un fel de vizite cu excepţia lui Rocambole care trecea drept nepotul lui şi avea întotdeauna grijă să dea chipului său înfăţişarea unui om veşnic bine dispus, lucru care îi atrăsese simpatia unui mare număr de locatari.

Din noaptea în care fusese ucis Colar, Nicolo nu mai dăduse prin strada Guérin-Boisseau. În exerciţiul meseriei sale de acrobat el umblase în tot acest timp la Saint-Denis, la Belleville şi la Vincennes. Într-o seară însă, exact în seara în care sir Williams şi Rocambole intrau în cârciuma de la Bougival ca să lucreze pe cadavrul lui Colar, Nicolo simţi nevoia să dea o nouă lovitură. Paltonul lui fiind uzat, el umflă unul nou-nouţ de pe taraba unui negustor şi plecă cu el. Din nefericire îl văzu un agent de poliţie care o porni în urmărirea lui dar care îl pierdu din vedere din cauza mulţimii.

Aceasta se petrecuse la Belleville.

Nicolo o luase la fugă, îl trăsese pe sfoară pe agent şi ajunse acasă, în strada Guérin-Boisseau către miezul nopţii.

O bătrână care îndeplinea importanta funcţie de portăreasă îi întinse o candelă şi cheia.

— Domnule Nicolo, îi spuse bătrâna, a venit nepotul dumitale.

— Rocambole? întrebă saltimbancul.

— Da’ dom’ Nicolo.

— A lăsat ceva pentru mine?

— Mi-a cerut cheia dumitale.

— A urcat…?

— Şi a coborât numaidecât.

Nicolo se gândi că puştiul venise să-i aducă ceva veşti de la maica Fipart şi urcă la el sperând să găsească o vorbă, un semn oarecare căruia ar fi putut să-i dea un înţeles. Dar totul era aşa cum ştia el şi Nicolo căută în zadar.

Prin camera lui nu era nici un semn din care să reiasă că Rocambole. fusese pe acolo. Saltimbancul era sfârşit de oboseală căci alergase prin tot labirintul acela de străzi întortocheate ca să i se piardă urma. El se aruncă pe pat aşa îmbrăcat cum era şi căzu într-un somn adânc.

Zorile nu-l treziră şi, către ceasurile zece, în timp ce continua să doarmă, se auziră puternice bătăi în uşă.

— Cine-i acolo? întrebă el.

— În numele legii, deschide! răspunse de afară o voce necunoscută.

— M-au prins, murmură saltimbancul.

Voi să ascundă paltonul sub pat, dar nu mai avu timp căci uşa fu dată de perete, în încăpere pătrunseră doi agenţi de poliţie.

— Hm! gândi Nicolo văzându-i, o să încasez vreo şase luni de corecţională, ba poate chiar un an.

Nicolo făcuse puşcărie şi era un evadat; el îşi schimbase însă atât de bine înfăţişarea, încât era convins că nu putea să fie recunoscut.

Agenţii îl legară şi-l declarară în stare de arest, fără să arunce măcar o privire către paltonul care era numai pe jumătate ascuns sub pat.

— Explicaţiile o să ţi le dea comisarul, îi spuseră agenţii.

Nicolo fu condus la biroul de poliţie.

Magistratul îl supuse unui sumar interogatoriu cu privire la nume, profesiune, obiceiuri fără să-i spună însă o vorbă despre furtul paltonului.

Saltimbancul se simţi cuprins de nelinişte.

— Care este acuzaţia care mi se aduce? întrebă el.

— Asasinatul, îi răspunse magistratul.

Nicolo sări ca ars şi strigă:

— Nu-i adevărat! Eu n-am ucis pe nimeni!

— Eşti acuzat, spuse comisarul, de a fi asasinat, cu opt zile în urmă, într-o cârciumă ţinută de văduva Fipart într-o mahala, un fost ocnaş numit Colar.

— Eu? Eu? exclamă Nicolo, nu l-am omorât eu!

— Lucrul acesta îl va lămuri judecătorul de instrucţie, răspunse comisarul.

Şi îl expedie pe Nicolo la arest.

Două ceasuri mai târziu, saltimbancul apărea în faţa judecătorului de instrucţie şi continua să nege cu putere acuzaţia de a fi luat parte la asasinarea lui Colar.

Cu toate acestea, cinstit, aşa cum sunt pungaşii între ei, Nicolo nu turnă pe nimeni şi nu scoase o vorbă nici despre maica Fipart, nici despre Rocambole, nici despre sir Williams.

Fu însă confruntat cu văduva şi cu fiul ei.

În faţa lui Nicolo, care rămăsese mut de uimire, văduva Fipart depuse mărturie, fără să clipească măcar, precum că el, Nicolo, se luase la ceartă cu Colar şi că acesta din urmă fusese atins de un glonte de pistolet; ea adăugă că din momentul acela o luase la fugă şi nu mai ştia nimic.

Până în clipa aceasta, ţinând seama de faptul ca domnul de Kergaz intrase pe fereastră şi că, speriată, văduva Fipart ar fi putut foarte bine să presupună că el este autorul omorului, cu atât mai mult cu cât o luase din loc în graba mare, până în clipa aceasta, deci, saltimbancul nu-şi dădea prea bine seama în ce consta trădarea amantei sale; în clipa însă în care Rocambole depuse şi el mărturie, Nicolo pricepu că fusese vândut şi că pieirea lui era lucru înfăptuit.

Cu sângele rece şi cu cinismul lui caracteristic, Rocambole confirmă la început depoziţia văduvei, după care se lansă într-o mulţime de detalii, vorbi despre teroarea pe care Nicolo o inspira celor din jurul său, despre ameninţările de moarte cu ajutorul cărora obţinuse tăcerea lui şi cu ajutorul cărora îl silise să-i dea o mână de ajutor ca să şteargă urmele crimei şi să facă să dispară cadavrul.

În clipa aceea, indignat, furios, scos din fire, Nicolo voi să spună adevărul, să-l acuze pe Armand pe care nu-l cunoştea decât sub numele de conte, aşa cum îi spunea de obicei Colar; voi să vorbească despre căpitan, despre Léon Rolland şi să încerce să arunce o oarecare lumină, de pe urma căreia ar fi putut profita şi el în această tenebroasă afacere; uitase însă să pună la socoteală temperamentul său sangvin şi caracterul său de om furios. Şi tocmai datorită furiei de care fu cuprins el nu putu scoate nici un cuvânt. Chipul său roşu deveni dintr-o dată livid şi era gata-gata să facă o congestie.

Pe jumătate mort, el fu aşezat într-o trăsură şi dus Ia Bougival unde, în prezenţa unui comisar de poliţie, cadavrul fu scos la iveală şi identificat ca fiind al lui Colar, fostul ocnaş evadat.

— Canalie! îi strigă atunci Rocambole lui Nicolo, ameninţându-l cu pumnul, negi că i-ai furat ceasul şi portofelul şi le-ai ascuns în salteaua ta?

Nicolo înţelese că era pierdut; fu cuprins din nou de un acces de furie; încercă să scape din strânsoare şi să fugă; fu şi mai bine legat şi, din clipa aceea, el deveni o fiară sălbatică, urlând şi zbătându-se şi întărind astfel presupunerile justiţiei. Capul saltimbancului era destinat, fără putinţă de scăpare, eşafodului.

În timp ce era pus la respect, comisarul făcea o minuţioasă inspecţie cadavrului, trecând în revistă toate obiectele găsite asupra lui şi, în chip deosebit, portofelul.

Şi ceea ce sir Williams prevăzuse, se întâmplă.

Pretinsa scrisoare adresată de către Colar domnişoarei Emilie Foulbeuf la Londra fu deschisă şi citită.

Printr-o ciudată coincidenţă, comisarul care îl anchetase pe Nicolo era una şi aceeaşi persoană cu magistratul care-l arestase cu câteva zile în urmă pe Fernand Rocher la Baccarat şi în mintea acestui om continua să existe o umbră de îndoială cu privire la vina tânărului funcţionar.

În ciuda probelor care păreau să-l copleşească pe Fernand, magistratul acesta avea convingerea intimă că băiatul este nevinovat.

E uşor de înţeles tot ce s-a petrecut în mintea acestui om în clipa în care şi-a dat seama că are în mâinile lui dovada nevinovăţiei lui Fernand.

El porunci ca trupul neînsufleţit al lui Colar să fie transportat la morgă; apoi, în timp ce Nicolo era dus la închisoarea din Paris, înştiinţa Parchetul despre descoperirea sa şi trimise celor în drept scrisoarea.

În timp ce pretinsul vinovat de moartea lui Colar era urcat în trăsură, văduva Fipart fu cuprinsă de un acces de tandreţe.

— Bietul de el! murmură ea, mi se strânge inima la gândul că din cauza mea o să-l facă mai scurt cu un cap…

— E! răspunse Rocambole, lasă, mamă, ai să găseşti dumneata ceva mai bun decât gloaba asta de saltimbanc; pentru că, şi să nu-ţi fie cu supărare, dar să ştii că gustul dumitale s-a dovedit cam fistichiu, la drept vorbind.

În timpul acesta, Fernand Rocher continua să fie închis.

Instrucţia cazului său se încheiase, actul de acuzare fuse redactat şi el urma să apară în faţa Curţii cu juri în următoarele cincisprezece zile, la prima sesiune a acesteia.

Nefericitul tânăr, aflat într-o stare de totală apatie, nici nu mai ştia, de câteva zile, pe ce lume se află.

Armand, Léon, Baccarat îl vizitaseră în două rânduri şi îi făgăduiseră să-l salveze; dar trecuseră opt zile de la ultima lor vizită şi el nu-i mai văzuse la faţă.

O clipă nădăjduise; speranţa lui se topise după aceea în vânt.

Într-o dimineaţă i se aduse la cunoştinţă că avea să fie trimis în faţa Curţii cu juri şi că nu-i mai rămâneau până la proces decât opt zile…

Din clipa aceea Fernand Rocher simţi că mintea i se întunecă şi că nebunia îl pândeşte din umbră. Trebuia să fie silit să guste câte ceva. Voia să fie lăsat să moară de foame. După terminarea instrucţiei, fusese transferat de la secret în închisoarea obişnuită. Acolo, el putea întâlni şi alţi deţinuţi, putea schimba câte o vorbă cu ei; dar, întunecat la faţă şi tăcut, el nu adresa nimănui nici un cuvânt şi nu cobora niciodată în curte.

Tovarăşii lui de închisoare îl porecliseră aristocratul.

Într-o dimineaţă, însă, se ivi Baccarat.

El o privi în tăcere, cu ochii lui în care nu se vedea sclipind nici o rază.

Baccarat îi luă mâinile într-ale ei şi se aşează în genunchi în faţa lui.

— Sărmanul, murmură ea emoţionată, cât este de schimbat!

Într-adevăr, deţinutul era palid, pricăjit, slăbise; ajunsese o umbră.

Baccarat, ea însăşi, se schimbase foarte mult. Nu mai era câtuşi de puţin tinerica aceea zburdalnică şi elegantă pentru care viaţa nu e altceva decât o neîntreruptă sărbătoare, plină de cântece şi de cascade de râs, nu mai era femeia căreia puţin îi pasă de cele ce se vor petrece mâine şi care nu se gândeşte decât la plăcerile zilei de azi.

Era un om pe care grijile îl copleşiseră şi pe chipul căruia începeau să-şi facă loc semnele remuşcărilor.

Era îmbrăcată foarte simplu şi s-ar fi putut spune că încerca prin felul său de a fi de acum să răscumpere chipul în care trăise până atunci.

— A! Dumneavoastră? îi spuse Fernand cu un glas din intonaţiile căruia s-ar fi putut deduce că simpla ei prezenţă

îi aduce aminte de toate suferinţele pe care le trăise şi care erau, credea el, abia la început.

— Da, răspunse ea, eu sunt… am venit încă o dată să-ţi cer iertare şi să-ţi spun că trebuie să speri… Noi toţi lucrăm numai pentru salvarea dumitale.

Fernand clătină din cap.

— Este cu neputinţă, spuse el.

— Nu, nu, răspunse Baccarat cu vehemenţă, nu este câtuşi de puţin adevărat ceea ce spui: niciodată nu este imposibil să dovedeşti nevinovăţia unui om. Nădăjduieşte, domnule Fernand, nădăjduieşte astăzi mai mult decât oricând.

Şi cu un zâmbet trist pe buze, ea continuă:

— Domnul conte de Kergaz te va salva şi el poate să facă tot ceea ce îşi doreşte; are însă nevoie de timp, domnule Fernand.

— Timp! exclamă el disperat; dar dumneata nu ai aflat încă faptul că eu voi fi judecat în faţa Curţii cu juri peste opt zile? Judecat şi condamnat!

— Peste opt zile! repetă fata uluită, dar este cu neputinţă!

— Şi cu toate acestea…

— Peste opt zile Bastien se va fi întors din Bretania; el îl va fi silit pe sir Williams să vorbească. O! vei fi scutit de ruşinea de a apărea în faţa curţii, ţi-o jur.

În clipa în care Baccarat rostea, emoţionată, aceste cuvinte, un paznic şi un jandarm îşi făcură apariţia:

— Dumnezeule! exclamă Fernand uluit, a sosit ceasul judecăţii?

Paznicul îi răspunse:

— Veţi avea o întrevedere cu judecătorul de instrucţie.

Baccarat se simţi cuprinsă de nădejdi.

— Poate, gândi ea, poate că a fost descoperit adevăratul vinovat…

Şi îl părăsi pe Fernand făgăduindu-i să se întoarcă a doua zi.

Fernand îl urmă pe jandarm şi fu condus în faţa magistratului care instruise cazul său.

— Domnule, îi spuse acesta din urmă, îl cunoaşteţi cumva pe comisionarul care, în ajunul arestării, v-a adus la minister scrisoarea?

— Nu, răspunse Fernand, nu-l văzusem niciodată.

— Ciudat. El, în schimb, vă cunoştea.

Şi judecătorul de instrucţie îi citi atunci lui Fernand scrisoare redactată de către sir Williams, şi semnată Colar.

— Or, continuă magistratul, această scrisoare ar putea să vă dezvinovăţească fără nici o îndoială dacă nu ar exista o uşoară contradicţie între ea şi unul din răspunsurile dumneavoastră din timpul interogatoriului; potrivit acestei scrisori, cheile atârnau în broască iar casa de bani era deschisă; potrivit spuselor dumneavoastră, dimpotrivă, aţi declarat ca nu v-aţi atins de casa de bani.

— Este adevărat, spuse Fernand. Dar trebuie să vă gândiţi, domnule, că vestea pe care mi-o dăduse scrisoarea adusă de comisionar era atât de îngrozitoare, încât s-ar putea ca eu să fi uitat multe lucruri… Poate că, într-adevăr, domnul de Beaupréau lăsase casa de bani deschisă… Tot ceea ce ştiu, însă, este că sunt nevinovat.

Era atât de convingător tonul lui Fernand, încât s-ar fi putut crede că îl înşelase memoria.

— Domnule, îi spuse judecătorul de instrucţie, în ciuda acestor contradicţii, scrisoarea care se află acum în mâinile mele nu lasă nici o umbră de îndoială asupra nevinovăţiei dumneavoastră; voi ordona eliberarea dumneavoastră neîntârziată…

Fernand scoase un strigăt de bucurie şi se prăbuşi într-un fotoliu.

Era liber, i se dovedise nevinovăţia!

Un ceas mai târziu, Fernand Rocher se înfăţişă în faţa domnului de Kergaz.

Armand, Baccarat şi Léon Rolland se aflau acolo şi uimirea lor atinse culmea în clipa în care îl văzură sosind pe

Fernand.

Cum se face că era liber? Cum izbutise să-şi dovedească nevinovăţia?

Nimeni nu înţelegea nimic.

În momentul în care Fernand rezumă pretinsa scrisoare a lui Colar, în momentul în care domnul de Kergaz află că fusese descoperit Colar în pivniţa cârciumii şi că saltimbancul Nicolo era acuzat de asasinarea lui, în momentul acela se făcu lumină în mintea lui Armand:

— Din nou Andréa! şopti el.

Şi părul i se ridică măciucă, la gândul că, poate chiar în clipa aceea, baronetul sir Williams devenise soţul Herminei.

— Şi Bastien care nu mai scrie! exclamă el. Au trecut trei zile de când aştept de la el… şi nu vine nimic!

În clipa aceea se deschise o uşă şi un om îşi făcu apariţia.

Văzându-l cum era îmbrăcat, în haine de ţăran breton şi purtând pe cap o simplă caschetă verde cu şnur argintiu, Armand exclamă:

— A! Iată, primim ştiri din Bretania. Este omul meu de vânătoare de la Kerloven.

Omul era plin de noroi din cap până-n picioare; călărise fără oprire şi în goana mare.

— Domnule conte, rosti el, vă aduc veşti proaste: domnul Bastien a murit!

— A murit! A murit Bastien! exclamă contele uluit.

— Da, domnule, cu cinci zile în urmă.

Şi omul povesti cum, în seara crimei, Bastien plecase pe jos însoţit de Jérôme, idiotul, şi cum nu se mai întoarse.

Fuseseră aşteptaţi vreme îndelungată, toată noaptea, toată ziua şi toată noaptea următoare. Nimeni nu-i zărise.

Două zile după aceea marea aruncase pe plajă un cadavru. Era cadavrul lui Bastien.

Şi, lucru surprinzător poate, corpul calului, căzut şi el în prăpastie, fusese târât de un alt curent şi nu fusese găsit; în felul acesta dispăruse şi singura dovadă a crimei pe care o săvârşise sir Williams.

Armand nu se înşelase câtuşi de puţin; el îşi dădu seama că infamul Andréa câştigase încă o dată şi porunci să i se înhame caii la trăsură.

— În Bretania! strigă el adresându-se lui Fernand, plecăm în Bretania şi deie Domnul să sosim la timp!

CAPITOLUL LVI.

Eliberarea lui Fernand Rocher nu s-a putut face decât la trei sau patru zile după descoperirea cadavrului lui Colar şi a scrisorii care îi dovedea nevinovăţia. Aceasta îi oferi lui sir Williams răgazul de a pleca de îndată în Bretania, înainte chiar ca Armand de Kergaz să fi aflat de moartea lui Bastien.

Baronetul sosi într-o seară, o dată cu căderea nopţii, la cavalerul de Lacy, în chiar clipa în care acesta se întorcea de la vânătoare. Domnul de Lacy era, pe jumătate, la curent cu tainele lui sir Williams.

El ştia că baronetul plecase la Paris ca să-l salveze pe Fernand şi ca să dobândească, astfel, mâna Herminei.

— Ei? întrebă vioi bătrânul breton, văzându-l pe sir Williams intrând.

— S-a făcut! se auzi răspunsul acestuia.

— L-ai salvat?

— Cu totul.

— Era nevinovat?

— Dimpotrivă, scumpul meu cavaler.

— Atunci… cum ai putut… Cum ai făcut?

— E! spuse calm baronetul, m-a costat o sută de mii de franci.

Cavalerul nu putu să nu-l privească admirativ pe bărbatul acesta, care cheltuia o sută de mii de franci numai pentru a place femeii pe care o iubea.

— Bine, bine, insistă el, şi faci din asta un secret?

— Nu, câtuşi de puţin şi iată cum am procedat.

— Să auzim.

— Din două, una: Fernand Rocher ori era ori nu era vinovat.

— Asta e mai mult decât evident, spuse cavalerul.

— În cazul în care nu era vinovat, trebuie găsit hoţul; în cazul în care era, omul nu putea fi salvat decât producându-se o dovadă a nevinovăţiei sale.

— Foarte adevărat. Şi?

— Numai că justiţia, şi cu deosebire în Franţa, continuă baronetul, este cu totul şi cu totul lipsită de poezie; ea procedează matematic şi nu crede decât în probe materiale.

— Foarte bine, spuse cavalerul, simt că te apropii.

— Fernand era vinovat, lucrul este în afară de orice îndoială. Pentru a se putea dovedi, deci, contrariul, trebuie găsit un om care să consimtă să se declare autorul furtului.

— Şi l-ai găsit?

— Da, răspunse netulburat sir Williams.

— Contra o sută de mii de franci?

— Întocmai. Dar această sută de mii de franci nu ia prea purtat noroc…

— Cum asta? întrebă cavalerul mirat.

— A! O să auziţi imediat… Este o poveste care pare scoasă dintr-un roman. Omul pe care l-am găsit eu se numea Colar; era un ocnaş evadat care trăgea mâţa de coadă şi se ascundea cum putea şi el. A venit însă o clipă în care situaţia lui n-a mai fost sigură de fel: poliţia îi călca pe urme şi de la o zi la alta putea să fie prins. Când l-am întâlnit eu, aceasta era situaţia lui. El a consimţit să scrie o scrisoare pe care s-o semneze şi s-o adreseze unei pretinse amante din Londra; mi-a adus după aceea un complice, un hoţ ajuns cârciumar şi s-a pus la cale o mică scenetă. Colar urma să închirieze o cămăruţă la cârciumar; acesta urma să-l denunţe, poliţia trebuia să vină şi să nu-l mai găsească pe Colar care, cu ajutorul sutei de mii de franci trebuia să se afle în drum spre America; poliţia urma să găsească însă scrisori şi, printre ele, scrisoarea pentru Londra în care el se lăuda cu furtul portofelului, furt atribuit lui Fernand Rocher.

— Ia te uită! Dar ştii că e ingenioasă povestea? exclamă cavalerul.

— Destul de ingenioasă, răspunse cu modestie sir Williams.

— Şi a fost găsită scrisoarea?

— Mai mult decât atât! A fost găsit şi Colar.

— Înseamnă că a negat…

— Nu, pentru că era mort, sfârşi cu răceală sir Williams, îl omorâse cârciumarul ca să-i fure suta de mii de franci…

— Şi scrisoarea?

— Scrisoarea se afla în portofelul pe care-l avea Colar asupra lui. A fost găsit şi cadavrul şi portofelul.

Aceasta fu versiunea pe care baronetul sir Williams o povesti cavalerului de Lacy cu privire la evenimentele care se desfăşuraseră la Paris şi la Bougival.

În ochii cavalerului, baronetul rămânea un gentleman perfect, un cavaler desăvârşit care nu se dădea înapoi de la nimic pentru a câştiga inima femeii pe care o iubea.

— Ei bine, spuse cavalerul de Lacy după ce reflectă timp de câteva minute, cred că nu mai avem de făcut decât un singur lucru…

— Şi anume?

— Să-i aducem la cunoştinţă domnişoarei de Beaupréau succesul dumitale.

— Tocmai asta am şi eu intenţia să fac.

— Şi să-i ceri să-şi ţină cuvântul!

— A, nu, asta nu! spuse baronetul.

— Cum? exclamă domnul de Lacy, renunţi?

— Câtuşi de puţin, răspunse sir Williams cu prefăcută durere. Dar domnişoara Hermine mi-a făcut această promisiune într-un moment de exaltare şi nu ar fi câtuşi de puţin frumos din partea mea să i-o reamintesc.

Domnul de Lacy ridică din umeri:

— Să fim serioşi! exclamă el, promisiunea e promisiune. Hermine îţi va acorda mâna ei.

— Vreau să sper dar nu vreau câtuşi de puţin s-o constrâng.

Iar sir Williams îşi spunea: „Acest brav cavaler, e cam slăbuţ, la minte, se vede că n-are habar cum se lucrează cu femeile, obţii totul de la ele cu deosebire atunci când nu le ceri nimic…”

În acest moment al discuţiei dintre domnul de Lacy şi sir Williams, se auzi în curte tropotul unui cal şi apăru Jonas.

Fidelul lector al doamnei de Kermadec sosea direct de la castelul Genêts şi era purtătorul unei scrisori pe care castelana o trimitea cavalerului.

Domnul de Lacy o deschise şi citi: „Scumpul meu vecin, Iată, au trecut opt zile de la plecarea lui sir Williams. Hermine trăieşte de atunci într-o continuă înfierbântare şi se topeşte văzând cu ochii.

I-a făgăduit oare baronetul că se va întoarce? Îl iubeşte? Nu ştiu nimic. Mă întreabă însă în fiecare zi dacă nu am primit veşti de la dumneata! Iar eu trag de aici concluzia că nu dumneata eşti acela care o interesează, ci el.

Ştii cumva pe unde umblă baronetul?

Se va întoarce? Ţi-a scris?

Te rog, trimite-mi o vorbă, a dumitale.

Baroana de Kermadec”.

Cavalerul întinse aceasta scrisoare lui sir Williams.

Baronetul sări în sus de bucurie şi îşi spuse:

— Cred că a sosit ceasul victoriei.

El scoase după aceea din buzunarul său un ziar, se apropie de o masă şi începu să scrie.

Un ceas mai târziu Jonas era din nou pe cal şi avea asupra lui un plic voluminos pentru domnul de Beaupréau şi o scrisoare din partea cavalerului şi adresată baroanei.

Cavalerul scria: „Doamnă şi scumpă vecină, Sir Williams a sosit în această clipă şi este mai trist ca niciodată; trag de aici concluzia că este îndrăgostit lulea de nepoţica dumneavoastră. El are de gând ca mâine să plece la Genêts călare şi nădăjduieşte să vadă risipindu-se norul acela de

tristeţe care acoperă fruntea domnişoarei Hermine, căreia îi sărut amândouă mâinile ca şi domniei-voastre, de altfel.

Cavaler de Lacy.”

Baronetul sir Williams către domnul de Beaupréau, La castelul Genêts.

„Scumpe tată-socrule, Cred că partida este câştigată!

Fiica dumitale mi-a promis formal mâna ei dacă-l salvez pe scumpul său Fernand. Trimit aici alăturat o scrisoare pentru ea şi un articol din Gazeta Tribunalelor.

Aştept răspunsul dumitale la Manoir.

Al dumitale, sir Williams”.

Domnul de Beaupréau primi această scrisoare la numai un ceas după sosirea baronetului la cavalerul de Lacy.

În ultimele câteva zile Hermine arăta îngrozitor; plânsese, se rugase…

Îşi dorise ca, în cazul în care baronetul îl salva pe Fernand să devină soţia lui… şi spera ca apoi să moară.

Scrisoarea lui sir Williams, pe care i-o dădu domnul de Beaupréau, era concepută astfel: „Domnişoară, Era, din nenorocire, vinovat…

Şi cu toate acestea l-am salvat şi în clipa de faţă tot Parisul crede în nevinovăţia lui. Vă puteţi convinge de aceasta din lectura ziarului pe care vi-l trimit.

În clipa în care mă pregătesc să părăsesc pentru totdeauna aceste pământuri ale Franţei, unde am avut atât de suferit, aş voi, domnişoară, să am o ultimă întrevedere cu dumneavoastră, nu pentru a vă reaminti despre o făgăduiala pe care aţi făcut-o, desigur, într-o clipă de rătăcire pricinuită de durerea care v-a lovit, ci pentru a vă spune adio pentru totdeauna. Mă veţi refuza?”

Hermine citi scrisoarea şi deschise după aceea Gazeta Tribunalelor: „O dramă care ar fi trebuit să se desfăşoare în faţa Curţii cu juri, se scria în articol, şi-a aflat un deznodământ mult mai puţin spectaculos în cabinetul judecătorului de instrucţie.

Cititorii noştri îşi aduc, fără îndoială, aminte de arestarea unui funcţionar de la ministerul afacerilor externe, acuzat de a fi furat un portofel cuprinzând treizeci de mii de franci din casa de bani a şefului său de birou, domnul de B…, care avea o încredere deplină în acest funcţionar al său.

Acuzatul protestase energic susţinându-şi nevinovăţia, dar dovezile erau copleşitoare.

Descoperirea într-o cârciumă aflată aproape de Paris a unui asasinat şi a unei scrisori aflate asupra cadavrului vin să arunce o lumină nouă asupra întregii afaceri.

În dimineaţa în care a fost săvârşit furtul, un bărbat îmbrăcat în haine de comisionar a intrat în biroul în care se afla tânărul funcţionar, iar casa de bani era deschisă, şi i-a adus acestuia o scrisoare…”

Urmau apoi toate detaliile cuprinse în pretinsa scrisoare adresată de Colar domnişoarei Emille Foulbeuf şi articolul se încheia cu aceste cuvinte: „Domnul Fernand Rocher a fost de îndată eliberat şi este în afară de orice îndoială că el va reintra la Ministerul afacerilor externe unde era un funcţionar foarte apreciat”.

Câteva clipe, domnişoara de Beaupréau crezu că va muri de bucurie; îşi aduse apoi aminte de făgăduiala făcută lui sir Williams şi îi scrise aceste câteva rânduri: „Domnule, Nimeni nu iubeşte, din păcate, decât o singura dată în viaţă; dar dacă o afecţiune plină de recunoştinţă vă va putea face să uitaţi de dragostea la care aţi avea dreptul din partea femeii care va purta numele dumneavoastră, îmi puteţi cere mâna prin cavalerul de Lacy.

Mă voi strădui să vă închin viaţa mea şi voi fi o soţie cinstită.

Hermine”.

În momentul în care baronetul primi această scrisoare pe care o aştepta, de altfel, căci el contase pe loaialitatea domnişoarei de Beaupréau, se mulţumi să-şi spună:

— Biata fată! O să-şi dea atâta osteneală de pomană. Eu vreau zestrea şi nu dragostea ei. Nu sunt un tip sentimental şi dacă ar fi vorba să iubesc, cred că inima mea ar înclina mai degrabă spre micuţa Jeanne, care ar putea deveni o încântătoare amantă şi încă în ciuda lui Armand…

Şi baronetul îi scrise domnului de Beaupréau: „Am adus de la Paris toate actele necesare din care rezultă că sunt baronetul sir Williams, de origină irlandeză. Ele sunt în perfectă regulă.

Cavalerul de Lacy porneşte călare pentru a cere oficial, din partea mea, onoratului tată-socru, mâna fiicei sale; trebuie să grăbim lucrurile, să cumpărăm două strigări de la biserică şi să facem nunta peste opt zile.

A doua zi după nuntă, scumpul meu complice, vom cere, şi eu ştiu bine cui, cele douăsprezece milioane şi-ţi voi îngădui s-o iubeşti pe Cerise pe care ţi-am păstrat-o cu multă grijă, hoţoman bătrân!

Al dumitale, sir Williams”.

CAPITOLUL LVII.

Opt zile după ce fusese trimisă această scrisoare, vechea reşedinţă de la Genêts îmbrăcase, încă de la ceasurile opt dimineaţa, haine de sărbătoare; servitorii, plugarii, ţăranii din împrejurimi se înghesuiau în straie sărbătoreşti iar doamna baroană de Kermadec îşi îmbrăcase ea însăşi o rochie de gală, care data încă de pe vremea Imperiului.

La orele nouă sosiră mai multe trăsuri care aduceau castelani de prin împrejurimi şi pe notarul care trebuia să redacteze actul.

Apăru după aceea o trăsurică eleganta din care descinseră baronetul sir Williams şi cavalerul de Lacy, oaspetele şi martorul său.

Sir Williams era radios.

Peste câteva ceasuri avea, să fie soţul Herminei şi cele douăsprezece milioane aveau să-i aparţină.

Cât despre domnişoara de Beaupréau, aceasta se trezise de dimineaţă cu sentimentul pe care-l încearcă martirii

înainte de a păşi spre supliciu.

Sclavă a cuvântului pe care şi-l dăduse pentru salvarea lui Fernand, ea avea să devină soţia lui sir Williams pentru că acela pe care-l iubise şi pe care-l iubea încă era liber.

În rochia ei albă de mireasă, Hermine, palidă ca o statuie de marmoră, apăru în faţa oaspeţilor din salon ca o victimă destinată călăului. Domnul de Beaupréau îi oferise braţul său. Mama ei păşea alături.

Hermine izbutise să-şi ascundă atât de bine chinul în ultimele câteva zile, se prefăcuse atât de bine că l-a şters pe Fernand din inima ei şi că l-a înlocuit cu sir Williams, încât izbutise să înşele până şi ochiul vigilent al mamei sale.

Thérèse o credea pe fiica ei fericită şi socotea că paloarea de pe chipul său se datoreşte numai emoţiei, fireşti, în preajma unui asemenea eveniment ca acela ce avea să fie înfăptuit.

Actul dotal urma să fie semnat către orele nouă; la zece, tinerii căsătoriţi urmau să plece cu trăsura în satul vecin pentru a fi căsătoriţi de către ofiţerul stării civile; la prânz urma să aibă loc ceremonia religioasă.

În aceeaşi seară cei doi tineri căsătoriţi aveau să plece la Paris şi, împreună cu ei, trebuiau să vină, în ciuda vârstei, doamna de Kermadec şi cavalerul de Lacy care ţinea să-l însoţească pe sir Williams. Deci, în clipa în care sună ora nouă, porţile marelui salon de Ia Genêts fură deschise şi tânăra mireasă apăru la braţul tatălui său, iar în spatele lor păşea mama fetei, la braţ cu sir Williams.

Invitaţii de prin împrejurimi şi soţiile lor nu mai conteneau cu elogiile cu privire la aerul nobil şi distins al acestui străin bogat pe care dragostea îl făcea să ia de soţie o fată aproape lipsită de avere.

Notarul, un bătrânel uscăţiv şi cu perucă, luase loc în faţa mesei murmurând:

— Frumoasă avere, pe legea mea! Dacă documentele transmise din Irlanda prin notar şi prin şeriful din Dublin sunt exacte, e o avere magnifică, princiară!

Baronetul, ne dăm seama, produsese cât mai multe acte false pentru a lăsa să se creadă că cele zece mii de lire sterline venit pe care şi le atribuise singur, sunt reale.

Oaspeţii erau de faţă, viitorii soţi erau de faţă, sosise ora.

Doamna de Kermadec, pe jumătate culcată pe jilţul ei, porunci să fie închise uşile şi să plece servitorii.

— Domnule notar, spuse ea, vreţi să ne citiţi actul dotal pe care l-aţi redactat?

Notarul se ridică, puse pana jos, îşi puse ochelarii, tuşi şi scoase un voluminos caiet cu hârtii pecetluite. Dar, în clipa în care îşi începea lectura, el fu întrerupt de zgomotul unor roţi, de pocnituri de bici şi de strigăte venind din curte.

Invitaţii se priveau unii pe alţii; unul deschise o ferestruică şi se uită afară.

— A sosit un poştalion, spuse el şi coboară trei persoane.

Auzind zgomotul, auzind aceste cuvinte, sir Williams se simţi cuprins de ameţeală şi păli.

Hermine, care aproape că nu mai era conştientă şi care se simţea cu atât mai nenorocită cu cât se apropia ceasul, Hermine tresări şi simţi că sufletul ei prinde nădejdi noi…

Uşa se deschise şi în pragul ei se ivi un om.

— Domnul conte Armand de Kergaz! anunţă valetul.

Şi Armand, îmbrăcat în negru, palid, solemn ca un judecător, intră încet şi se duse drept către baroana de Kermadec, fără să arunce măcar o privire lui sir Williams.

— Doamnă, îi spuse el, vă cer iertare pentru îndrăzneala de a mă înfăţişa dumneavoastră fără să fi fost aşteptat şi mai ales într-o asemenea împrejurare; dar sunt silit să o fac deoarece există un motiv deosebit de grav.

— Domnule conte, răspunse baroana miratã, oricare ar fi motivul care v-a îndemnat, fiţi binevenit.

— Doamnă, reluă domnul de Kergaz, eu sunt executorul testamentar al răposatului baron Kermor de Kermarouet, un nobil de origină bretonă, mort în urmă cu două luni şi care a lăsat o avere de douăsprezece milioane de franci.

Armand se întoarse atunci către baronetul sir Williams.

— Nu este aşa, domnule, cifra e exactă? întrebă el.

Sir Williams era deosebit de palid; el răspunse totuşi:

— Nu ştiu, domnule, de ce îmi puneţi mie această întrebare. Nu-l cunosc nici pe baron şi nici cifra averii sale.

— Aşa! spuse Armand, eu bănuiam contrariul. Dar să trecem peste asta…

Şi adresându-se din nou baroanei:

— Doamnă, spuse el, vreţi să-l rugaţi pe domnul notar să ne lase puţin singuri?

Notarul se înclină şi ieşi trecând în camera vecină, în care se aflau oaspeţii.

CAPITOLUL LVIII.

Armand se apropie atunci de doamna de Beaupréau, palidă şi emoţionată, căci nu ştia ce nouă nenorocire se va abate asupra fiicei sale, deoarece Hermine se prăbuşise în clipa în care intrase Armand, şi îi întinse în tăcere medalionul pe care Kermor, în ultimul său ceas, i-l dăduse ca semn de recunoaştere, ca mijloc de a o regăsi pe aceea pe care o căutase atâta timp.

— Această bijuterie, îi spuse el, nu v-a aparţinut, oare, niciodată, doamnă?

Văzând medalionul, doamna de Beaupréau scoase un strigăt şi se simţi învăluită de o lume întreagă de amintiri; se revedea în hanul de la frontiera spaniolă, îşi aminti de toate detaliile acelei înspăimântătoare nopţi.

Şi, în ciuda anilor, în ciuda faptului că viaţă ei fusese un exemplu de virtute, obrajii ei roşiră şi îşi plecă fruntea ca un om vinovat.

— Doamnă, îi spuse Armand în şoaptă, omul acela şi-a răscumpărat vina şi Dumnezeu l-a pedepsit; în ultimul său ceas m-a însărcinat să vă cer iertare, dumneavoastră şi fiicei dumneavoastră… fiicei sale.

Apoi, ridicând vocea şi adresându-se domnului de Beaupréau:

— Va trebui ca actul dotal al domnişoarei Hermine să fie refăcut, domnule, ţinându-se seama de averea imensă pe

care o aduce soţului său. Baronul Kermor de Kermarouet, al cărui executor testamentar sunt, numeşte ca moştenitoare a întregii sale averi pe domnişoara Hermine de Beaupréau, care, în faţa legii, este fiica dumneavoastră.

Şeful de birou îşi înăbuşi un strigăt şi privi către sir Williams şi către ceilalţi martori ai acestei scene. Sir Williams rămăsese ca trăsnit.

Doamna de Kermadec avea impresia că visează; Hermine şi mama ei tremurau ca două frunze aflate în bătaia vântului de toamnă. Atunci, Armand se îndreptă către baronet şi-l măsură cu privirea.

— Aţi fost abil, domnule, îi spuse el; şi dacă aş fi sosit cu o zi mai târziu, aţi fi izbutit să ajungeţi soţul domnişoarei Hermine şi aţi fi pus mâna pe cele douăsprezece milioane.

Sir Williams era însă un tip tare; zdruncinat la început, el îşi revenise şi ridică privirea:

— La drept vorbind, domnule, nu înţeleg ce vreţi să spuneţi când vă referiţi la abilitatea mea, răspunse el. Acum cinci minute nici nu aveam idee despre faptul că domnişoara de Beaupréau avea zestre şi socoteam că sunt destul de bogat şi pentru mine şi pentru dânsa.

— Într-adevăr? spuse Armand de Kergaz. Eu am auzit spunându-se cu totul altceva. Mi s-a vorbit despre un om care ar purta un nume de împrumut, un om gonit din Londra ca hoţ şi ca şef de bandă, venit la Paris cu gândul să facă avere. Se pare că individul acesta aflase despre moştenirea domnului de Kermarouet şi că ţesuse în taină un plan vast, ale cărui fire sunt astăzi, aproape în întregime, în mâinile mele…

Şi socotind că nu mai este cazul să-i dea şi alte explicaţii, Armand se duse la uşă şi strigă:

— Fernand! Fernand!

La auzul acestui nume, sir Williams se cutremură, Hermine scoase un strigăt şi se sprijini de zid ca să nu cadă.

Fernand apăru.

În urma lui păşea o femeie, o femeie îmbrăcată în negru, cu fruntea plecată, având atitudinea umilă a celor care se recunosc vinovaţi. Era Baccarat.

Fernand se duse drept către domnul de Beaupréau şi-l privi în ochi.

Baccarat se îndreptă către Hermine şi se aşeză în genunchi în faţa ei.

Armand se propti în faţa lui sir Williams măsurându-l cu privirea.

— Domnule, spuse Fernand cu vocea unui om nevinovat, care demască o calomnie, nu se află aici nici un judecător de instrucţie şi nici procurorul regelui; nu se află decât familia căreia, vai, îi sunteţi cap dar nu vă va trăda. Ştiţi foarte bine care a fost drumul pe care au pornit cele treizeci de mii de franci din casa dumneavoastră de bani, o ştiţi mai bine decât oricine altcineva şi vă scutesc de obligaţia de a relata aici această întâmplare; dar presupun că nu veţi refuza să proclamaţi sus şi tare că banii nu s-au aflat nici o clipă în mâna mea şi că eu nu sunt un hoţ!

— Domnişoară, murmura Baccarat, m-am dovedit o femeie nebună şi nedemnă şi în măsura în care îmi va sta în puteri, vreau să îndrept răul pe care l-am făcut. Numele meu este Baccarat.

Şi în câteva cuvinte, cu ochii plini de lacrimi, Baccarat povesti cum a devenit instrumentul orb mânuit de sir Williams şi de domnul de Beaupréau.

În acelaşi timp, Armand se adresa lui sir Williams:

— Auzi, diavole? Edificiul înălţat de tine se năruie, răul este înfrânt… Auzi, Andréa?

Domnul de Kergaz întinse atunci mâna spre uşă şi spuse un singur cuvânt adresându-se fratelui blestemat, geniului rău care fusese în sfârşit doborât:

— Pleacă!

Îl luă pe Fernand de braţ, îl conduse alături de Hermine, le uni mâinile şi le spuse:

— Sunteţi demni unul de celălalt.

Amândoi scoaseră un singur strigăt de bucurie şi Fernand căzu la picioarele Herminei sub privirile emoţionate ale Thérèsei care avea ochii plini de lacrimi.

Sir Williams izbucni în sfârşit, ochii săi scăpărau fulgere de mânie, buzele lui erau înspumate iar capul îi era lăsat, mândru, pe spate.

Se apropie de Armand şi îi spuse:

— Ai învins încă o dată, frate, dar va suna şi ceasul tău. Mă voi răzbuna!

În acelaşi timp, doamna de Beaupréau îşi privea soţul cu privirea dispreţuitoare pe care o au victimele pentru călăii lor.

— Vreau să sper, domnule, îi spuse ea, că nu veţi lua parte la căsătoria fiicei mele cu omul pe care aţi vrut să-l dezonoraţi şi de aceea vă cer să plecaţi la Paris.

Şi această femeie, care suferise douăzeci de ani din cauza acestui bărbat, această femeie în sfârşit revoltată întinse mâna şi-i arătă călăului ei uşa:

— Ieşi! îi spuse ea.

Iar domnul de Beaupréau plecă, cu ochii în jos, aşa cum făcuse înaintea lui sir Williams.

Atunci, Baccarat, care plângea încă îngenunchiată, se ridică şi spuse:

— Adio, domnişoară… Adio, domnule Fernand… Fiţi fericiţi!

Şi cu pasul şovăielnic al celor ce merg la moarte, ea se îndreptă spre uşă.

Armand alergă în urma ei şi o opri:

— Vino, copila mea, îi spuse el sprijinind-o, oricât de mari şi oricât de multe ţi-ar fi păcatele, Dumnezeu îi iartă pe cei ce au iubit, pentru că, o dată cu aceasta, au suferit.

— Vino, tată-socrule, îi spunea sir Williams lui Beaupréau, târându-l după el către poştalionul domnului de Kergaz în care îl pofti să urce, am fost înfrânţi dar ne vom răzbuna. O vei avea pe Cerise, iar Jeanne va fi amanta mea.

Am părăsit-o pe Jeanne în clipa în care se afla sub impresia ultimului bun-rămas rostit de sir Williams, de acel fals conte de Kergaz care pretindea că o iubeşte ca un nebun şi al cărui limbaj era insinuant ca cel al diavolului.

În opt zile de când o părăsise, domnişoara de Balder era într-o stare de agitaţie nemaiîntâlnită şi în sufletul ei se loveau gânduri contrarii.

El era omul pe care-l iubea cu adevărat? El! adică fiinţa pe care vreme îndelungată o crezuse altcineva şi ale cărei trăsături înflăcărate îi aprinseseră sufletul… Sau, poate, ceea ce simţea pentru omul acesta care o salvase din mâinile unui mizerabil nu era dragoste, ci numai prietenie plină de recunoştinţă?

Jeanne simţea că înnebuneşte, se întreba cine este bărbatul pe care-l iubeşte, servitor sau stăpân, se întreba dacă dragostea ei merge către bărbatul acela cu fruntea mare şi senină, sau către cel al cărui zâmbet era plin de un fermecător mister.

— Nu! Nu! îi spunea adesea Cerisei, este cu neputinţă… Nu era, nu se putea să fi fost un servitor…

Dar Cerise tăcea.

Într-o seară se auzi în curte zgomotul unei trăsuri.

Cele două fete se aflau una lângă cealaltă, în dormitorul Jeannei. În cameră era aproape întuneric.

Uşa se deschise şi o dată cu o jerbă de lumini se zări silueta unui bărbat.

Era sir Williams.

— Domnul conte de Kergaz, anunţă un valet.

Jeanne tresări şi se ridică repede.

Sir Williams alergă spre ea, se lăsă într-un genunchi în faţa ei şi îi sărută mâna:

— În sfârşit! şopti el, te văd din nou! Jeanne, dragostea mea…

Fata îl privi…

Infernul zămislise în făptura lui pe cel mai frumos dintre diavoli; era atât de frumos, încât până şi Lucifer ar fi fost

gelos pe el; era palid şi trist aşa cum sunt cei ce nu trăiesc decât din dragostea lor.

Jeanne se simţi copleşită şi abia izbuti să-şi înăbuşe un strigăt.

O luă în braţele sale şi-i spuse:

— Jeanne, dragostea mea, Jeanne, singura mea iubire… ai ajuns să însemni pentru mine viaţa… Jeanne, iată-mă, sunt aici pentru totdeauna, nu te voi mai părăsi şi vei fi soţia mea!

Iar Jeanne fremăta de emoţie cu ochii întredeschişi.

Şi cu toate acestea i se părea că vocea lui are ceva batjocoritor, ceva drăcesc şi i se mai părea că în privirea lui plină de dragoste zăreşte o strălucire de bucurie diabolică, iar în zâmbetul său fermecător vedea, parcă, o urmă de ură.

Şi Jeanne se gândi atunci la Armand.

Sir Williams îşi îndreptă privirile asupra Cerisei.

— Copila mea, îi spuse el, ai să-l vezi din nou pe Léon…

Cerise scoase un strigăt şi se clătină.

— Ai să-l vezi… iar mâine, vei fi soţia lui, continuă sir Williams.

Biata fată se prăbuşi pe un scaun, aproape leşinată.

Sir Williams alergă alături de ea, scoase din buzunar un flacon, îi dădu să bea câteva picături şi fata îşi reveni.

— Scumpa mea copilă, reluă sir Williams, du-te în pavilionul din parc, ştii care, nu-i aşa? Acela unde baba te tortura, acum n-o să mai dai peste ea, fii pe pace. Urcă-te în camera în care ai stat două zile şi aşteaptă… N-o să ai mult de aşteptat… Léon va veni şi el.

Şi sir Williams o sărută frăţeşte pe Cerise pe frunte. Fata se aruncă, fericită, în braţele Jeannei şi fugi ca o căprioară lăsându-i singuri pe domnişoara de Balder şi pe falsul conte de Kergaz, porumbiţa şi vulturul.

Sir Williams o însoţi pe Cerise până la uşă, după care se întoarse lângă Jeanne.

În umbră, ochii lui sclipeau de bucurie.

— Mă voi răzbuna, îşi spuse el, fără îndoială.

Inima Cerisei bătea cu putere.

Sir Williams îi spusese că avea să-l vadă din nou pe Léon.

Şi Cerise alergă prin săli şi prin coridoare fără să-şi dea seama că peste tot era întuneric şi că această casă, de obicei plină de servitori, era acum pustie.

Într-adevăr, s-ar fi putut spune că o mână misterioasă alungase toate fiinţele care, cu un ceas mai devreme, umpleau clădirea.

Nu se mai vedea nici trăsura care se făcuse auzită cu puţină vreme în urmă şi care, la rândul ei, dispăruse fără urmă.

Sir Williams făcuse vid în jurul său pentru ca intenţiile lui criminale să nu fie tulburate de nimeni.

Cerise nu-şi dădu însă seama de nimic; ea alergă fără să se oprească prin parc, ajunse la pavilion şi simţea că inima îi bate cu putere şi că fruntea îi este plină de sudoare.

Avea să-l vadă din nou!

Dar cât întuneric era în jurul ei!

Cerise ajunse la uşa pavilionului. Aceasta era întredeschisă şi se vedea o rază de lumină venind din interior. Cerise deschise uşa şi văzu în vestibul o lampă.

Vestibulul era pustiu.

Fremătând de emoţie, fata luă lampa şi urcă la primul etaj, urmând în felul acesta cu fidelitate indicaţiile primite din partea lui sir Williams; ea pătrunse apoi în camera în care baba Fipart o ţinuse prizonieră timp de trei zile.

Puse lampa pe cămin şi se aşeză, încrezătoare în făgăduiala baronetului şi convinsă că Léon Rolland, logodnicul şi acum soţul ei, singurul bărbat pe care-l iubea cu adevărat, avea să vină s-o strângă în braţele sale.

Şi, într-adevăr, abia se aşezase, când de afară se auziră zgomote şi ea putu să distingă paşii unui bărbat care urca scara.

Cerise îşi duse mâna la inimă; ar fi vrut să se ridice, dar nu izbuti s-o facă. Emoţia o ţintuise pe scaun. Dintr-o dată,

apăru un bărbat.

— Léon, murmură Cerise.

Dar imediat după aceea scoase un strigăt, un strigăt de disperare şi de groază. Nu era Léon; era domnul de Beaupréau.

Cerise îl recunoscu de îndată pe bărbatul acela în haine albastre, cu palton alb, pe bărbatul acela hidos, cu chipul unui monstru.

Beaupréau intră şi închise uşa.

— A! micuţa mea, spuse el pe jumătate galant şi pe jumătate batjocoritor, ce bucurie că te pot întâlni din nou…

Cerise se ridicase şi se refugiase în celălalt colţ al încăperii.

— Cum! rânji Beaupréau, fugim de prieteni? Fugim de cei ce ne vor binele? Vai, vai, vai…

Şi se îndreptă spre ea; Cerise zvâcni însă cu abilitate şi izbuti să pună masa între ei doi.

— Haide, haide, spuse odiosul babalâc, lasă prostiile, fetiţo, când o să pici de oboseală şi o să vină rândul meu…

— Léon! Léon! strigă fata, disperată.

Beaupréau izbucni în râs.

— Bun! spuse el, înseamnă că l-ai crezut! Mare şmecher acest sir Williams, p’onoarea mea! Dar trebuie să ştii că pe mine mă aşteptai, scumpete, numai pe mine şi că Léon nici gând n-are să vină! Suntem singuri, uşa este încuiată iar sir Williams nu mai are nici un interes, de această dată, s-o facă pe protectorul…

— Ajutor! Léon! Ajutor! strigă Cerise cât putu de tare, căci îşi dăduse seama că era pierdută.

Dar ţinea cu orice chip să scape. Beaupréau o fugărea.

Timp de cinci minute se desfăşură o cursă furibundă şi victima încerca în fel şi chip să se apere de călăul ei, ridicând fel de fel de piedici, masa, scaunele, patul.

Dintr-o dată, însă, se simţi slăbită; picioarele începură să-i tremure şi privirea i se întunecă. Sir Williams îi dăduse să bea un narcotic şi nu un întăritor.

Izbuti să mai facă doar câţiva paşi, după care scoase un strigăt înspăimântător şi se prăbuşi învinsă de somnolenţa pe care opiul o răspândea în trupul ei.

Beaupréau scoase un chiot de bucurie şi de triumf, dar în clipa imediat următoare se auziră paşi pe scară; un minut mai târziu uşa zbură în bucăţi.

Apărură doi bărbaţi, cu privirile ameninţătoare, aruncând fulgere în jurul lor, iar unul dintre ei se azvârli asupra omuleţului care se pregătea s-o pângărească pe tânără, îl trânti la pământ şi-i puse piciorul în piept.

— A! mizerabile, sosesc la timp, rosti el şi să ştii că ai greşit spunându-i că nu voi mai veni.

Era Léon Rolland; celălalt bărbat era Armand de Kergaz.

— Léon… murmură Cerise cu vocea stinsă… Léon… cred că sunt pe moarte…

Fata închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate de parcă s-ar fi aflat într-adevăr în ultimele ei clipe; în acelaşi timp lucrătorul o ridică şi o strânse în braţele sale; Cerise îşi adună atunci toate puterile, ochii ei se deschiseră şi în ciuda narcoticului care o stăpânea şi care-i întuneca minţile, glasul său izbuti să articuleze:

— Jeanne, acolo… în casă… salvaţi-o pe Jeanne.

CAPITOLUL LIX.

Prin ce împrejurare a putut fi salvată biata Cerise?

Cum au putut Léon Rolland şi Armand de Kergaz, care căutaseră atâta amar de vreme ascunzătoarea, s-o afle în ultima clipă?

Nu vom putea explica toate acestea decât făcând un pas înapoi şi întorcându-ne la două dintre personajele care au fost puţin neglijate în ultimele capitole.

Ne referim la Rocambole şi la văduva Fipart.

Baronetul sir Williams ghicise în fiul adoptiv al văduvei, în haimanaua aceea neruşinată, însuşirile care stau la temelia unui asasin înţelept şi a unui hoţ plin de îndrăzneală.

Rocambole avea sânge rece, era curajos, era foarte isteţ la minte şi, mai ales, deosebit de discret. Tăcea ca un mormânt.

Dacă ştia o taină, Rocambole n-o dezvăluia decât după ce scosese din ea tot ceea ce se putea scoate.

Baronetul intuise toate acestea şi îşi spusese:

— Iată-l pe înlocuitorul lui Colar, dacă nenorocirea se va abate asupra mea şi nu voi pune mâna pe milioane, ceea ce mi se pare foarte puţin probabil, dar chiar dacă voi umfla banii căsătorindu-mă cu Hermine, voi continua războiul împotriva lui Armand.

În mintea lui, Rocambole era unul din oamenii cei mai potriviţi şi el îl investi cu puteri nelimitate în momentul în care plecă spre Bretania.

— Mă duc, îi spusese el, într-o călătorie destul de fructuoasă… ceva, aşa, cam la un milion câştig…

Rocambole schiţă un gest de admiraţie, cu toate că sir Williams îi spusese că e vorba de un milion şi nu de douăsprezece.

— Lovitura o să fie dată, probabil, peste vreo cincisprezece zile, continuă baronetul.

— Frumoasă lovitură, căpitane.

— Şi dacă, la întoarcere, fetiţele vor fi fost bine păzite, o să ai şi tu partea ta.

— Şi s-ar putea şti cam despre cât e vorba? întrebă cu obrăznicie puştiul.

— Asta depinde.

— Şi totuşi…

— Ei bine, făcu sir Williams, poate zece sau douăsprezece hârtii de o mie.

— E! spuse Rocambole, să facem mai bine o socoteală rotundă, căpitane!

— Poftim?

— Şi eu vă promit că veţi fi slujit cum trebuie şi că poliţia n-o să pună mâna pe cele două domnişoare.

— Şi ce numeşti tu socoteală rotundă?

— Douăzeci în loc de douăsprezece.

— Scump!

— Treaba bună se plăteşte şi nu e niciodată prea scumpă!

— Fie, spuse sir Williams.

Şi el plecă dându-i lui Rocambole instrucţiuni foarte amănunţite cu privire la cele două fete şi lăsându-i un pumn de ludovici pentru cheltuieli neprevăzute.

Îndată după plecarea lui, Rocambole se instală în casa din strada Beaujon şi începu să poruncească în calitate de stăpân, după care plecă la Bougival, la bătrâna Fipart.

Baba era cuprinsă de remuşcări; se căia pentru că-l vânduse pe Nicolo lui sir Williams, iar Rocambole o găsi prăpădită rău.

— Mamă, îi spuse el, nu trebuie să-ţi pară rău; ce-a fost a fost.

— A! suspină văduva Fipart, nu era rău de loc, sărmanul Nicolo.

— Nu, în afară de faptul că te bătea zdravăn…

— E adevărat, dar asta nu mă împiedică să… Şi bătrâna îşi acoperi faţa cu palmele.

— Cu siguranţă că au să-l trimită la ghilotină, spuse ea plângând.

— E! Nu durează decât câteva secunde.

Văduva se simţi înfiorată.

— Am mai văzut eu chestii de-astea, spuse rece Rocambole, la bariera Saint-Jacques… Pe lumea asta trebuie să le vezi pe toate şi să te obişnuieşti cu toate… Nu se ştie niciodată… M-am gândit că poate o să mi se întâmple şi mie şi am vrut să ştiu cum vine treaba…

Văduva Fipart scoase un geamăt.

Rocambole pricepu că într-un moment de disperare, văduva putea foarte bine să se ducă din nou la comisar şi să facă noi mărturisiri care ar fi schimbat toată povestea.

— Mamă, îi spuse el, toate astea sunt fleacuri! Vorba e vorbă şi tu o să-ţi găseşti un bărbat mai ceva ca Nicolo, din

toate punctele de vedere… N-a valorat el niciodată patru mii de franci, atât cât ţi-a dat căpitanul pentru treaba asta.

Auzind de patru mii de franci, văduva se mai linişti.

— Ascultă, mamă, să nu crezi că patru mii mai mult sau mai puţin au vreo importanţă la căpitan; dacă eşti cuminte, eu îţi promit opt mii.

Văduva se uită la el.

— Tu? întrebă ea, tu îmi promiţi?

— Îţi promit şi mă ţin de cuvânt.

— Tu?

Şi văduva se uita la Rocambole cu uimire.

— Fii pe pace, spuse puştiul, ştiu foarte bine ce spun; şi căpitanul va face ceea ce îi voi spune eu.

— Atunci, spuse văduva Fipart ştergându-şi dintr-o dată lacrimile, în loc de opt, cere-i zece!

— Fie şi zece, spuse Rocambole fericit s-o vadă revenind la sentimente mai bune, dar o să fii cuminte?

— O să ne cumpărăm o prăvălie la Bércy, reluă văduva trecând la alte probleme. Este locul negustorilor de vin la Bércy şi toţi fac avere acolo.

— Da, îi spuse Rocambole, dar o să depui mărturie cum trebuie la Curtea cu juri?

Văduva suspină din nou.

— O să fiu nevoită…

— Şi fără poticneli, fără şovăieli şi, mai ales, fără nici o vorbă despre…

— Da, da, îţi promit.

— De altfel, spuse Rocambole, căpitanul este plecat şi nu se întoarce decât peste cincisprezece zile. Până atunci, sper că Nicolo va fi judecat şi n-o să ai banii decât după… după ce-o să-l ajusteze de-un cap!

Şi Rocambole începu să râdă încântat de gluma lui.

Văduva Fipart se înfioră; după aceea însă, perspectiva de a avea o prăvălie cu vinuri la Bércy o linişti din nou.

— La urma urmelor, spuse ea, începea să îmbătrânească, avea şi chelie…

— Îi căzuseră şi dinţii… sfârşi haimanaua.

Din ziua aceea văduva Fipart nu se mai gândi la Nicolo şi rămase ascunsă când la Bougival, când la Port-Marly, la bătrânul pescar, complicele său.

Rocambole călătorea mereu între Bougival şi Paris, Paris şi Bougival, veghea ca ordinele căpitanului să fie executate şi nu se aventura niciodată în plină zi în împrejurimile cârciumii în care murise Colar, căci se temea că locurile sunt supravegheate de oamenii contelui de Kergaz. Trecuseră în felul acesta zece zile.

Într-o seară, – Rocambole se afla în strada Beaujon – un poştalion pătrunse în curte şi Rocambole îi zări pe sir Williams şi pe domnul de Beaupréau care soseau din Bretania.

Se ştie ce se petrecuse acolo şi cum se năruiseră toate planurile baronetului datorită sosirii neaşteptate a contelui de Kergaz. Sir Williams se grăbea să ajungă la Paris pentru a o lua cu el pe Jeanne şi pentru a o abandona pe Cerise lui Beaupréau.

Sir Williams avea o figură gânditoare; chiar dacă nu era omul să se lase doborât de un asemenea insucces, el nu se putea împiedica să gândească şi gândurile sale i se citeau câteodată pe faţă.

Nu mai era omul stăpânit de un calm englezesc şi pe al cărui chip să nu se citească nimic. Obişnuitul său zâmbet îi dispăruse de pe buze.

Era un om cu totul schimbat.

În privirile sale mocnea un foc ascuns dar pe chipul său se instalase o paloare nervoasă.

— O! O! gândi Rocambole căruia nu-i scăpase niciunul din aceste amănunte, să nu fi reuşit lovitura şi să fi căzut milionul în apă?

Dar baronetul îl întrebă pe un ton sec:

— Sunt la locul lor?

— Se înţelege, căpitane.

Un suspin de uşurare ieşi din pieptul lui Beaupréau.

— A! tată socrule, spuse baronetul, bine că nu pierdem chiar totul.

Sir Williams îi dădu atunci lui Rocambole noi instrucţiuni şi îl trimise la Bougival să pregătească atentatul căruia Cerise era gata să-i pice victimă şi care o aştepta, poate, pe Jeanne.

Rocambole îi lăsă pe baronet şi pe domnul de Beaupréau să se odihnească şi să aştepte căderea nopţii în casa din strada Beaujon, după care se duse la Bougival pentru a executa ordinele primite. De opt sau zece zile el bătea acest drum şi nu observase nici o persoană suspectă pe drumeagul care ducea de la Bougival la vilă.

Ca de obicei, drumul era pustiu; la întoarcere se făcuse însă noapte şi încă o noapte întunecoasă.

— Cred că în noaptea asta se vor petrece lucruri destul de amuzante la vilă; dar mie puţin îmi pasă. Eu ştiu că mutra căpitanului mă face să cred că s-a isprăvit cu milionul... Asta-i bună! se opri el dintr-o dată, dacă mă trage pe sfoară şi dacă cele douăzeci de mii... Drace! puteam să pun mâna pe banii ăştia, dacă-i spuneam contelui unde sunt puştoaicele!

O umbră îi tăie calea.

— Cine-i acolo! întrebă puştiul, căutând cu înfrigurare un cuţit în buzunar.

Umbra nu scoase nici un cuvânt; ea nu-i dădu însă nici răgazul de a gândi şi nici timpul de a căuta un cuţit. Dintr-un salt umbra fu lângă el şi Rocambole simţi două braţe viguroase care-l strângeau cu putere şi o voce surdă îi şoptea la ureche:

— A! Am pus mâna pe tine, banditule şi de această dată ai să vorbeşti...!

Şi Rocambole, care continua să încerce să-şi deschidă cuţitul, simţi dintr-o dată ceva rece şi ascuţit apăsându-i gâtul...

Lama unui pumnal!

CAPITOLUL LX.

Înainte de a merge mai departe, trebuie să explicăm această neplăcută întâlnire a lui Rocambole.

Contele Armand de Kergaz îl lăsase pe Léon Rolland la Paris cu misiunea de a continua cercetările şi de a căuta să descopere unde le ascunsese sir Williams pe cele două fete.

Léon se învârtise nopţi de-a rândul prin preajma cârciumii, nădăjduind să-l întâlnească pe Rocambole, sau să dea de văduva Fipart.

Speranţele sale se dovediră deşarte.

Rocambole era de nevăzut.

Or, în ziua aceea, chiar în clipa în care sir Williams sosea la Paris, Armand de Kergaz, cuprins de o ciudată presimţire în momentul în care i se adusese la cunoştinţă plecarea baronetului, Armand, cum spuneam, se întorcea în locuinţa lui din strada Culture-Sainte-Catherine.

Contele schimbase zece cai pe drum şi cu toate că sir Williams avea un avans de cinci ore, el se afla mereu pe urmele lui, la fiecare schimbare a cailor avea veşti despre el şi nu-i pierduse urma decât la bariera d’Enfer.

Era însă convins că sir Williams avea să se oprească în strada Beaujon. Léon aştepta acasă.

În urma unui ordin al contelui, lucrătorul alergă pe Champs-Elysées şi se ascunse în preajma casei baronetului.

Léon văzu caleaşca prăfuită de atâta drum, îl văzu apoi pe Rocambole şi se luă după el. Puştiul o porni pe Champs-Elysées, străbătu piaţa Arcului de Triumf, luă o birjă şi porunci:

— La Bougival!

Léon care era pe urmele lui, îl auzi dând această poruncă, scoase un carneţel din buzunar, scrise câteva cuvinte în grabă şi dădu biletul unui comisionar care-l duse domnului de Kergaz.

În acest bilet se spunea: „Rocambole se duce la Bougival, iar eu mă ţin după el; aflaţi-vă cât mai repede cu putinţă pe şosea, în dreptul morii de la Marly; cred că nişte arme n-ar strica”.

Şi în timp ce comisionarul alerga cu acest bilet, Léon Rolland continua să-l urmărească pe Rocambole, căci luase şi el o trăsură şi poruncise birjarului să nu piardă din vedere birja din faţă.

La Rueil se dădu jos din trăsură şi continuă urmărirea în goană. În momentul în care Rocambole ajunse la Bougival, se lăsase noaptea.

Acolo, Rocambole se dădu jos din trăsură, dar porunci birjarului să-l aştepte.

Léon continua să-l urmărească.

Rocambole o apucă pe unicul drum care duce de la şosea către biserică, porni apoi pe o potecă laterală, se înfundă într-o mulţime de poteci neumblate şi pătrunse în curtea vilei prin poarta cea mică din parc.

Ascultând de primul îndemn care-i veni în minte, Léon era cât pe ce să continue urmărirea şi să intre o dată cu el; simţea că Cerise e acolo.

Din fericire însă el reflectă şi îşi dădu seama că intrând în vilă ar intra, poate, în capcana unor duşmani necunoscuţi şi că, în felul acesta, nu ar mai putea în nici un caz să comunice cu Armand de Kergaz.

Se opri gândind că Rocambole avea să iasă, fără îndoială şi că atunci lucrurile se vor desfăşura cu totul altfel.

Şi Léon se culcă pe iarbă şi îşi scoase din buzunar cuţitul. El pândea cu ochii şi cu urechile. Trecu un ceas. Puţin după aceea se auzi un zgomot. Era portiţa vilei care se deschidea.

Léon Rolland nu se clinti.

Rocambole ieşise şi o pornea pe acelaşi drum pe care-l străbătuse venind.

Léon se ridică atunci dintr-o dată, se repezi asupra lui, îl strânse cu braţele lui viguroase şi-i puse vârful pumnalului în gât.

Rocambole voi să se zbată, să strige după ajutor.

El simţi însă vârful cuţitului care se pregătea să taie şi-l auzi pe Léon spunându-i:

— Dacă spui un singur cuvânt, dacă scoţi un singur strigăt, te omor ca pe un câine.

Şi lucrătorul, care era deosebit de puternic, îl răsturnă pe derbedeu, îi puse genunchiul în piept, îi scoase cravata şi-i puse un căluş zdravăn.

— Acum n-o să mai ţipi.

Îi legă apoi mâinile cu batista lui, îl ridică pe spate şi plecă aşa cu el spre şosea, unde avea întâlnire cu domnul de Kergaz.

Léon îşi făcuse socoteala că, datorită cailor săi foarte buni, contele de Kergaz trebuia să fi sosit de câteva minute.

Şi nu se înşelase.

La oarecare depărtare de moară stătea o trăsură şi, văzându-o fără felinare, Léon nu se îndoi nici o clipă că este trăsura contelui.

CAPITOLUL LXI.

Într-adevăr, era Armand. Contele aştepta îngrijorat rezultatul cercetărilor întreprinse de Léon Rolland.

Coborâse din trăsură şi stătea pe aproape.

Auzind paşi, el strigă:

— Dumneata eşti, Léon?

— Eu sunt.

Lucrătorul sosea în goană, în ciuda greutăţii pe care o purta în spate şi-l azvârli pe Rocambole la picioarele contelui spunând:

— Iată-l pe acest mic bandit; de data aceasta nu ne mai scapă.

Îi puse din nou genunchiul pe piept şi-i propti cuţitul în gât; apoi, îi scoase căluşul din gură.

— Acum o să vorbeşti? întrebă el.

Timp de zece minute cât durase cursa, Rocambole, zăpăcit la început de atacul neaşteptat al lui Léon Rolland, îşi redobândise prezenţa de spirit şi sângele rece care nu-l abandona decât în foarte rare cazuri.

— E limpede, îşi spusese el, că au pus mâna pe mine şi că n-o să-mi dea drumul cu una, cu două. Dacă nu spun o

vorbă, au să mă omoare; dacă vorbesc, mă omoară căpitanul sau, în cel mai bun caz, nu-mi mai dă cei douăzeci de mii de franci. Şi într-un caz şi în celălalt, sunt pierdut.

Toate acestea fiind lămurite, Rocambole nu contenea să sucească şi să răsucească lucrurile pe o parte şi pe alta.

Dintr-o dată, îi veni o idee; şi în timp ce Léon îl arunca la picioarele contelui, el îşi spunea:

— Căpitanul părea foarte amărât astăzi şi se poate foarte bine să fi pierdut milionul. Dacă aşa stau lucrurile, sunt în aer… cu atât mai mult cu cât o s-o ia pe puştoaică cu el şi o să-şi ia tălpăşiţa… Şi cine ştie dacă s-o mai întoarce? îmi risc viaţa pentru mult prea puţin.

Continuându-şi raţionamentul, Rocambole adăugă:

— Contele o iubeşte pe puştoaică. Dacă-i vând pontul, e în stare să plătească mai mult decât căpitanul… Merită să încerc!

— Ai de gând să vorbeşti? repetă Léon Rolland.

— Sigur că o să vorbesc… îşi spuse Rocambole, dar nu de pomană… Să nu ne grăbim… Oamenii ăştia nu mă vor ucide imediat… ei vor să afle ceva…

Şi Rocambole, răspunzând întrebării ce-i fusese adresată, spuse:

— Ce vreţi să vă spun?

— Să ne spui unde se află Cerise.

— Nu ştiu.

— Unde se află Jeanne? întrebă contele care până atunci nu scosese o vorbă.

— Nu ştiu.

Rocambole simţi cuţitul lui Léon înfigându-se.

— Nu ştiu, repetă el.

Léon se întoarse spre conte.

— Să-l omor? întrebă el.

— Ai s-o faci numaidecât, răspunse rece domnul de Kergaz.

— Aiurea! gândi Rocambole, păstrându-şi calmul, ai o inimă prea bună pentru asta, băieţică!

— De unde veneai când am pus mâna pe tine? continuă Léon interogatoriul.

— Veneam de la plimbare, răspunse Rocambole, care continua să fie calm în ciuda faptului că era ameninţat cu moartea.

— Minţi…

— Tot ce se poate, răspunse rece Rocambole,

— Nu va spune nimic, zise contele, nici dacă-l omori…

Cuţitul lui Léon se făcea tot mai bine simţit.

— Mă iertaţi, domnule conte, spuse Rocambole; este evident că dacă mă ucideţi, n-am să spun nimic; dar este tot atât de evident că n-am să vorbesc numai ca să nu mor.

— Dar pentru ce ai să vorbeşti?

— Pentru bani. Cuvintele mele trebuie cântărite în aur.

— Cât?

Armand îi făcu semn lui Léon, acesta îşi îndepărtă cuţitul dar continuă să-l ţină pe Rocambole imobilizat.

— Domnule conte, răspunse rece Rocambole, înainte să întrebi cât costă o marfă, te uiţi la ea. După ce veţi afla ce anume vreau eu să vând, vom discuta şi despre preţ.

— Să auzim, ce vrei să-mi vinzi?

— Mai înainte, domnule conte, răspunse Rocambole, trebuie să-mi daţi o lămurire.

— Vorbeşte.

— Aţi aflat vreodată despre călătoria pe care baronetul sir Williams a făcut-o în Bretania?

— Da.

— Şi despre un anume milion…

— Afacerea a fost ratată, răspunse Armand, care ghicise gândul ascuns al lui Rocambole. Am ajuns la timp.

— O! O! gândi Rocambole, se schimbă direcţia vântului… Cred că n-am făcut rău gândindu-mă puţin… Căpitanul îmi băga mâna în buzunar.

Şi Rocambole continuă cu glas tare:

— Domnule conte, eu ştiu unde se găseşte domnişoara Jeanne, ştiu unde se află Cerise. Eu sunt acela care le

păzeşte. Numai eu vă pot spune unde sunt. Ca să tac, mi s-au promis, din partea căpitanului douăzeci de mii de franci…

— Îi ai ca să vorbeşti, spuse Armand.

— Nu ajunge, domnule conte şi asta din două motive: în primul rând, pentru că dumneavoastră sunteţi un virtuos şi, în al doilea rând, pentru că virtutea trebuie întotdeauna să plătească mai scump decât viciul.

— Dublez suma, răspunse domnul de Kergaz dezgustat.

— Tot nu ajunge, domnule conte; şi asta pentru că peste o oră, veţi oferi, domnule conte, o jumătate din averea dumneavoastră pentru a împiedica ceea ce trebuie să se întâmple.

Armand se înfioră, iar Léon simţi cum broboane de sudoare rece se prelingeau pe tâmplele lui.

— Ce trebuie să se întâmple? întrebă Armand cu glasul înfundat.

— Domnişoara Jeanne, pe care baronetul a reuşit s-o convingă că el este contele de Kergaz, iar dumneavoastră servitorul lui…

Contele scoase un strigăt de furie.

— Peste o oră, încheie Rocambole cu răceală, căpitanul sir Williams o va fi sedus pe logodnica dumneavoastră, dacă preferaţi această formă…

— Vorbeşte! strigă Armand, ce vrei? Îţi dau cuvântul meu de nobil că vei fi plătit. Dar spune-mi unde este

— Avem încă destul timp pentru a preciza condiţiile, răspunse liniştit haimanaua. Îngăduiţi-mi să vă mai dau câteva amănunte. Şi Rocambole adăugă:

— În timp ce domnişoara de Balder va cădea în mâinile căpitanului, un bătrân cu decoraţie, un oarecare domn de Beaupréau, aşa mi se pare, o să-i spună tot felul de poveşti domnişoarei Cerise, după ce i se va fi dat să bea ceva…

Léon îşi înăbuşi cu greu un strigăt.

— Vedeţi, domnule conte, continuă Rocambole, că şi marfa mea, aşa cum o fi, are şi ea calităţile ei şi am să vă

spun acum cât costă… De câtva timp se ivesc în mintea mea tot felul de idei… Mi-a venit chef să mă fac cinstit… să mă stabilesc şi eu, undeva, prin provincie şi să mă însor… Dacă aş avea o sută de mii de franci…

— Îi vei avea, răspunse contele.

— Adevărat?

— Îţi dau cuvântul meu.

— Hm! răspunse Rocambole, dacă ar fi fost căpitanul acela care şi-ar fi dat cuvântul, aş fi preferat o poliţă, fiind însă vorba de dumneavoastră… fie! Risc… să mergem…

Léon încetă să mai ţină piciorul pe pieptul său, iar Rocambole se ridică numaidecât şi spuse:

— Veniţi, domnule conte, veniţi… Nu avem timp de pierdut…

Rocambole îi conduse pe Léon Rolland şi pe domnul de Kergaz în casa în care Beaupréau încerca să uzeze de forţă împotriva Cerisei.

În timp ce Léon se socotea cu domnul de Beaupréau, Armand zbura afară.

Rocambole îl aştepta.

— Repede, domnule conte, să ne grăbim, timpul ne goneşte din urmă… Şi vă rog să vă încărcaţi pistoalele.

Şi Armand se îndreptă în goană spre vila în care Jeanne se şi afla, poate, în stăpânirea infamului Andréa.

Jeanne şi falsul conte de Kergaz rămăseseră singuri.

Valetul care anunţase sosirea baronetului pusese lumânarea pe cămin şi se retrăsese.

Fata, aşezată pe un jilţ, era pradă unei emoţii fără de margini.

Sir Williams se afla la genunchii ei, îi săruta mâinile şi îi şoptea cuvinte calde…

Şi Jeanne, zăpăcită, emoţionată, înnebunită de acest diavol, se simţi cuprinsă de ameţeală în faţa privirilor sale pătrunzătoare, la auzul glasului său, la arsura buzelor sale care-i mângâiau mâinile.

— Jeanne!… Jeanne, dragostea mea, spunea sir Williams, te iubesc, Jeanne… şi mă vei iubi şi tu…

Şi el îndrăznea să-i vorbească de fericire, de viitor, de o viaţă lungă petrecută în doi, mână în mână; şi răsunau în glasul său armonii misterioase, tainice…

Jeanne, topită, încerca să nu audă acest înflăcărat discurs, încerca să se cramponeze de imaginea ştearsă a lui Armand, care rămăsese în sufletul ei, în ciuda tuturor celor petrecute.

Şi se întâmplă dintr-o dată un lucru ciudat: uitând, poate, pentru o clipă de rolul său, sau împins şi el de pasiune, sau crezând că victoria nu-i mai poate scăpa, fapt este că sir Williams îndrăzni să-şi apropie buzele de buzele fetei…

Arsura acestei atingeri o făcu pe Jeanne să scoată un strigăt, se simţi răscolită, îşi veni în fire şi se eliberă din braţele lui.

— Nu, nu, strigă ea, niciodată! Nu vă iubesc!

Apoi i se păru că se face lumină în mintea ei şi adevărul i se înfăţişă; privindu-i ochii, îşi dădu seama că omul acela o minţea şi-i spuse:

— Nu, nu eşti, nu poţi să fii contele de Kergaz! Un nobil nu s-ar purta în felul acesta…

Jeanne se dădu înapoi şi voi să fugă.

Sir Williams citi în privirile ei că era hotărâtă să-i opună rezistenţă; el pricepu că această femeie pe care aproape că o fascinase era acum plină de dispreţ pentru fiinţa lui şi îşi dădu seama că acest dispreţ urca din suflet şi se prefăcea în vorbă… şi pricepu că Jeanne nu-l va iubi niciodată! Dar sir Williams voia să se răzbune şi în clipa aceea Don Juan îşi aruncă masca!

— Da, spuse el, ai dreptate, nu sunt câtuşi de puţin contele Armand de Kergaz! Mă numesc Andréa, Andréa dezmoştenitul, Andréa blestematul; Andréa frate al celui pe care-l iubeşti şi pe care eu îl urăsc aşa cum infernul urăşte cerul…

Un rânjet de diavol ieşi din gâtul său şi fulgere sclipeau în privirile lui.

— Dar mă vei iubi în ciuda voinţei tale! strigă el.

O prinse atunci pe Jeanne în braţele lui viguroase, aşa cum îşi prinde un tigru prada şi îşi lipi pentru a doua oară buzele de ale ei.

— Suntem singuri… îi spuse el, cum nu se poate mai singuri… şi Armand nu te va putea salva…!

În clipa în care rostea aceste cuvinte, se făcu auzită o voce de tunet şi uşa fu deschisă cu putere:

— Te înşeli, Andréa, clipa aceasta nu este clipa victoriei tale, ci este clipa în care vei muri!

Un bărbat cu privirea numai flăcări, un bărbat pe care mânia îl făcuse de nerecunoscut se îndreptă atunci spre sir Williams şi îi lipi de frunte ţeava unui pistolet.

— În genunchi, porunci el, în genunchi, mizerabile! Vei muri!

Sir Williams era un om curajos, dar apropierea morţii răspândi pe chipul său o paloare lividă şi trupul îi fu scuturat de fiori. Pistoletul era lipit de fruntea lui.

Armand se întoarse atunci către Jeanne şi-i spuse încet:

— Doamnă, omul acesta v-a făcut foarte mult rău; el merită să fie ucis; dar omul acesta s-a născut din aceeaşi mamă cu mine… Vreţi să-l iertaţi?

— O! iartă-l, iartă-l! Armand, dragul meu Armand! şopti Jeanne punând în aceste cuvinte tot sufletul ei.

Armand îşi retrase arma şi-i spuse lui sir Williams, care rămăsese neclintit:

— În numele mamei noastre pe care tu ai ucis-o, în numele Marthei, victima ta, în numele acestei pure şi nevinovate copile pe care buzele tale au încercat s-o murdărească, te iert! Du-te, blestematule şi fie ca Domnul să se îndure într-o bună zi de tine, de tine, acela care nu te-ai îndurat niciodată, de nimeni!

Opt zile după aceea, către ceasurile unsprezece, la biserica Saint-Louis se celebrau trei căsătorii.

Domnul conte Armand de Kergaz se căsătorea cu domnişoara Jeanne de Balder.

Domnul Fernand Rocher îşi lega viaţa de aceea a domnişoarei Hermine de Beaupréau.

Iar Cerise tocmai îşi pusese în deget inelul care o unea de Léon Rolland, cinstitul lucrător.

Îngenuncheată pe dalele de marmoră ale bisericii, aproape de uşă, acolo unde în Evul Mediu stăteau cerşetoarele şi fetele pocăite, o femeie plângea şi se ruga cu multă aprindere.

Această femeie era îmbrăcată în straiele simple ale tinerelor călugăriţe…

I se spunea sora Louise.

În lumea tinerilor zvăpăiaţi şi a femeilor galante, fusese cunoscută sub numele de Baccarat!

SFÂRŞIT

1 Bătălia celor Treizeci – episod din timpul războiului pentru Bretania, petrecut în ziua de 27 martie 1351; 30 de

cavaleri francezi comandaţi de Beaumanoir au învins 30 de cavaleri englezi comandaţi de Richard Benborough.

2 Sfânta Ligă a luat fiinţă în Franţa ca o confederaţie catolică, întemeiată fiind de către ducele de Guise în 1576 cu scopul de a apăra catolicismul împotriva calvinismului şi, ca atare, de a-l înlătura de la domnie pe Henric al III-lea. Henric al IV-lea a înţeles că, înlăturând calvinismul, va putea desfiinţa şi Liga discreditată, de altfel, prin alianţa pe care o încheiase cu Filip al II-lea de Spania.

3 Fronda este numele sub care a rămas în istorie războiul civil care a avut loc în Franţa în timpul lui Ludovic al XIV-lea.